

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 76

Dimecres, 18 de març de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 52, primera reunió

S U M A R I

Projecte de llei

de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00055/08) p. 3

Projecte de llei

d'aeroports i heliports (debat de totalitat) (tram. 200-00056/08) p. 17

Proposició de llei

d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 202-00036/08) p. 32

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'absència en l'imprès del model oficial de preinscripció escolar de la pregunta sobre la preferència dels pares amb relació a la llengua d'escolarització (tram. 317-00234/08) p. 46

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures proposades pels conservadors per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00237/08) p. 47

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de suport a les petites i mitjanes empreses (tram. 317-00235/08) p. 48

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la retallada dels fons per a la immigració, sobre les solucions a la crisi econòmica i sobre l'acord de finançament (tram. 317-00238/08) p. 49

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les perspectives i les actuacions del Govern amb relació al sector de l'automòbil (tram. 317-00236/08) p. 50

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la xifra, els criteris i els terminis de l'acord sobre el sistema de finançament (tram. 317-00239/08) p. 51

Pregunta

al Govern sobre l'acord de compensacions assolit amb l'Ajuntament de Sallent (Bages) i l'Associació de Veïns del Barri de l'Estació (tram. 310-00293/08) p. 52

→

Pregunta

al Govern sobre el balanç de l'aplicació del títol VI de l'Estatut (tram. 310-00295/08) p. 53

Pregunta

al Govern sobre les polítiques en matèria d'infància (tram. 310-00296/08) p. 54

Pregunta

al Govern sobre la creació de l'àmbit funcional de planejament territorial del Penedès (tram. 310-00294/08) p. 56

Pregunta

al Govern sobre la situació i l'evolució del mercat de treball (tram. 310-00291/08) p. 57

Pregunta

al Govern sobre les futures actuacions a la carretera C-16 (tram. 310-00292/08) p. 58

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Josep Benet i Morell (tram. 401-00031/08) p. 59

Proposició de llei

de millora de la deducció fiscal per lloguer de l'habitatge habitual (debat de totalitat) (tram. 202-00037/08) p. 61

Proposició de llei

de modificació dels apartats 3.4.4 i 3.4.5 de l'annex 1 de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00042/08) p. 72

Interpel·lació

al Govern sobre l'objectiu del futur projecte de llei del cinema (tram. 300-00191/08) p. 79

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 300-00192/08) p. 84

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 52.1

La sessió s'obre a les deu del matí i cinc minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Sr. Bayona Rocamora.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques, la consellera de Justícia i el conseller de Medi Ambient i Habitatge.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Homenatge en memòria de l'exdiputat Josep Benet i Morell (tram. 401-00031/08). Junta de Portaveus. Substanciació. (Aquest punt serà substanciat després de les preguntes amb resposta oral.)

2. Projecte de Llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (tram. 200-00055/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 384, 72.)

3. Projecte de Llei d'aeroports i heliports (tram. 200-00056/08). Govern de la Generalitat. Debat de totalitat i votació de les esmenes a la totalitat. (Text presentat: BOPC 398, 41.)

4. Proposició de Llei d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 202-00036/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 283, 30.)

5. Proposició de Llei de millora de la deducció fiscal per lloguer de l'habitatge habitual (tram. 202-00037/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 283, 30.)

6. Proposició de Llei de modificació dels apartats 3.4.4 i 3.4.5 de l'annex 1 de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya (tram. 202-00042/08). Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat de totalitat i votació de l'esmena a la totalitat. (Text presentat: BOPC 288, 29.)

7. Interpellació al Govern sobre l'objectiu del futur projecte de Llei del cinema (tram. 300-00191/08). Grup Mixt. Substanciació.

8. Interpellació al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 300-00192/08). M. Belén Pajares i Ribas, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Substanciació.

9. Interpellació al Govern sobre el marc que regula les organitzacions representatives del sector agrícola i ramader (tram. 300-00193/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

10. Interpellació al Govern sobre els criteris de prioritització de la despesa i les mesures d'austeritat del sector públic per a coadjuvar a superar la crisi econòmica (tram. 300-00194/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

11. Interpellació al Govern sobre les polítiques d'ensenyament (tram. 300-00195/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Substanciació.

12. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la repercussió de la crisi econòmica en les polítiques socials (tram. 302-00155/08). Rafael López i Rueda, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Debat i votació.

13. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la política sanitària, especialment pel que fa a la gestió de Sistema d'Emergències Mèdiques, SA (tram. 302-00156/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

14. Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les infraestructures (tram. 302-00157/08). Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Debat i votació.

15. Preguntes amb resposta oral.

El president

Comença la sessió.

D'acord amb l'article 143.1 del Reglament, la llista de preguntes que s'han de respondre oralment en el Ple és inclosa dins dels dossiers de la sessió i seran substanciades aquesta tarda a les quatre.

Alteració de l'ordre del dia

El primer punt de l'ordre del dia serà substanciat després de les preguntes amb resposta oral, per tant, començaríem amb el segon punt de l'ordre del dia...

Projecte de Llei

de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 200-00055/08)

...que és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge (Sr. Francesc Baltasar i Albesa)

Bon dia, honorable president. Senyores i senyors diputats, secretari general del departament, secretària d'Habitatge, conseller delegat d'Adigsa, alts càrrecs del Departament de Medi Ambient i Habitatge així com els representants dels treballadors i treballadores d'Adigsa que volen acompanyar-nos avui en la presentació del projecte de Llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

Mirin, la novetat d'aquesta presentació no serà tant el que jo els diré com el que... Escoltaré molt atentament després el que diran els grups de l'oposició, perquè, clar, és absolutament insòlit esmenes a la totalitat davant de la creació d'un organisme que és per materialitzar una cosa. Quan es fan esmenes a la totalitat això vol dir dues coses: una, o és que l'avantprojecte de Llei

està molt mal formulat –cosa que dubto–, o bé que el que no es vol no és l'objecte, perquè el que no es vol són les polítiques, i aquest és el tema. Vostès durant vint-i-tres anys no van fer polítiques d'habitatge i, per tant, no necessitaven un instrument com aquest, i el Partit Popular –durant vuit anys en el Govern central– va demostrar que la política d'habitatge que consideraven era la política d'habitatge del mercat, evidentment, per tant, haurien de buscar un altre tipus d'organisme, un organisme que no fos, justament, una agència pública, una agència que permetés vertebrar i garantir el dret a l'habitatge, sinó que, en tot cas, buscarien una altra mena d'instrument per fer unes polítiques força diferents de les que fa aquest Govern.

Però, dit això, per tant, a mi m'agradarà escoltar-los molt, molt atentament, perquè, evidentment, diguéssim, qui no vol la finalitat no vol els mitjans. Aquesta és la composició que jo me n'he fet, ja tindrà ocasió d'escoltar-los, però això és el que jo crec.

Vull dir-los que en aquest sentit, aquesta agència neix del Pacte nacional de l'habitatge, de la millora d'instruments organitzatius per poder-lo desenvolupar en un moment de profunda crisi econòmica on tot s'ha de fer i tot s'ha d'aprovar, on cal posar imaginació i on cal innovar, on no podem dir «si això era d'aquesta manera, que segueixi sent-ho al llarg de tots els temps, que es perpetui en el temps». Doncs, no, justament això és una aposta per millorar, en definitiva, per fer més a l'abast un tema que entenem crucial, almenys el Govern, que és el de fer a l'abast un dret fonamental com és el dret a l'habitatge.

Per tant, la creació de l'agència no sorprèn a ningú perquè forma part d'una de les mesures del pacte, no és en això que en cap moment qüestionem l'eficiència i l'eficàcia dels aparells fins ara existents, sinó que del que es tracta és de seguir avançant, de seguir innovant perquè entenem que la política d'habitatge és una prioritat absoluta del Govern, és una prioritat central, és una prioritat que travessa no solament el Departament de Medi Ambient i Habitatge sinó que travessa el conjunt de les polítiques del Govern, i avui més les polítiques anticrisi del Govern.

L'Agència de l'Habitatge de Catalunya, d'acord amb aquestes tendències organitzatives últimes en el sector públic, garanteix la possibilitat de combinar amb prou agilitat les diverses tècniques de dret públic i de dret privat que ofereix l'ordenament jurídic. D'aquesta manera l'Agència d'Habitatge permetrà que la Generalitat de Catalunya disposi d'una estructura organitzativa amb la força suficient per desplegar les polítiques d'acord amb un objectiu estratègic, ja els ho he anunciat. El projecte de creació de l'agència manté les mateixes característiques que altres projectes d'aquest tipus.

L'adequació de la proposta ha estat suficientment justificada, la seva creació no té un altre objectiu que l'establiment d'una estructura executiva autònoma, àgil i dinàmica, a disposició del departament competent en matèria d'habitatge i ara mateix de la Secretaria d'Habitatge. Els seus criteris orgànics i funcionals que caracteritzaran aquest nou ens administratiu garanteixen raonablement l'adequació que ha d'existir entre l'instrument i la finalitat –l'instrument i la finalitat.

Aquesta gestió òptima de les funcions que li siguin atribuïdes o encarregades pel Consell Executiu, pel departament, per la secretaria o qualsevol altre departament de la Generalitat suposaran, sens dubte, un benefici considerable per a la ciutadania.

L'agència pretén ser una eina administrativa que faciliti les actuacions de la Generalitat davant els reptes actuals existents a Catalunya, un instrument per tractar coherentment el creixement i la diversificació de les responsabilitats públiques en matèria d'habitatge, mitjançant una gestió plural amb distribució territorial, articulada i cohesionada, a la vora del territori però amb tota la dotació que permeti la cohesió de les seves polítiques.

Aquesta creació es justifica tant per l'aspecte quantitatiu com el qualitatiu. L'aspecte quantitatiu. Des del 2006 al 2009 hem tingut un creixement pressupostari del 50 per cent, la mateixa creació primer de la Secretaria d'Habitatge, posteriorment de dues direccions generals, a partir d'aquí tot el desplegament que s'ha anat produint evidenciava la necessitat d'incrementar i de consolidar l'activitat pública en matèria d'habitatge, lluny de la política migrada o inexistente que s'havia produït en altres moments.

Quins paràmetres mourà l'agència? Primer, racionalització de les polítiques d'habitatge de la Generalitat de Catalunya; segon, necessitat de cobrir de forma decisiva la necessitat de molts sectors de la ciutadania en matèria d'habitatge; tercer, flexibilitat en l'adopció d'instruments operatius que han de ser més eficients per modular els nombrosos i diferents reptes en funció de l'actual crisi econòmica, i molt especialment volem incidir –molt especialment–, ho torno a dir dues vegades, en les polítiques socials i l'ajut als col·lectius que avui tenen risc d'exclusió, els que tenen més dificultats i menys recursos alhora, tot alhora.

El Consell de Treball Econòmic i Social ha valorat positivament aquesta creació de l'agència dient: «La integració de la gestió i l'execució de les polítiques públiques d'habitatge del Govern de la Generalitat en un mateix organisme ha de significar una millor atenció per a la ciutadania així com una major agilitat, eficàcia i eficiència en la gestió i promoció del parc públic d'habitatges i dels ajuts públics en aquesta matèria.»

Aquest és un projecte estructural, però, sobretot, ha tingut una enorme participació. Volem assenyalar, entre altres coses, les aportacions fetes pels tres col·legis del Consell Català de Col·legis d'Administradors de Finques respecte a la procedència de circumscriure, i així els hem donat la raó, exclusivament a l'àmbit d'interès públic l'administració i gestió de qualsevol habitatge per part de l'agència. El Consell de Treball també s'ha pronunciat i ha formulat diverses observacions que s'incorporaran, òbviament, en el tràmit parlamentari.

Assenyalar també la qualificada representació que en tenen el Consell, les organitzacions sindicals, que fan especialment rellevants aquestes observacions en la part relativa al futur personal de l'agència. Una d'aquestes observacions, que es transformarà en esmena al projecte, s'adreça a clarificar l'actual redacció de la disposició

transitòria tercera del projecte, amb la finalitat de tancar el pas a interpretacions contràries als interessos dels treballadors, que mai han estat volgudes ni desitjades. En parlarem després en parlar amb mitjans personals.

L'estructura del projecte de llei és essencialment l'habitual, en no existir encara avui una norma reguladora de la creació d'agències, evidentment, se situa en el conjunt del que són òrgans similars de l'Administració de la Generalitat. La present llei s'articula en set capítols, una disposició addicional, quatre transitòries, una derogatòria i una de final.

En el primer capítol es regula la naturalesa jurídica dels objectius de l'agència; en el segon es tracten de forma integral les funcions atribuïdes i el seu àmbit d'actuació; en el tercer se'n regula l'organització i es defineixen els seus òrgans de govern i de gestió; en el quart, el règim jurídic, en una clara manifestació de la flexibilitat atribuïda a l'agència per poder contractar i participar en altres empreses i organismes, així com consorcis. Així mateix, en aquest capítol, es regula la composició mixta de l'agència en personal, laboral i funcionari. Al capítol cinquè es regulen les relacions entre l'agència i el departament de la Generalitat de Catalunya; el pressupost i el control econòmic financer formen part del capítol sisè, i en el setè es preveu la dissolució de la modificació de l'agència com a entitat amb subjectivitat jurídica pròpia.

A l'addicional es regula l'aprovació dels estatuts de l'agència; les transitòries incorporades a aquesta llei aborden l'assumpció per l'agència d'una part de les activitats i funcions que fins ara desenvolupa la Secretaria d'Habitatge, així com la totalitat de les que desenvolupa l'empresa Adigsa, la situació del personal funcionari i laboral que formarà part de l'agència i el tractament dels procediments administratius en tràmit.

Pel que fa específicament a les funcions que pot desenvolupar, destacar-ne les següents: a, la gestió, execució, coordinació i difusió dels ajuts que el Departament li encomani; segon, administració i gestió del parc d'habitatges estructural que té la Generalitat; tercer, l'execució, seguiment i control de la rehabilitació d'habitatges realitzada per l'agència; quart, la gestió i la coordinació del registre de sol·licitants d'habitatges de protecció oficial de Catalunya; cinquè, la gestió de les adjudicacions d'habitatges en protecció oficial sigui obra nova o segones adjudicacions que realitza l'Administració de la Generalitat; sisè, la gestió i l'execució de programes socials relacionats amb l'habitatge; setè, també, quan així ho requereixin programes generals del Govern, la construcció d'habitatges de protecció oficial i els processos urbanístics corresponents, també la gestió dels ajuts als ajuntaments, la gestió del programa d'inspecció tècnica, la gestió de la tramitació, la inspecció i el control de les cèdules d'habilitat, la gestió dels registres administratius dels agents vinculats a l'habitatge adscrit al departament, les funcions inspectores i sancionadores en matèria d'habitatge, totes aquelles altres funcions, finalment, que puguin ser encarregades pel Govern o pel departament.

M'agradaria assenyalar, doncs, que estem en una situació en què és important assolir els nous reptes, i assolir

els nous reptes exigeix una estructura de gestió més pública, més lligada als àmbits de decisió de les polítiques d'habitatge.

La creació de l'agència, a la qual s'integra Adigsa, es presenta com l'obligada i natural adequació a la nova ordenació de les actuals estructures de gestió en matèria d'habitatge. La política d'habitatge, vostès ho saben prou bé, ha experimentat un canvi substancial des de l'any 2004 a Catalunya, és a dir, des que es varen produir els governs de majoria d'esquerres i, en aquest sentit, òbviament, cada un d'aquests avenços de les polítiques d'habitatge va donar les conseqüents transformacions organitzatives, primer, en l'esfera del Govern –secretaries i direccions generals–, posteriorment, amb la incardinació de nous instruments, per exemple, la copresidència entre Política Territorial i Medi Ambient i Habitatge de l'Institut Català del Sòl, o avui la transformació de l'empresa Adigsa, conjuntament amb altres funcions de la Secretaria cap a l'Agència d'Habitatge de Catalunya.

Per tant, en el moment mateix que anem a procedir, al llarg de tota la tramitació de la llei i posteriorment quan sigui aprovada, a una transformació crec que és obligat fer un reconeixement clar durant aquest període del que ha fet, justament, Adigsa, del 2004 al 2009. Ha mantingut, ha consolidat i ha projectat en el temps –i de forma molt responsable– la seva activitat originària d'administració del parc públic d'habitatges de la Generalitat, constituït per setanta-cinc mil habitatges. Ha fet l'adjudicació en protecció; en segon lloc, ha anat rebent les encomanes de gestió de nous camps d'activitat des de la Secretaria de l'Habitatge, ha anat fent un increment continuat de les línies d'ajuts a la ciutadania per al pagament de lloguer, ha anat portant a terme línies d'intermediació entre propietaris i llogaters, la línia d'habitatges d'inclusió, la posada en marxa del registre de sol·licitants d'habitatge de protecció oficial, en definitiva, polítiques també de rehabilitació. I evidentment ha fet durant aquest període un procés de redefinició organitzativa i de reestructuració, i ha aconseguit el certificat EMAS de qualitat ambiental, el certificat ISO 14001 o el de qualitat 9001: 2000.

L'anomenat projecte Impuls, amb l'estructuració de l'empresa d'unitats operatives, ha seguit millorant el desenvolupament d'aquesta. El pressupost gestionat per Adigsa s'ha doblat, passant dels 50 milions d'euros el 2006 a més de 100 enguany, l'any 2009. Ara estem en un moment on podem donar un nou salt; l'agència ha de continuar evidentment les comeses que li encarregui l'Incasol, ha de ser l'hereva directa del que ha sigut Adigsa. L'agència s'adscriu al Departament amb la voluntat de tirar endavant polítiques d'habitatge, i ho fa amb la vinculació d'un contracte de gestió.

Cal assenyalar, doncs, el següent. Cal assenyalar que en aquests moments la gestió que durà a terme l'agència serà clarament un increment i una incentivació de les polítiques d'habitatge del Govern (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) i produirà uns interessos molt marcats, interessos cap a les generacions futures, amb la millora de l'accés a l'habitatge, amb la millora de les condicions del parc

d'habitatges de Catalunya, amb el foment de la rehabilitació i del manteniment dels edificis del parc públic, compartint i participant en projectes innovadors d'àmbit estatal i europeu, garantint beneficis de cohesió social en la millora de l'allotjament de les persones, i de la gent gran, amb generació d'activitat econòmica...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...i creació de llocs de treball, amb garantia de l'acompliment de la normativa referent a criteris de sostenibilitat, en definitiva, ampliar-ho a tot el conjunt de col·lectius beneficiaris de les polítiques d'habitatges i fer-ho amb moltes millors condicions.

Estem, doncs, davant d'un projecte que garanteix els drets dels treballadors i treballadores d'Adigsa. Ara que iniciem la seva tramitació espero que els diputats i les diputades i els grups...

El president

Honorable conseller...!

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

...parlamentaris col·laborin en la millora del text –acabo, senyor president.

Senyor president, senyores i senyors diputats, aquest projecte constituirà un instrument fonamental per donar millor servei d'habitatge als ciutadans i ciutadanes de Catalunya, per facilitar l'accés als recursos públics en matèria d'habitatge i fer efectiu un dret constitucional fins ara en el paper i que pretenem que sigui un dret material com és el dret dels ciutadans a un habitatge digne.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Carles Sala.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller, m'imagino, senyores i senyors diputats, secretària d'Habitatge, conseller delegat d'Adigsa, alts càrrecs d'Adigsa, representants dels treballadors, es presenta avui a consideració del Parlament el Projecte de llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, projecte de llei al qual el Grup Parlamentari de Convergència i Unió ha presentat una esmena a la totalitat.

Conseller, que Convergència i Unió hi hagi presentat aquesta esmena a la totalitat no descarta ni molt menys, d'entrada, que fins i tot hi puguem acabar donant el nostre suport parlamentari al finalitzar la seva tramitació. Però caldrà abans parlar-ne, caldrà que se'ns justifiqui adequadament la seva utilitat i es doni resposta i s'es-

meni el text legal en tot un seguit de consideracions i preguntes que ens hem fet o que ens fem en aquests moments. I entre altre coses els parlarem també d'instruments i de finalitats.

En primer lloc, i ja vam dir-ho en l'àmbit de la discussió ahir de la Sindicatura de Comptes, entenem que l'Agència de l'Habitatge de Catalunya és un instrument que utilitza en aquest cas la Generalitat per fugir del dret públic per avançar i utilitzar les eines que el dret privat li pot donar per gestionar tot el sistema d'ajudes i la gestió d'habitatges del parc públic d'Adigsa. Crec que així es confirmen una mica totes aquestes dificultats de sotmetre a la legalitat i als procediments les tasques que té encomanades per si mateixa Adigsa. Jo crec que ens estan donant la raó sobre allò que dèiem ahir de la gestió d'Adigsa i de les dificultats de tramitar-ne expedients de contractació de tota mena.

Feta aquesta prèvia, altres són les qüestions que ens preocupen. Primera, se'ns justifica la creació de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya per gestionar totes les polítiques i estratègies en matèria d'habitatge. Nosaltres així ho entendríem, però també veiem, pel que ens han explicat i pel que coneixem del Govern i de la conselleria, que queda fora de l'àmbit de l'Agència de l'Habitatge bona part de les competències que en aquesta matèria té el Govern i que està desenvolupant actualment l'Incasol. Entenem d'entrada que si això no fos així es perdria una gran oportunitat de trencar aquesta bicefàlia que en el seu moment, amb el pacte del Tinell, vostès van determinar, vostès van elaborar; un error al nostre entendre molt important, el de dividir habitatge, les polítiques d'habitatge, no només entre l'Incasol i Adigsa, sinó a més a més entre dues conselleries.

Segon punt. Ens porten el projecte de llei amb presses, pel tràmit d'urgència; ens diuen que necessiten l'Agència de l'Habitatge de Catalunya ja mateix. Doncs, mirin, des de l'oposició, des de Convergència i Unió, creiem que pel que fa a la creació de nous instruments n'hi havia d'altres de previs i de més urgents.

Com pot ser que ens portin a terme, ens portin aquí, al Parlament, el Projecte de llei de l'Agència de l'Habitatge, agència de la qual, per cert, no es parla en la llei pel dret a l'habitatge, i en canvi s'estiguin incomplint absolutament tots els terminis establerts per la llei del dret a l'habitatge en l'emissió d'altra normativa tan necessària en un moment com l'actual? On està, honorable conseller, el principal instrument de planificació i programació de l'habitatge a Catalunya, on està el pla territorial sectorial de l'habitatge?

Vostè, ara, en la seva intervenció, ens deia, a nosaltres: «Vostès volen els instruments o les finalitats?» Escolti'm, la finalitat l'estableix la llei; l'instrument, el pacte territorial sectorial de l'habitatge, on està? El termini se li acabava el 9 de gener per tindre'l aprovat definitivament; el 9 de gener, termini legal, per tindre el pla territorial sectorial de l'habitatge aprovat definitivament. Fins i tot vostè, en seu parlamentària, el mes d'octubre, quan va presentar els pressupostos, va dir: «A final d'any, abans de final del 2008, els presentarem el pla territorial sectorial de l'habitatge.» Estem a 18 de

març –estem a 18 de març– i el pla territorial sectorial de l'habitatge no hi és.

Però no és tan sols això. On està el reglament del registre de sol·licitants d'habitatge de protecció oficial? El termini legal de presentació s'acabava el 9 de maig del 2009. On està el consell de la qualitat? On està el nou llibre de l'edifici? On està l'observatori de l'hàbitat? On està el registre d'agents immobiliaris i de constructors? On estan els criteris sobre els fons de solidaritat urbana?

Tots aquests instruments que vostè diu que Convergència i Unió no vol, tots aquests instruments que vostè, que vostès, en la llei, van fixar perquè van voler uns terminis màxims d'emissió, on estan? No els han aprovat, i en canvi ens porten aquí un altre instrument nou, del qual la llei no parla, que és l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. Miri si és poca l'eficiència del seu departament que fins i tot el Consorci de l'Habitatge de l'Àrea Metropolitana de Barcelona, aprofitant la disposició addicional vint-i-dosena, ha sigut més ràpid que vostès i ja tenen aprovat..., amb la seva autorització, però ja tenen aprovat el registre..., aprovat, i des de fa dies, el registre de sol·licitants d'habitatges de protecció oficial.

Per tant, no estem d'acord que sigui més prioritari ara tenir enllestida l'Agència d'Habitatge de Catalunya i sí que trobàvem més prioritària tota una sèrie d'instruments, alguns d'ells de caràcter bàsic, per veure com havien de funcionar les polítiques d'habitatge en aquests moments de greu crisi en el sector, especialment també immobiliari.

I no voldria ser malpensat, i no voldria pensar que vostès no ens han presentat fins ara el pla territorial sectorial de l'habitatge esperant que el conseller Nadal, que ara en tot cas ha marxat i no hi és, que el conseller Nadal i l'Incasol apossessin la seva joguina de les àrees residencials estratègiques. No vull ser malpensat i no vull creure que en les properes tres setmanes, per dir alguna cosa, ara tindrem el pla territorial sectorial de l'habitatge, que és el que ha de definir on han d'anar, on hi ha una forta demanda residencial d'habitatges. No vull ser malpensat, però a veure si m'equivoco i no ens trobem en un tres i no res el pla territorial sectorial de l'habitatge així, de sobte.

Una altra qüestió que ens preocupa: què ens costarà tirar endavant l'Agència de l'Habitatge de Catalunya? Què ens costarà, conseller? Estem buscant una nova seu? Ens costarà 26 milions d'euros, més de 4.000 milions de pessetes, com la seu que vol fer l'Incasol a l'Hospitalet de Llobregat? Ens costarà 26 milions d'euros, també?

Què costa la consultoria que desenvolupa els procediments interns de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, que se suposa que ja ha desenvolupat, perquè així ho deia l'informe del síndic, tota una sèrie de procediments previs mentre ha estat Adigsa? Què ens costarà, la consultoria? Si entres a la seva pàgina web, se'ls ha adjudicat..., per més de 200 milions de pessetes –200 milions de pessetes–, per desenvolupar els procediments interns, els circuits interns de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

I el pla de comunicació de l'Agència de l'Habitatge, què costarà el pla de comunicació? Al final jo ja no sé si s'ha tret a licitació o no s'ha tret a licitació, el pla de comunicació.

Miri, en la inauguració de l'exposició «Habitatge/Cat», el president de la Generalitat va dir que calia corregir els excessos. D'acord. Calia corregir els excessos que molts o tothom ha comès en l'àmbit de l'habitatge, però també els de l'Administració. I sembla que ara vostès s'hi abonin i s'hi fiquin, tal com es preveu desenvolupar..., o del coneixement, de les informacions que tenim de com preveuen vostès desenvolupar l'Agència de l'Habitatge, que vostès estiguin i s'abonin a convertir l'Agència de l'Habitatge en un nou excés de l'Administració.

Tercer punt, una altra qüestió que també ens preocupa i que engloba diferents problemes i que faria referència al que és l'Agència de l'Habitatge de Catalunya i el territori. Destaquen vostès en el projecte de llei que és finalitat de l'Agència de l'Habitatge l'administració i la gestió, entre d'altres, del parc d'habitatges de la Generalitat de Catalunya, i en canvi vostès estan actuant en sentit contrari; aquestes funcions les estan traspasant als ajuntaments. Per exemple, l'Ajuntament de Vic ha concertat darrerament la gestió total dels habitatges administrats fins ara per Adigsa. Nosaltres hi estem d'acord; si hi ha una confluència de voluntats entre Administració local i Generalitat, i el Govern, doncs, nostre, el Govern del país, estem d'acord amb aquest traspàs als ajuntaments. Però si estem d'acord amb el traspàs als ajuntaments, per què volem crear una agència si la seva principal i més important tasca l'estem transferint als ens locals?

Un altre exemple –abans hi feia referència per una altra qüestió–: el Consorci –un altre consorci, que, al final, amb tants consorcis d'àrea metropolitana, també em perdré– de l'Habitatge de l'Àrea Metropolitana de Barcelona –26 de febrer de 2008– tindrà la gestió de bona part, no totes, ni molt menys, però d'una part important, de les competències que el projecte de llei preveu per a l'agència sobre el 38 per cent del parc públic dels habitatges d'Adigsa. Per tant, conseller, jo entenc que estem duplicant o fins i tot triplicant organismes i creant fins i tot un garbuix competencial.

Jo..., de veritat, no creuen vostès que anem contra el principi d'eficiència que ha de regir i ha de presidir l'actuació de l'Administració pública? No creuen, com deia el president el dia de la inauguració de l'exposició «Habitatge/Cat», que estem cometent un nou excés? No ens comportarà, l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, més despesa en un moment de crisi com l'actual, on els recursos econòmics i els esforços en matèria d'habitatge s'haurien de centrar a fer possible i efectiu el dret proclamat en la llei?

Més qüestions territorials, més de caràcter intern, però igualment importants perquè destillen aquesta visió que vostès tenen del país. Miri, per més que a Barcelona no hi hagi estrictament allò que vostès en diuen «serveis territorials», no compartim en absolut que passi a formar part de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya tot el personal, exclusivament tot el personal de les delegacions territorials, i en canvi no ho facin aquells treballadors que fan idèntiques funcions per a les co-

marques de Barcelona pel fet, simplement, que estan ubicats en l'edifici o en la seu de la secretaria general. O sigui, per entendre'ns, un inspector de cèdules d'habitatge del departament o dels serveis territorials de Lleida passarà a formar part de la plantilla de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, però la persona que faci les mateixes funcions a Barcelona, doncs, aquesta, no, aquesta es queda a la secretaria general i no és traspassat a l'agència.

Nosaltres entenem que a mateixes funcions, idèntica adscripció orgànica, independentment de la seva ubicació territorial. Aquesta és una qüestió que ja els hem anticipat i de la qual caldrà parlar en la tramitació parlamentària.

Mentre vostè estava intervenint, m'acabaven de passar un correu sobre un manifest –que no he pogut..., l'estava escoltant a vostè i no he tingut pas temps de llegir-ho– dels treballadors de les territorials manifestant-se absolutament en contra del procediment i de les formes en què s'està tirant endavant l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. Potser tots els treballadors, com me deia vostè a mi, igual que Convergència i Unió, tampoc deuen voler ni les finalitats ni els instruments. Ho dubto, però jo em preocuparia.

No estem d'acord, tampoc, amb aquesta fusió i integració a l'agència tan sols, de forma íntegra, del personal que manté una relació laboral dins d'Adigsa –i després també m'hi referiré.

Però vull parlar també dels òrgans de decisió. Fins ara, el territori tenia una certa capacitat de decisió, en els òrgans de decisió hi podien dir la seva. Ara els càrrecs directius dels serveis territorials passen tan sols a tindre capacitat de gestió; la capacitat de decisió passa a ser d'unes altres persones, les quals en el territori no hi són presents, com en el consell d'administració, que no està prevista la presència del món local. És la primera agència catalana, és la primera institució, el primer organisme d'aquesta tipologia que crea la Generalitat que en el consell d'administració no es preveu –almenys en el projecte no hi surt– que hi hagi gent del món local; i és una agència que té molta influència en moltíssimes de les actuacions que poden fer-se en el territori, i en l'àmbit local, precisament..., si s'estan traspasant competències i gestions al món municipal.

En definitiva, vostès, tinc la impressió, tenim la impressió que vostès estan muntant l'Agència de l'Habitatge de Catalunya buscant simplement agilitat econòmica en la gestió, sense intervenció prèvia per part dels òrgans d'intervenció pública de l'Administració catalana, tal com han anat manifestant vostès mateixos en la presentació de l'agència, els agents implicats, i en el territori. Jo crec que vostès es veuen incapacitats per gestionar correctament el parc públic d'habitatges, i per fer-ho al marge dels controls de l'Administració pública ens presenten aquesta Agència de l'Habitatge de Catalunya. Vostès, els darrers quatre anys, han abocat Adigsa a una contínua i permanent reestructuració, fins ara, en què en l'actualitat ja s'actua com a agència, sense ser-ho, amb una estructura després «farragosa», després de la contractació de tota una sèrie de nou personal, de forma

opaca en alguns casos, i en alguns casos també fins i tot a càrrec del capítol II del pressupost, la qual cosa suposa una greu irregularitat.

Miri, conseller, Adigsa no va bé. Si vostè i jo tinguéssim temps i ens n'anéssim a visitar els vuitanta mil pisos del parc públic d'habitatges d'Adigsa..., ens reafirmem a dia d'avui, igual que ho vam fer en una pregunta fa poc en seu de comissió, en seu parlamentària, que hi ha en l'actualitat entre 3.400 i 3.500 habitatges buits. I que no l'enganyin, no, no, que no l'enganyin amb subterfugis, amb noves denominacions, que si estan vacants o en procés d'adjudicació o adjudicats i no lliurats, o si estan no disponibles: 3.400 habitatges buits. I que no li diguin que són per a urgències, no em digui que són per a urgències. No és casualitat, és fruit de la ineficàcia i la ineficiència, que en vint-i-quatre hores es puguin reubicar persones que tenen una greu necessitat; no és casualitat, és fruit que hi ha 3.400, 3.500 habitatges buits. Un escàndol. I jo encara recordo el sarau que ens va muntar l'anterior conseller amb competències d'habitatge, el 2004, quan es deia que Adigsa tenia 1.048 habitatges que no estaven ocupats.

La veritat, conseller, és que no confiem en els gestors d'Adigsa, tampoc en els de l'Incasol; crec que ens han demostrat la seva incapacitat. Reiterem que Adigsa és en l'actualitat un caos total; tant Adigsa com l'Incasol, és escandalosa la política de personal que han dut a terme, pràcticament han doblat la seva plantilla, hi ha una confusió d'objectius, de procediments, de responsabilitats que afecta des de les bases fins a la cúpula directiva i els directors de les diferents àrees.

Dubtem, i molt, conseller, que la creació de l'Agència de l'Habitatge porti cap llum organitzativa; això si no s'afegeix més confusió, si no s'incrementa aquesta confusió. Entenem que en el moment actual de l'accés a l'habitatge, amb les qüestions pendents que ja he destacat, seria més lògic i raonable, ja que vostès han sotmès Adigsa a aquest procés de transformació durant aquests quatre anys...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

...que no els han donat bons resultats i que per això la fan desaparèixer, i per això creen ara l'Agència de l'Habitatge de Catalunya –puntada de peu cap endavant–, doncs, seria molt més lògic i raonable establir l'estructura actual, donar-li sentit, donar-li procediment, en lloc de fer aquesta fugida endavant cap a la creació de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

Res més, moltíssimes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, la il·lustre senyora Maria Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyores i senyors diputats, la veritat és que a l'hora de plantejar una esmena a la totalitat, potser perquè, com ha dit molt bé el conseller, doncs, tot el contingut de la llei es vegi que no es pot esmenar, que d'alguna manera la totalitat del text pot ser objecte de devolució –que no és el cas–, o perquè té punts nuclears que, d'alguna manera, un grup parlamentari es qüestiona la seva necessitat i la seva utilitat... Aquest és el motiu pel qual el Partit Popular, el Grup Popular, ha plantejat aquesta esmena a la totalitat, sense perjudici que naturalment, com qualsevol projecte que es presenta al Parlament, doncs, en el període parlamentari d'esmenes intentem fer les aportacions constructives per millorar o per intentar aportar la nostra visió o la nostra manera de gestionar a un projecte de llei.

Nosaltres hem presentat a aquest projecte de llei l'esmena a la totalitat, sobretot, per tres motius. El primer, perquè suposa la creació d'un nou ens públic a Catalunya. Creiem que en moments de recessió econòmica, d'una crisi que alguns qüestionaven, que nosaltres anunciàvem i que sembla que tothom ja coincideix que està entre nosaltres, i de dificultats creixents de les famílies catalanes, la creació d'un nou ens públic, amb el que això implica en tema de costos –que després en parlarem–, d'increment de despeses de contractació de més personal i de necessitat també de disposar d'un espai físic, considerem que en aquests moments és un despropòsit. Des que va començar la vuitena legislatura del Govern tripartit, s'han creat tretze nous ens públics o reformat alguns que ja existien, i està previst que se'n creïn al voltant de nou més. Cadascú que tregui les seves conclusions; el Partit Popular no vol contribuir a crear un ens que amb una organització administrativa ens podíem estalviar. Aquest seria el primer punt: la situació econòmica i la necessitat d'aquest nou ens.

El segon seria la multiplicitat d'organismes en matèria d'habitatge. Resulta evident que si es crea l'Agència de l'Habitatge aquesta agència no serà la pubilla, no estarà sola, sinó que haurà de conviure amb el Consorci de l'Habitatge de Barcelona, amb el Consorci de l'Habitatge Metropolità de Barcelona, amb la Secretaria d'Habitatge del Departament de Medi Ambient i Habitatge i amb d'altres organismes amb competència, que, com sabem, inclús s'ha creat un propi ministeri, de l'efectivitat del qual no cal que parlem ni que hi dediquem un minut, i que també té competència en la matèria. Per tant, la proliferació d'ens públics competents en matèria d'habitatge, molts d'ells dirigits i gestionats pels partits que donen suport al Govern de Catalunya, acredita aquesta dispersió administrativa, la confluència d'interessos diversos sobre la mateixa matèria, i, el que és pitjor, no es disposa d'una política única, clara i nítida en matèria d'habitatge. Dit amb altres termes, la creació de l'agència no garanteix un canvi i una efectivitat en la política d'habitatge a Catalunya. Aquest era el segon element pel qual nosaltres hem presentat l'esmena a la totalitat.

I el tercer –i també des d'un punt de vista normatiu considerem que és de molt pes– és la manca de desen-

volupament de la mateixa Llei de l'habitatge, la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge, que certament sembla kafkià, però disposem d'una llei extensa, complexa, prolixa sobre el dret a l'habitatge i, en canvi, el primer que fa és no disposar tot el reglament i tot el desplegament normatiu que la completa i que l'amplia i que, per tant, el que pretén és desenvolupar-la i poder portar a terme tot el que la llei i el mateix pacte en teoria posaven sobre la taula. I, en canvi, en lloc de desenvolupar tota la llei, el que veiem és que es crea aquest nou ens, i amb aquest organisme específic sembla que tot estigui resolt. No, si no s'acaba de fer el desplegament normatiu i complet que preveia la mateixa llei, malgrat que facin l'agència catalana..., i suposo que després ens diran que ja ho estan fent, però el fet és que en data d'avui encara no està fet. Entenem que el desplegament normatiu és prioritari i que abans de crear un nou ens, perquè pugui tenir plena efectivitat el dret a l'habitatge..., que si bé és un dret important, sembla que ens hem perdut una mica amb les formes i que no li acabem de donar de manera efectiva el que es diu de paraula, però que no s'hi posen les eines adequades.

S'ha comentat aquí abans per l'altre grup, el senyor Sala, que ha plantejat també l'esmena a la totalitat: pla territorial sectorial de l'habitatge, se l'espera, però encara no hi és; llibre de l'edifici, el mateix; criteris de valoració del fons de solidaritat, que eren també la clau, l'element transversal a què tots els grups donaven recolzament, no hi és; per no parlar del gran pacte que es va fer amb els bancs i caixes un any després –i, naturalment, quan la crisi econòmica ja estava entre nosaltres–, doncs, pactat amb condicions molt dolentes, que han portat que alguns grups, en aquest cas el nostre, portessin a la Comissió de Medi Ambient i Habitatge la necessitat de tornar a reconstruir aquest pacte amb les entitats bancàries, que per sort totes les forces polítiques van donar recolzament a la nostra proposta de resolució, i que posa una altra vegada en evidència que les intencions són bones i la diagnosi inicial era bona, però que el que triguen vostès a posar en escena tota la projecció en el tema de l'habitatge, doncs, està portant a uns resultats no adequats.

Aquests són els tres punts pels quals el Grup Popular ha presentat l'esmena a la totalitat.

Però, ja entrant en el projecte, aprofitem també per manifestar algunes qüestions que el nostre grup esmenarà i que, sobretot, no són els motius pels quals s'ha plantejat aquesta esmena a la totalitat però que redunden en aquesta mena de dispersió normativa. És que a vegades ens pensem que per fer més normes organitzem millor. No, s'ha de corregir el que està malament, però no crear-ne d'altres que tots sabem que, mentre es creen i es posen en marxa, el temps passa i molta gent té dificultats al nostre país per accedir a l'habitatge.

Però no és l'única qüestió, l'administrativa, que és important abordar. Ahir mateix vam tenir a la Comissió de la Sindicatura de Comptes l'informe d'Adigsa, que naturalment no reproduiré en el debat d'aquesta llei però que posava sobre la taula que hi ha molt per fer en la gestió dels recursos públics; que, malgrat que es facin bé les coses o es puguin produir correccions en el

camí, un ha d'estar sempre atent, i sempre l'esperit de superació i d'augmentar els recursos públics ha de ser una constant en la gestió. Però ja ens van dir també ahir –i es preveia del mateix contingut de la llei– que Adigsa desapareixeria, i naturalment, quan un va veure que en la gestió del 2004 també hi havia errors importants, i ara es diu que aquesta empresa es tancarà, com a mínim queda a l'aire: «I quina ha estat la gestió des del 2004 fins a la data de tancament d'Adigsa?» (*Remor de veus.*)

Per tant, si vostès consideren que les empreses..., quan en teoria ja s'han reconduït els processos de gestió que no eren correctes i que el nostre grup dóna ple suport a les mesures exposades per la Sindicatura de Comptes, quan ja ens han dit que s'han corregit els defectes, ara que ja tenim el projecte una mica estructurat, aleshores l'empresa tanca i se'n crea una de nova. I se'ns diu que la gestió anirà entre el públic i el privat. Tenen clar que aquesta serà realment la via adequada? Sembla que sigui una fugida d'estudi. Nosaltres esperem que no ho sigui i que, per tant, sigui amb aquest mecanisme mixt o no, la gestió sigui mirada, tal com diu el mateix projecte de llei, des del criteri d'auditoria, des del criteri que tinguem present que més que mai els recursos públics sempre han d'estar dintre de la legalitat, però que el criteri d'optimització d'aquests, que semblava que abans, doncs, no importava, i que quan un apellava a aquests, ens deien alarmistes, doncs, que sigui present a la gestió que es faci, en aquest cas, de l'agència.

Per tant, ja ho dic, nosaltres consideràvem que hi havia, a través de l'Incasol, d'Adigsa i de la mateixa Secretaria d'Habitatge, eines suficients per poder canalitzar tots aquests *inputs* que se'ns manifesten. A l'article 3 definim el que són les funcions pròpies de l'agència, i que, en tot cas, el tema de la canalització a través de l'auditoria i dels processos administratius, ja veurem com es planteja i, sobretot, ja veurem quin és l'informe que després es fa de la gestió d'aquesta agència.

Però també hi ha un article que ens ha cridat especialment l'atenció, al Partit Popular, i és que, clar, no hi pot haver un ens en què no aparegui l'element sancionar. Ja trigaven –ja trigaven– a incorporar l'element sancionador, que nosaltres els vam dir, a la llei, que no hi estàvem d'acord. I ja veiem a l'article 10... (*veus de fons*), sí, sí..., això aixeca ampolles, però és que hi ha qui pensa en el mercat i en la llibertat, i n'hi ha d'altres que s'omplen la boca parlant del dret fonamental, però que després van amb la sanció a la mà. Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres.

I la mateixa Llei de l'habitatge contemplava una part en què el Partit Popular no estava d'acord. No hi estava d'acord i tampoc no estem d'acord que sigui per la via de la sanció que es permeti que els ciutadans de Catalunya puguin tenir dret a l'habitatge. Ja en parlarem a la comissió.

I, en canvi, sí que veiem molt oportú l'article 16 quan ens parla del contracte programa. Sembla una reiteració. Sembla que totes les agències i totes les relacions entre els departaments i els diferents ens hagin d'anar pels contractes programa; però, lamentablement, en allò que és la gestió pública es troba molt a faltar, en deter-

minats sectors, aquest contracte programa, que ha de ser el compromís dels objectius i després que permeti fer l'anàlisi, doncs, del que s'ha aconseguit i del que no s'ha aconseguit, per què, a fi i efecte de poder tenir aquest esperit positiu i poder aconseguir les fites per a les quals s'ha creat aquest organisme.

Per tant, senyor conseller, com ja ha vist, més que pel mateix contingut del text nosaltres no coincidim en l'oportunitat. Tampoc no hem entès el tema del tràmit d'urgència. Ja li hem dit que una de les qüestions prioritàries per al nostre grup era el mateix desenvolupament de la Llei de l'habitatge i que el criteri de fer-ho mitjançant el procediment d'urgència no té cap tipus de presentació parlamentària quan hi ha tants elements normatius pendents d'aportar dintre del desenvolupament de la Llei de l'habitatge.

Per tant, com que no considerem que sigui el moment idoni, des del punt de vista econòmic, per crear aquest nou ens públic, com que ja els hem dit que ja n'han creat tretze en aquesta legislatura i en pensen crear nou més, com que hi ha molta multiplicitat d'organismes en matèria d'habitatge i, inclús, es van deixar trepitjar quan es va crear un ministeri incompetent de l'habitatge i com que tenen a sobre la taula pendent el desenvolupament de la Llei de l'habitatge, aquests tres motius han estat els que han portat al Partit Popular a presentar aquesta esmena a la totalitat, i que plantegem a la cambra per a la seva consideració.

Moltes gràcies.

El president

Pot fer, ara, un torn en contra, la il·lustre senyora Dolors Clavell, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies, president. Els confesso que em fa una certa mandra contestar alguna de les coses que han sortit, coses com això que som intrínsecament sancionadors i aquesta voluntat de retallar la llibertat de les persones. Crec, sincerament, que hem d'aprofitar el temps i hem d'anar al tema de fons, al que és important. No em vull deixar portar, per això no vull ni contestar-ho.

Parlem d'una llei que és estrictament instrumental, una llei de vint articles; una llei que no és ni el marc de les polítiques d'habitatge de Catalunya, perquè això ho vam fer amb la Llei del dret a l'habitatge de Catalunya, que va voler ser profundament transformadora, que per això és difícil desenvolupar-la –no els ho negaré–, però que, claríssimament, si som capaços de veure les coses amb perspectiva, és un avenç indubtable en aquest país, en les polítiques d'habitatge d'aquest país, que senzillament no existien fa només cinc anys. Aquesta llei tampoc no és l'espai concret per fixar compromisos de govern entorn a aquestes polítiques de la llei. Perquè això ho vam fer en el Pacte nacional per a l'habitatge, que vostès no van compartir i que vostès no van subscriure.

Ja entenc que, si no van donar recolzament a la llei i tampoc no van donar recolzament al pacte, d'alguna ma-

nera ara s'han trobat que tampoc no podien donar suport a aquesta llei. Però no confonguem els termes, ni vulguem fer veure que aquest text és reflex de coses que no són. Insisteixo que aquesta llei no conté ni les polítiques generals d'habitatge ni els compromisos concrets que deriven d'aquestes polítiques. Què conté, doncs? Doncs, és merament la creació d'una eina; una eina de gestió que permet organitzar els serveis d'habitatge que avui ofereix la Generalitat i que no oferia abans. No oblidem que estem transigint, estem en una transició d'un model en què Catalunya no tenia política pròpia d'habitatge a un model en què cada cop s'assumeixen, sí; s'hi intervé, sí; cada cop s'assumeixen més compromisos amb la ciutadania respecte a aquest tema.

Mai no hi havia hagut tants beneficiaris d'aquestes polítiques d'habitatge com hi ha ara, i volem que n'hi hagi molts més en els propers anys. Ho volem i és que creiem que és necessari i és absolutament imprescindible: hi ha el tema dels ajuts al lloguer; hi ha els accessos als habitatges amb protecció oficial, a través de registres de sol·licitants, les adjudicacions; hi ha els contractes de l'alt lloguer; hi ha les polítiques de rehabilitació; hi ha les xarxes de mediació, les xarxes d'inclusió, les ofenes locals d'habitatge, que són una mena de desplegament territorial ja d'aquestes polítiques. Incidim en el planejament, vetllem per la qualitat dels mateixos habitatges, gestionem un pressupost que en el 2009 directament té una despesa de 242 milions d'euros i un total 720 milions d'euros reconeguts. Això són xifres mai imaginades fa només cinc anys. Són xifres –i vull dir-ho perquè crec que no s'ha ressaltat suficientment– que, en una època de crisi com aquesta, superen les previsions que es van fer en el Pacte nacional per a l'habitatge, les xifres del pressupost del 2009. Reconeguem-ho.

Però, en tot cas, al que anem: la complexitat de gestionar tot això, que això no existia abans perquè no hi havia política pròpia d'habitatge a Catalunya –la complexitat de tot això–, no es pot fer, no es pot gestionar amb una estructura ordinària d'un departament de govern que està pensada per actuacions estrictament administratives. No pot assumir-se això des d'una estructura rígida, centralitzada, que està pensada per oferir altres tipus de prestacions.

Per tant, és absolutament lògic, és imprescindible dotar-se d'un instrument d'execució d'aquestes polítiques, que sigui el màxim d'àgil i d'eficax. Aquesta és la intenció. Aquesta és la voluntat. Per això es funcionarà, per exemple –i crec que és un mecanisme de transparència i d'objectivitat–, a través dels contractes programa, on es fixaran objectius entre el departament i l'agència per tal de fixar concretes polítiques i avaluar-ne els resultats.

Mirin, l'eficàcia és un bé tan preuat i tan difícil d'aconseguir en l'Administració en general, en particular, els diré a l'Administració de la Generalitat..., a l'Administració de la Generalitat que ens vam trobar el 2003-2004, així de clar! (*Veus de fons.*) És un bé tan preuat i és tan difícil d'aconseguir que algú ha dit que «l'eficàcia és revolucionària». I hi estic totalment d'acord. Qui ho va dir? No són paraules meves. Són paraules del fiscal Mena, al qual segurament té algun sentit que en fem menció en aquest debat. És ell que en aquell moment,

parlant de l'Administració de justícia –però, ho ha plantejat moltes vegades–: «la eficàcia es revolucionària». És veritat. (*Remor de veus.*)

Deia que potser té algun sentit esmentar el fiscal Mena quan parlem d'això. Per què? Doncs, perquè Adigsa s'adscriurà a l'Agència Catalana de l'Habitatge. Per tant, no estem creant un nou ens només, estem creant un nou ens que n'adscriu un altre. Vull que quedi ben clar: tota sencera, Adigsa s'adscriu a l'Agència Catalana de l'Habitatge. Adigsa originàriament era només administradora de parc públic, i és veritat que té records dolorosos per nosaltres, molt dolorosos els records que tenim de l'any 2004. En aquell moment recordo, fins i tot, com molta gent ens deia que li canviéssim el nom, a Adigsa, de forma immediata; que li canviéssim el nom, perquè el relacionaven, l'associaven amb els primers anys de la política de benestar aquí a Catalunya: el relacionaven amb el conseller Comas, el relacionaven amb l'assistencialisme, aquest protector que col·locava els treballadors en el forat perquè seguissin sempre en el forat, ficant-los en la dependència i la utilització permanent.

Va ser molt dolorós per nosaltres, aquell procés, molt ingrat. També haig de dir que estem orgullosos del que es va fer en aquell moment: vam acabar decidint que portàvem el resultat de tot el nostre treball a la fiscalia. I, precisament, pensàvem que aquella situació era especialment dura, ingrata per als mateixos treballadors honrats de la casa, als quals vam voler sempre visualitzar, i que ens consta que esperaven que algú posés ordre a aquell desgavell.

No volem, doncs, oblidar l'equip humà –l'equip humà– d'Adigsa, ni la gent dels barris per a la qual aquest equip humà treballa. Crec que això és el que no hem de perdre mai de vista quan parlem de gestió de parc públic de Catalunya.

Parlant de l'equip humà, entenc –ho entenem– que sempre que hi ha un canvi d'aquest tipus que es crea un nou ens, que, en aquest cas, n'adscriu un altre, és lògic, és fins i tot comprensible que el personal s'inquieti, perquè té por que el canvi pugui afectar el seu estatus. És comprensible, però no està bé utilitzar-ho per generar pors injustificades si no ho són.

Per tant, jo vull deixar ben clar que el personal que estigui ocupant llocs de treball a Adigsa s'integrarà en l'agència; que el personal funcionari que estigui a les unitats del departament i que les seves funcions passin a ser assumides per l'agència, restarà en la condició de funcionari; que si es creen nous llocs de treball a l'agència, on el règim és laboral, igual que a Adigsa, es podran oferir també..., s'oferirà al personal funcionari perquè pugui promocionar-se –un vell tema pendent, eh?, la promoció d'aquest personal–, i que aquest personal podrà optar a accedir al nou lloc laboral mantenint l'antiguitat. Aquesta és la voluntat i aquests són els compromisos. I si el redactat del projecte de llei que avui tenim en mans no ho deixa prou clar, ho esmenarem perquè quedi ben clar. I aquest és el compromís del Govern i la majoria parlamentària que el sustenta.

Si hi ha qualsevol altra qüestió que s'ha d'esmenar, perquè considerem que millora aquest objectiu d'eficàcia que ha de tenir l'agència, també ho farem, perquè per això s'inicia ara el tràmit parlamentari.

Però, de totes les qüestions que han sorgit aquí, crec sincerament que no n'hi ha cap que justifiqui una esmena a la totalitat, una esmena de devolució, una esmena on els partits de l'oposició li diuen al Govern: «Això s'ho queda, li ho retorno.» No. Les qüestions puntuals que han aparegut aquí sobre aquesta llei, no sobre altres coses que no vénen al cas, sobre aquesta llei, no mereixen una esmena de devolució.

Aquesta llei és volgudament lleugera, i, per tant, és veritat que hi ha un seguit de qüestions que quedaran a expenses de la seva aplicació posterior. Però això no està malament. Cada cop més s'aposta per fórmules d'aquest tipus, també en l'àmbit de la gestió de la mateixa Administració, és allò d'evitar molts controls previs que generen burocratització, que entorpeixen i apostar per control, sí, però molt sovint auditoria, control posterior, per fer compatible aquesta agilitat i, alhora, el control.

Per tant, si debatem el que toca en cada moment, i ara el que toca és debatre sobre el contingut d'aquest Projecte de llei de l'Agència Catalana de l'Habitatge, pertoca pronunciar-nos sobre si és raonable o no que hi hagi la creació d'aquesta eina útil per tirar endavant aquestes polítiques que hem debatut en altres moments.

Creiem que, davant d'això, és absolutament fora de lloc qüestionar la necessitat, per tot el que he dit, de la creació d'aquesta llei de l'agència. Com dic, estem oberts, com sempre ho hem estat, perquè per molt que vostès vulguin crear una imatge de nosaltres com a persones intransigents, que no volem parlar, que..., els fets acrediten que estem absolutament sempre disponibles a parlar-ne, una altra cosa és que puguem no estar-hi d'acord. Estem, en aquest cas, també, disponibles, amants, receptius a qualsevol proposta de millora sobre aquest text que pugui venir, dels grups de l'oposició o de qui sigui, com sempre, només faltaria, eh? I al final de tot aquest procés, portarem aquí el resultat de la nostra feina, per poder aprovar ja el text del projecte de llei ja definitiu i convertir això en llei, això sí, al més aviat possible, perquè som conscients que hi ha molta gent que fa molt temps que està treballant en aquest tema i molta gent que està esperant que aquesta agència pugui realment estar en funcionament. I especialment em refereixo als ciutadans de Catalunya afectats per les polítiques d'habitatge a Catalunya, que mereixen que ens posem les piles per fer més àgils tots els processos relacionats amb les polítiques d'habitatge.

Gràcies.

El president

Passem als grups parlamentaris. En nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Teresa Estruch.

(Pausa.)

La Sra. Estruch Mestres

Gràcies, senyor president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, voldria saludar els membres de la Secretaria d'Habitatge, la senyora Carme Trilla, el senyor Eduard..., bé, i els membres del departament que ens puguin acompanyar i els treballadors i treballadores d'Adigsa –n'he recordat el nom però no m'ha sortit el cognom.

Em correspon fixar la posició del meu grup parlamentari, Socialistes - Ciutadans pel Canvi, respecte a l'esmena a la totalitat presentada pels grups de Convergència i Unió i el Partit Popular. I suposo que entendran que votarem en contra de l'esmena i a favor de la tramitació de la llei de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

I hi votarem en contra perquè justament, en un moment com aquest, de crisi del sector, és més important que mai el compromís de les administracions públiques pel Pacte nacional per a l'habitatge. I aquest no és un fet aïllat; forma part de la política d'aquest Govern, el compromís demostrat amb altres lleis aprovades. I aquest és un compromís del pacte, com ha dit el conseller, que nosaltres varem signar. I amb aquesta signatura, d'alguna manera, assumíem tot el que se'n deriva, tant la Llei del dret a l'habitatge, aprovada per aquesta cambra el 19 de desembre de 2007, com la creació de l'Agència de l'Habitatge que avui sotmetem a l'esmena a la totalitat.

Aquesta és una llei de caràcter eminentment organitzatiu; per tant, no acabem d'entendre aquesta esmena a la totalitat. Una llei amb una clara vocació de fer front i resoldre problemes i que ha de posar ordre i agilitzar la gestió del parc d'habitatge de Catalunya, tant el de nova construcció com la rehabilitació d'habitatges i edificis d'habitatges, la mediació social en l'àmbit del lloguer privat, els ajuts al lloguer, la gestió de les adjudicacions d'habitatges en protecció oficial que hagi de realitzar l'Administració de la Generalitat de Catalunya, els programes socials relacionats amb l'habitatge, i, quan així ho requereixin aquests programes, com és el cas de la Llei de barris, haurà de fer, l'agència..., li correspondrà la construcció d'aquests habitatges de protecció oficial. De fet, les seves funcions estan ben definides a la llei, que deixa oberta la porta sempre a aquelles activitats que se li puguin encarregar, sempre que corresponguin a interessos públics.

Amb la creació d'aquesta agència, es pretén l'establiment d'una estructura executiva àgil i dinàmica, a disposició de la Secretaria d'Habitatge, capaç de donar resposta eficient als complexos problemes plantejats en matèria d'habitatge.

En resum, és una clara aposta del Govern per treballar activament i fer efectives les polítiques d'habitatge reflectides al pacte nacional, amb l'execució i la gestió de les polítiques que són competència de la Generalitat de Catalunya.

Un altre avantatge de la llei de l'agència és la incorporació d'Adigsa, tant pel que es refereix a les seves activitats i funcions com als seus béns, drets i obligacions, com així també a la incorporació del personal. Per tant, amb la nova llei, serà l'agència qui, a partir de la seva

aprovació, assumeixi tot el que fins ara representava Adigsa i la que executarà la resposta de la Generalitat al creixement, la complexitat, i amb la necessària proximitat al territori, de les actuacions públiques en matèria d'habitatge, mitjançant la seva gestió integrada, juntament amb una part de les activitats que fins ara desenvolupa la Secretaria d'Habitatge a través dels serveis territorials, i aplegant les funcions de les dues principals estructures avui vigents assegurarà l'execució més eficient de les noves polítiques, sense suposar cap increment substancial ni de personal ni de recursos, cosa que avui aquí s'ha posat en dubte.

Ahir l'il·lustre diputat senyor Sala ens deia –bé, avui també ho ha dit, però em referia a les paraules d'ahir, perquè algunes són un pèl diferents–, ens va dir que es creava l'agència per fugir del dret públic cap al dret privat i que fugim d'Adigsa per fugir també del control públic –penso que això és una acusació un pèl greu–; en definitiva, que potser tindríem més agilitat però menys control. Doncs, senyor Sala, pot estar tranquil: si consulta l'article 15 de la mateixa llei, on diu «Règim de contractació», deixa molt clar que els contractes que subscrigui l'agència s'han d'ajustar al que estableixi la normativa reguladora dels contractes del sector públic. I a l'article 19, en el control econòmic i financer, diu textualment que «el règim de compatibilitat i de control és el corresponent al sector públic, d'acord amb les normes reguladores de les finances públiques de Catalunya i de l'empresa pública catalana». I, amb referència al control de caràcter financer de l'agència, «té per objecte comprovar-ne el control economicofinancer, i s'efectuarà pel procediment d'auditoria, que s'ha de fer sota la direcció de la Intervenció General de la Generalitat». Ja ho veu, cap dubte.

Segueixo: «Les relacions entre l'agència i el Departament de Medi Ambient i Habitatge es basaran en contractes programa que han d'establir com a objectius els programes d'actuació anual, el finançament per dur-los a terme i els instruments de seguiment i control de resultats», senyora Olano.

En un altre àmbit, permetrà treballar també amb els ajuntaments, fet que el meu grup valora molt positivament, ja que han estat i són peça clau, complementant així la seva funció en matèria d'habitatge, tant pel que fa als ajuts per al manteniment de les oficines locals d'habitatge com a la realització dels plans locals, a la declaració d'àrees de tanteig i retracte, a la declaració d'àrees de conservació i a qualsevol altra actuació susceptible de rebre ajuts de la Generalitat, així com també pel que fa a la coordinació de les informacions sobre cèdules d'habitabilitat atorgades pels ajuntaments i que algunes distorsions han produït en temps de construcció massiva i accelerada per algunes diferències d'adjudicació.

També facilitarà la mediació social entre propietaris i llogaters i podrà participar, a través de consorcis i entitats públiques, en activitats relacionades amb les funcions de la mateixa agència, contribuint d'aquesta manera a la cohesió social amb «vivendes» d'inclusió.

El dret a l'habitatge està en la direcció de convertir-se en una prestació social de caràcter universal, i és gràcies a les polítiques dutes a terme pels ajuntaments en aquest

sentit durant tots aquests anys i al suport de la Generalitat de Catalunya a partir d'ara, a través de l'agència, que aquesta cohesió social tan necessària se'n pot veure beneficiada.

Realment, en un altre sentit, hi ha un redactat inicial a la llei que podia produir recels respecte al personal. Però també hi ha el compromís del mateix conseller, aquest matí, d'esmenar-lo per no generar cap dubte respecte a la voluntat sobre aquest. Per tant, el meu grup considera que el que cal és donar tramitació a la llei, per millorar-ne els déficits que pugui tenir en aquests moments.

Per anar acabant, l'augment dels beneficis com la proximitat en el tractament de les diverses situacions problemàtiques; els interessos de les generacions futures en la millora de l'accés a l'habitatge, de forma especial els joves; la millora de les condicions del parc d'habitatges de Catalunya amb el foment del manteniment o la rehabilitació dels edificis; els beneficis socials i cohesió social per a la millora d'allotjaments de la gent gran i de les persones amb diversitat funcional, amb mesures d'accessibilitat i de suport econòmic i per a la prevenció de l'exclusió social residencial, justifiquen sobradament la creació de l'Agència de l'Habitatge a Catalunya i la tramitació de la seva llei.

És, doncs, per aquests motius exposats i perquè aquesta llei és necessària, oportuna, i dóna resposta a les necessitats d'habitatge d'aquest país que el meu grup no donarà suport a l'esmena a la totalitat presentada per Convergència i Unió i el Partit Popular de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, molt honorable president. Honorable conseller, il·lustres diputats, secretari d'Habitatge, conseller delegat d'Adigsa, representants dels treballadors d'Adigsa, avui estem portant a terme el debat de totalitat i, per tant, presumiblement admetrem a tràmit el projecte de llei que crea un nou instrument per a les polítiques d'habitatge de Catalunya, que crea l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. Abans d'entrar en el contingut d'aquest projecte de llei, que creiem que és adequat, creiem que és important situar en quin context discutim aquest projecte de llei, i, per tant, creiem que és pertinent fer un repàs de les polítiques d'habitatge a Catalunya dels darrers anys.

Nosaltres creiem, i així ho corroboren les dades... Abans, quan intervenia la diputada Dolors Clavell i parlava de les dotacions pressupostàries i la despesa que s'ha realitzat en polítiques d'habitatge a Catalunya, el diputat Sala des del seu escó deia: «resultats» –resultats, no? Doncs, jo li proporcionaré unes estadístiques, que són públiques, que estan publicades a la web del Departament de Medi Ambient i Habitatge, on es veuen aquests resultats, que demostren aquest gir copernicà

de les polítiques d'habitatge des que hi ha una majoria d'esquerres en aquest Parlament, no?

L'any 2003, hi havia 3.647 habitatges iniciats amb protecció oficial, si agafem només els promotors sense afany de lucre, que inclouen les administracions públiques i cooperatives, etcètera; 2007, 7.116. D'aquests, el 2003, el 25 per cent eren de lloguer; el 2007, el 44 per cent. Si parlem de les ajudes al pagament de lloguer, el 2005 es van iniciar aquestes ajudes amb un caràcter més ampli, amb 3 milions d'euros; 2009, 60 milions d'euros. Per tant, hi ha hagut un canvi substancial en les polítiques d'habitatge. Si a més hi afegim els cinc pisos que estan buits i que cada dia cinc pisos d'aquests pisos buits entren en el mercat de lloguer, destinats a joves, a través de les borses joves d'habitatge, crec que posa sobre la taula que hi ha hagut un canvi important en les polítiques d'habitatge al nostre país.

Aquests resultats no són fruit de la casualitat ni fruit d'actuacions sense cap mena de full de ruta. Darrere hi ha tot un conjunt de polítiques; un conjunt de polítiques que es van reforçar i es van ampliar amb la Llei del dret a l'habitatge i amb el Pacte nacional per a l'habitatge; un pacte nacional que preveu una dotació de 8.000 milions d'euros en deu anys en polítiques d'habitatge.

Un nou marc, noves polítiques, requereixen noves eines. No es poden fer de manera, doncs, completa noves polítiques amb velles eines. I és en aquest sentit que nosaltres creiem absolutament pertinent la creació de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya.

En primer lloc, creiem que aquesta nova eina de gestió ens ha de permetre augmentar, continuar l'augment sostingut de les ajudes de lloguer, ampliar el parc públic d'habitatge protegit, també el parc públic d'habitatge protegit de lloguer; que ha de permetre portar a terme actuacions conjuntes entre les diferents administracions i amb totes les entitats sense afany de lucre que estan treballant també en aquest àmbit, i també, doncs, portar a terme moltes de les previsions de la Llei del dret a l'habitatge, com per exemple el mateix registre de sol·licitants, la inspecció tècnica d'edificis o les noves ajudes que es contenen en aquesta llei.

Per tant, per potenciar i per seguir millorant el que hem estat fent fins ara i per aplicar tot el que queda per fer, creiem absolutament important, imprescindible, crear una nova eina, una nova eina actualitzada en el format d'agència, un format que s'ha anat repetint i que s'ha anat instaurant cada vegada a més àmbits de les polítiques públiques de la nostra Administració, perquè aporta més agilitat, perquè aporta més flexibilitat, en definitiva, perquè redueix les constriccions que es tenen des de l'Administració pública entesa, doncs, en el sentit clàssic del terme, per afrontar situacions difícils. És el que des de la doctrina se n'ha dit «la fugida del dret administratiu cap al dret privat», en alguns aspectes. Certament, és així, i això aporta molta més flexibilitat, en una situació, com deia, difícil, on es requereix, evidentment, la intervenció de l'Administració.

I permetin-me una referència breu al context de crisi econòmica; i abans de fer-la, permeti'm, diputada Olano, una referència a les seves paraules, que vostès

postulaven el Partit Popular com a defensors del mercat i de la llibertat, quan parlava del règim sancionador que es preveu en aquest projecte de llei. És evident que tota política pública ha de portar aparellat un règim sancionador. Les lleis, per ser eficaces, s'han de complir; si no, no són eficaces. I, per tant, el règim sancionador ha de permetre..., un règim sancionador raonable, evidentment, és la garantia del compliment de les lleis.

Vostès deien que nosaltres som els enemics del mercat i de la llibertat. Home, el que som és enemics del llibertinatge econòmic, aquell llibertinatge econòmic que estava darrere l'aprovació de la llei del sòl al Congrés dels Diputats, amb el suport de Convergència i Unió, de totes aquelles polítiques de desregulització que van permetre la canalització de totes aquelles inversions cap al mercat de l'habitatge, que van contribuir a engreixar la bombolla immobiliària, a anar inflant la bombolla immobiliària, que ha esclatat i que avui està afectant no només els que en van treure beneficis, sinó sobretot els que van estar assumint les pèrdues, també durant molts anys.

Estem en un context de crisi econòmica, en què els sectors que tradicionalment han estat exclosos de les polítiques d'habitatge tenen més dificultats, en què també hi han dificultats per al manteniment en el propi habitatge i, per tant, això requereix polítiques de l'Administració, i que també a nivell de polítiques contracíclics cal que l'Administració generi mesures immediates, innovadores, si calen mesures també amb actors privats, amb la cooperació amb el sector privat. I, per tant, creiem que en aquest context actual hi ha l'oportunitat d'establir unes noves regles de joc en el sector immobiliari i també en altres àmbits de l'activitat econòmica. Per tant, aquesta eina nova i totes les eines que estem generant en el marc de les polítiques d'habitatge, han de servir per aprofitar aquesta oportunitat per encarar els reptes i per millorar les noves polítiques que hem estat desenvolupant aquests anys.

Dit això, el tipus d'agència que es preveu a la llei és l'adequat. L'article 3, doncs, li atorga tota una sèrie de funcions: totes les activitats relacionades amb els ajuts; l'administració del parc d'habitatges de la Generalitat –una tasca complexa, realment, una tasca que moltes vegades es troba en situacions molt difícils i que, per tant, requereixen que hi hagi la flexibilitat necessària per poder-hi treballar adequadament–; totes les polítiques de rehabilitació; les adjudicacions d'habitatge protegit; els programes socials; la construcció d'habitatge amb protecció oficial també; els instruments de col·laboració amb el món local, que són essencials per nosaltres; la inspecció tècnica d'edificis, que segurament –precisament perquè porta aparellat un règim sancionador– servirà per millorar les condicions del parc d'habitatges existent; les cèdules d'habilitat, atorgades des de la Generalitat; el registre d'agents immobiliaris, que corregirà la desregulació que es va portar a terme en l'àmbit de l'activitat professional immobiliària per part del Govern del Partit Popular a nivell de l'Estat espanyol, i també la funció inspectora sancionadora, amb tota una sèrie d'especificitats, amb tota una sèrie, evidentment, de mesures raonables.

L'apartat d'estructura del projecte de llei és l'estructura pròpia de les agències. La direcció política està, doncs, en mans de la Secretaria d'Habitatge, com no podria ser d'altra manera, i també compartida amb el consell d'administració. La direcció executiva i funcional estarà, doncs, sota la responsabilitat del director o la directora de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. L'instrument de finançament a través d'un contracte programa permet una millor avaluació, permet una concreció molt més clara dels objectius i permet una revisió periòdica d'aquests objectius, que permeten, doncs, que la futura Agència de l'Habitatge de Catalunya sigui un instrument útil per millorar les velles polítiques, per continuar desenvolupant les noves polítiques i per fer-ne de més innovadores.

També hi ha un aspecte que lògicament ha pogut generar neguit entre els treballadors d'Adigsa, que és com el personal actual d'Adigsa acaba, doncs, integrant-se a l'Agència de l'Habitatge de Catalunya. És un procés inherent i aquesta sensació és inherent a un canvi, doncs, d'empresa pública a agència, a tots els canvis d'estructura en què es produeix un canvi de règim jurídic. Per nosaltres és un aspecte important; nosaltres creiem que el capital humà que hi ha darrere de les polítiques públiques en tots els àmbits és importantíssim perquè aquestes tinguin èxit.

I, per tant, nosaltres evidentment ens comprometem a millorar el que calgui, a treballar les esmenes que ha anunciat el conseller i que també altres diputats de la majoria d'esquerres han posat sobre la taula per tal de garantir que ningú perdi condicions de treball, per garantir que els que avui són funcionaris del Departament de Medi Ambient i Habitatge i tinguin, doncs, la seva adscripció futura en l'agència mantinguin la condició de funcionari i per millorar la promoció dels treballadors i treballadores. I, per tant, per a nosaltres aquest aspecte és fonamental i ens comprometem a parlar-ne, ens comprometem a tenir, doncs, mires obertes per tal de garantir els drets dels treballadors i treballadores.

En resum, la llei que avui inicia el seu tràmit parlamentari no mereix una esmena a la totalitat; no mereix una esmena a la totalitat perquè aquesta agència serà una agència útil, serà una agència que seguirà permetent portar a terme polítiques d'habitatge innovadores que en el context actual es necessiten.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas, ciudadanos, coherentemente con nuestro compromiso adquirido en el Pacte nacional per a l'habitatge, daremos nuestro apoyo a la tramitación de este proyecto de ley para la creación de una agencia de la vivienda de Cataluña. Nuestra postura será cooperar para que los objetivos de crear una agencia de la vivienda no se queden en

un mero trámite burocrático legislativo, sino que sirvan, como pretende el proyecto, para crear una herramienta administrativa que permita dar respuesta a los grandes retos existentes en Cataluña en materia de vivienda. Su finalidad, por tanto –la ejecución y gestión de las políticas en materia de vivienda mediante la redacción del correspondiente contrato programa de duración plurianual–, la vamos a apoyar.

En este proyecto se expone la necesidad de disponer de una estructura organizativa que permita desarrollar y ejecutar las políticas de vivienda ajustándose a los objetivos estratégicos marcados. Para la consecución de este fin se crearía esta Agencia de la Vivienda, que asumiría una parte de las actividades y funciones que hasta ahora desarrollaba la secretaria competente en materia de vivienda y asumiría la totalidad de la empresa pública Administración, Promoción y Gestión, SA, Adigsa –que después diré algo sobre ella.

Es decir, la Secretaría de la Vivienda, para mejorar y conseguir las políticas de vivienda recogidas en la Ley del derecho a la vivienda y los retos y objetivos asumidos por el Pacte nacional per a l'habitatge, impulsará la transformación de la empresa Adigsa en la futura agencia, pero no se especifica qué otras unidades administrativas del Departamento de Medio Ambiente y de la Vivienda integrará. Como veremos a continuación, esta es la primera ambigüedad que mi grupo parlamentario verifica. Tal ambigüedad lleva al proyecto a ciertas indefiniciones en más de un artículo. Si queremos que la futura ley sea eficaz y su gestión eficiente, ese grado de ambigüedad debería reducirse al máximo y, si es posible, clarificar-se totalmente.

Por citar algún ejemplo, en el artículo 2 del presente proyecto de ley al hablar de los objetivos se dice –leo textualmente–: «Especialment té com a objectiu executar la resposta de la Generalitat al creixement, la complexitat i la necessària proximitat al territori de les actuacions públiques en matèria d'habitatge mitjançant la seva gestió integrada.» ¿Qué debemos entender como la «necesaria proximidad al territorio»? ¿Qué debemos entender como «gestión integrada»? Sin lugar a dudas habrá tiempo en la ponencia de la ley para corregir tales indefiniciones con las correspondientes enmiendas, pero de entrada no nos parece el mejor comienzo ni denota una voluntad por la concreción en ese ejercicio de retórica.

Asimismo intentaremos corregir la omisión, que a nosotros nos parece importante, del preámbulo, cuando dice: «La llei s'aprova a l'empara de les competències de la Generalitat en matèria d'habitatge, d'acord amb el disposa l'article 137 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.» Nuestro grupo parlamentario encuentra a faltar la referencia a la Constitución española, concretamente al artículo 148.3. Creemos que es imprescindible para ser eficaz y efectivo mostrar voluntad de coordinarse. Entendemos que ha de existir la coordinación entre distintas administraciones con el fin de lograr una ventanilla única.

Quizá, la mayor de las ambigüedades en las que cae este proyecto de ley es la disposición final tercera, que habla del personal– se habla de subrogación del personal–,

que deja en la más absoluta indefinición los derechos del trabajador. Resulta totalmente imposible –o, lo que es lo mismo, imposible del todo– descifrar qué se intenta decir. Si tenemos en cuenta que se habla de las condiciones de trabajo del personal de la nueva agencia, resulta preocupante no poder afirmar qué es lo que se quiere decir. Estamos hablando del personal que será el motor de arranque de esta agencia; estamos hablando, por tanto, de algo esencial para el buen funcionamiento de la agencia que se pretende crear y no tenemos claro cuáles serán sus condiciones de trabajo. Así empezamos mal. En dicha disposición se hace alusión al artículo 44 del Estatuto de los trabajadores y por ello deja bien claro que no obligará al nuevo empleador a mantener indefinidamente las condiciones de trabajo previstas en el convenio colectivo que la empresa transmita o aplique. Se compromete solo a respetar las existentes en el momento de la transferencia, por lo que en el futuro habrá de acomodarse a las normas legales o pactadas que regulen la regulación con el nuevo empleador. ¿Cuáles serán estas, señor *conseller*? Esta ambigüedad sin lugar a dudas será un teatro de operaciones de posibles conflictos.

En el apartado segundo de la disposición tercera queda velado pero suficientemente claro que efectivamente se van a producir modificaciones de las condiciones de los trabajadores y de los funcionarios. ¿Cuáles van a ser estas? Ciudadanos en varias ocasiones ha dicho que uno de los grandes problemas en materia de vivienda en Cataluña es adecuar la oferta a la demanda de viviendas. Puede haber muchas viviendas construidas, pero la solución efectiva es que lleguen a los ciudadanos. Y actualmente el Pacto por la vivienda en Cataluña, en vigor, puede tambalearse por el incumplimiento del sector bancario. Las entidades financieras no están concediendo los créditos correspondientes a los solicitantes y adquirentes de vivienda de protección oficial concertada. Inmobiliarias, cooperativas y sindicatos han denunciado que la banca deniega hipotecas para vivienda de protección oficial, a pesar de que el pasado julio se comprometió a dar 12.000 millones de euros en tres años para facilitar la compra de pisos oficiales. El ejemplo de los bloques de pisos sociales, que suman en total 220 apartamentos en la calle Pallars, de Barcelona, en el barrio de Sant Martí, nos señala las contradicciones de un sistema que la crisis económica ha complicado. De la totalidad de adjudicaciones a los que les tocaron por sorteo un piso, únicamente se han concedido hipotecas a cuatro de cada diez. O sea, después de pasar el calvario de las adjudicaciones, de pagar las tasas pertinentes, el beneficiario de la concesión de un piso de protección oficial resulta que no puede acceder a una hipoteca porque el banco no se la concede. Rocambolesco, esto.

Otro caso es el de un promotor de Mollet del Vallès, que explica que le quedan dos pisos por vender y que ya han pasado más de ciento ochenta solicitantes por las entidades financieras pero ninguno de ellos ha obtenido crédito. Esto es evidentemente un despropósito. Sin embargo, no se ha facilitado información sobre qué entidades financieras son las que están denegando estos créditos.

Ante semejantes contradicciones, el Ministerio de la Vivienda prometió habilitar para este mes de marzo 2.000 millones más de euros, extras, para que las entidades financieras que colaboran con el Plan estatal de vivienda puedan conceder préstamos convenidos con cargo a dicha reserva, a efectos de mantener los niveles de actividad en el subsector protegido de vivienda y rehabilitación. Esta inyección crediticia no se territorializará a causa de su transitoriedad, lo cual determinará que sean las comunidades autónomas las que se adhieran voluntariamente a ella. Esperemos, señor *conseller*, que nuestra comunidad lo haga.

Estos son solo algunos ejemplos sangrantes y algunas ambigüedades que queremos pulir y solventar en las enmiendas. Nuestro grupo parlamentario hará lo posible por cooperar en que la nueva ley salga de ponencia como una herramienta útil para resolver los problemas que se propone. De momento daremos nuestro apoyo a su tramitación.

De todas maneras, esperamos que se cierre –es curioso que no se haya planteado ni una sola vez en estas intervenciones– con este proyecto de ley, se cierre definitivamente, la herida abierta el 24 de febrero del 2005, cuando el señor Maragall, entonces presidente de la Generalitat, le dijo al líder de la oposición en esta misma cámara, Artur Mas, lo siguiente: «Vostès tenen un problema i aquest problema es diu 3 per cent.» El líder de la oposición le contestó: «Vostè, senyor president, acaba d'engegar la legislatura a fer punyetes.» Bueno, todo aquello está en los tribunales. Los diarios hoy mismo vuelven a insistir sobre ello y la ciudadanía catalana querría saber si este problema se va a resolver definitivamente, no sé si con la desaparición de Adigsa o con las sentencias de un tribunal. Pero desde luego los políticos en esta cámara tendríamos que decir..., o dar carpetazo a este asunto de una vez.

Gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.... (La Sra. Olano i García demana per parlar.) Senyora Olano...

La Sra. Olano i García

Sí, demano la paraula per allusions.

El president

Té un minut.

La Sra. Olano i García

Senyor Pere Aragonès, jo li vull recordar que vostès fa cinc anys que governen Catalunya. I sap què passa? Que la gent no viu a sobre d'un plànol. Dels 24.000 habitatges que vostès van prometre..., encara s'estan esperant a Catalunya. Per tant, no parli tant del Partit Popular i comenci a reflexionar que a Catalunya de la bombolla i de les conseqüències de la crisi en són responsables vostès: cinc anys governant a Catalunya.

(El Sr. Aragonès i García demana per parlar.)

El president

Senyor Aragonès...

El Sr. Aragonès i Garcia

Per al·lusions. Gràcies, senyor president. Bé. Vostè..., clar, parla que la bombolla a Catalunya l'hem provocat nosaltres, quan en realitat el que va facilitar que es canalitzessin tants i tants diners en l'especulació immobiliària va ser la seva regulació del mercat immobiliari, i aquí ho veiem en el seu model. Quin ha estat el seu model de desenvolupament econòmic? El model de Madrid i el model que també han patit els Països Catalans, en concret, el País Valencià. Per sort, el temps posa les coses al seu lloc.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posarem a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari de Convergència i Unió i del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Comença la votació.

El resultat és de 61 vots a favor i 70 vots en contra.

Atès que les esmenes a la totalitat han estat rebutjades, el projecte continua la seva tramitació.

Projecte de llei

d'aeroports i heliports (debat de totalitat)
(tram. 200-00056/08)

El tercer punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre el Projecte de llei d'aeroports i heliports. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques
(Sr. Joaquim Nadal i Farreras)

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, presento, en nom del Govern, el Projecte de llei d'aeroports i heliports de Catalunya que ens sembla un projecte de llei important que ha de donar resposta a dues qüestions fonamentals. La primera, la pròpia evolució del sector aeronàutic i específicament el transport aeri a tot Catalunya i a tot el món, i la resposta des de Catalunya a les necessitats d'aquest sector, que ens sembla un sector que hauria de ser impulsat i que hauria de rebre una bona empenta per part del Govern, dels diferents governs en l'àmbit de les seves competències, per assegurar que hi hagi una resposta adequada a l'evolució concreta, específica que fa aquest sector.

Concretament, afegim en l'àmbit de l'anterior legislació la legislació sobre heliports i evidentment introduïm unes quantes novetats, algunes de les quals giren al voltant d'un nou marc competencial ampliat, en la mesura que sigui, per l'article 140 del nou Estatut d'autonomia de Catalunya que atorga al Govern de la Generalitat de

Catalunya competències en matèria de transport aeri i, específicament, no només en allò que són els aeroports que no són d'interès general, sinó també en aquells que són d'interès general en aquelles qüestions que poguessin ser objecte de transferència al Govern de la Generalitat de Catalunya.

Per altra banda, aquesta nova llei, que proposem avui al Parlament de Catalunya i que vol donar resposta tant a aquest marc estatutari com a l'evolució del sector, s'inscriu dintre d'un conjunt de polítiques que el Govern de Catalunya ha tirat ja endavant. D'una banda, amb l'aprovació del Pla d'aeroports, aeròdroms i heliports de Catalunya, i, de l'altra, amb la creació de la societat Aeroports Públics de Catalunya, complementàriament amb la política d'infraestructures de navegació aèria que el Govern de la Generalitat de Catalunya ha tirat endavant i que es concreta, específicament, amb la construcció de l'aeroport de Lleida a Alguairer i la seva imminent posada en servei, així com l'adquisició dels terrenys de l'antic aeroport de la Seu d'Urgell amb l'objectiu de convertir-lo amb el nou aeroport dels Pirineus.

Respecte a aquest projecte de llei, voldria destacar fonamentalment alguna de les seves característiques generals al voltant i al fil d'aquest article 140 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, a través del qual el que aborda aquesta llei és intentar establir el règim jurídic, la planificació i la gestió de les infraestructures aeronàutiques, la gestió del domini públic necessari per prestar el servei i especialment l'atorgament d'autoritzacions i concessions dins dels recintes aeroportuaris, l'establiment del règim econòmic dels serveis aeroportuaris i la percepció i recaptació dels tributs i gravàmens relacionats amb la utilització d'aquestes infraestructures, i la delimitació de les zones de serveis, la determinació dels usos, els equipaments i les activitats complementàries que s'admeten dintre del recinte d'aquestes infraestructures, entenent que la part terra dels aeroports, aeròdroms i heliports té una consideració de caràcter logístic i d'un impacte econòmic molt clarament estratègic en l'evolució de l'economia de Catalunya.

Per a aquests objectius la llei determina diferents qüestions que són regulades pels seus diferents articles. Tracta de l'àmbit d'aplicació, i així l'article segon determina quin és l'àmbit d'aplicació de la llei, d'acord amb la distribució competencial de la matèria, com deia fa un moment, amb relació a l'article 140 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. I la formulació de la llei es refereix, de forma expressa, als aeroports d'interès general i s'hi adequa pel que fa als diferents nivells d'assumpció de competències que es puguin derivar del procés de transferències a la Generalitat en aquesta matèria.

Hi ha un element molt innovador que intenta refondre diferents instruments de planificació i que simplifica i fa la síntesi entre, com a mínim, el que era la planificació aeroportuària i la planificació urbanística en l'entorn dels articles 5 a 9 que determina les característiques del Pla director urbanístic aeroportuari. La figura d'aquest Pla director urbanístic aeroportuari és una de les novetats més destacables d'aquest projecte de llei. I, com s'anuncia en l'exposició de motius, per primera vegada s'aborda en un sol document la planificació dels aeroports i aerò-

droms des de la doble perspectiva urbanística i sectorial aeroportuària. Fins ara teníem una doble tramitació, no paral·lela, sinó en alguns casos successiva; a partir d'ara tindrem un únic document que resoldrà els aspectes aeroportuaris i també els aspectes de tramitació urbanística.

Aquest pla director urbanístic es pot configurar d'aquesta manera com un exponent de la política de racionalització i simplificació dels processos administratius, i en aquest cas en el de la implantació dels aeroports i aeròdroms de forma que es pugui ser més àgil i eficient sense que això comporti cap pèrdua de qualitat ni de garantia de l'adequació a les exigències urbanístiques i aeroportuàries.

Per altra banda, de l'article 11 a l'article 25 es tracta de l'empresa pública Aeroports de Catalunya que concreta tots els aspectes organitzatius de la llei pel que fa al desenvolupament de les competències del Govern de la Generalitat en aquesta matèria. Amb la previsió legal de creació d'aquesta societat es consolida un model de gestió que el Govern ja va endegar a finals de l'any 2007 amb la creació de la societat Aeroports Públics de Catalunya, que ha anat desenvolupant un paper molt destacat en general en la política aeroportuària del nostre país i molt singularment en el procés d'implantació i creació de l'aeroport, que ja he esmentat, de Lleida a Alguair.

L'experiència positiva des de 2007 en la implantació del model d'aquesta empresa tira del fil d'altres empreses del sector públic, Ports de la Generalitat i Ferrocarrils de la Generalitat de Catalunya, que donen resposta a altres sectors del transport públic per configurar d'aquesta manera un conjunt d'empreses públiques vinculades al Departament de Política Territorial i Obres Públiques i que donin resposta a les necessitats del sector del transport ferroviari, del sector del transport marítim i del sector del transport aeri.

Per altra banda, de l'article 28 a l'article 34 s'aborden les qüestions relacionades amb l'establiment de les infraestructures aeroportuàries, qui té la capacitat de prendre la iniciativa i de quina manera el Govern de la Generalitat exerceix el control administratiu i de la iniciativa política respecte a aquesta qüestió. El caràcter estratègic de la matèria objecte de regulació fa que el projecte de llei atribueixi un paper fonamental a la iniciativa de la Generalitat en l'àmbit aeroportuari, tant en les matèries que es poden considerar clàssiques en l'acció publicoadministrativa –planificació, control i inspecció–, com les vinculades amb la construcció i gestió de les infraestructures aeroportuàries a través d'aquesta empresa pública Aeroports de Catalunya.

Això no obstant, el projecte també reconeix la iniciativa, en primer lloc, dels ens locals, tot preveient un procediment específic per a la construcció d'alguna d'aquestes infraestructures, i aquest pot ser un element incentivador especialment quan es tracta d'aeròdroms dedicats a l'aviació general.

I, en segon terme, es possibilita l'acció privada, també, amb un procediment específic per la seva autorització. És a dir que la llei dóna una empara al supòsit que sigui la iniciativa privada qui pugui o vulgui liderar el

procés d'establiment d'una infraestructura aeroportuària a Catalunya, sempre amb subjecció als instruments de planificació corresponents, tant a nivell global –Pla d'aeroports, aeròdroms i heliports, recentment aprovat pel Govern– com específic –el Pla director urbanístic aeroportuari que correspon.

Finalment, dels articles 44 a 53 s'aborda la gestió dels aeroports i aeròdroms de Catalunya, i així s'estableix que la gestió dels aeroports i aeròdroms de Catalunya és un dels elements fonamentals en els quals aquesta llei innova el règim jurídic aplicable en aquesta matèria.

A grans trets, la norma dissenya un sistema que ha de permetre participar en la gestió d'aquestes infraestructures als diferents nivells administratius i a la mateixa iniciativa privada. En síntesi, el Govern pot encomanar la gestió dels aeroports i aeròdroms a l'empresa pública Aeroports de Catalunya. A la seva vegada, Aeroports de Catalunya pot crear per a cada aeroport una societat mercantil per gestionar la infraestructura en la qual tindrà una participació majoritària. En aquesta societat gestora hi han de ser representats els ens locals del territori i, en el seu cas, corporacions de dret públic, fonamentalment les cambres de comerç.

Per últim, i configurant el que en podríem denominar el tercer nivell, el projecte de llei preveu que hi hagi la possibilitat que les societats gestores puguin explotar els aeroports i aeròdroms, bé directament o bé indirectament. I, en aquest cas, de la gestió indirecta s'obre la porta a la participació privada i més concretament a la gestió en règim de concessió administrativa.

La norma que ens ocupa i que ara presentem a la consideració d'aquesta cambra i que entenem que és tan simple i tan elemental i tan eficaç que no veiem per on..., com no sigui per una qüestió molt estrictament competencial i de discussió del marc o estatutari o constitucional, no veiem el camí, l'*intrínquilis* de cap esmena a la totalitat. Però, en qualsevol cas, ja veig que el senyor Domingo fa que sí amb el cap, vol dir que algun grup entén que la raó per la qual s'ha de fer una esmena a la totalitat és perquè, en el conflicte entre Estatut i Constitució, nosaltres ens emparem a l'Estatut, i, en canvi, hi ha un marc de caràcter estatal al qual no es fa cap referència. Però, en qualsevol cas, sàpiguen que la voluntat del Govern de Catalunya és clarament tirar endavant el marc estatutari i assegurar que el nivell d'autogovern de Catalunya sigui el que el poble de Catalunya ha volgut i votat en el procés d'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya.

En el procés d'informació institucional hi ha hagut una àmplia participació dels diferents sectors i de les administracions implicades. I els puc assegurar que el projecte de llei, que encara ara haurà de fer tot el seu recorregut parlamentari i que pot ser objecte de millores molt substancials, ha estat ben rebut per tots els sectors implicats, per totes les administracions, i ha rebut el vistiplau, tant del Consell de Treball, Econòmic i Social com de la Comissió de Govern Local, l'Institut Català de les Dones. I d'aquesta manera ha arribat a aquesta tràmit parlamentari, que avui s'inicia en seu parlamentària, amb la substanciació d'aquest tràmit de totalitat amb la voluntat que Catalunya tingui, com més aviat millor, un

marc de referència nou de superació de l'anterior llei, que establia ja un marc, però que ara pot ésser superat perfectament perquè, tant l'existència de l'Estatut com la mateixa evolució del sector reclamen un pas més en la millora del sistema d'implantació i de gestió de les infraestructures aeroportuàries a Catalunya.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, honorable conseller. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, vicepresident. Honorables consellers, il·lustres diputades i diputats... Miri, senyor conseller, li ho explicaré i estic convençut que, una vegada li hagi fet l'explicació de per què hem presentat el Grup Popular l'esmena a la totalitat, ho comprendrà perfectament.

I ho comprendrà perquè, efectivament, nosaltres sí que també volem consensuar la llei, i li ho demostrarem perquè, efectivament, som conscients que en el tràmit en què estem avui no prosperarà l'esmena a la totalitat –ni la nostra ni la de Ciutadans–, i, evidentment, haurem de treballar, en ares del consens, el màxim consens possible, en el si de la ponència per poder arribar a un acord, com s'hi va arribar en la Llei del sector ferroviari, que no vam presentar esmena a la totalitat perquè, efectivament, sí que hi havien certs aspectes que podien tindre una certa o dubtosa constitucionalitat, però eren certs aspectes molt col·laterals en què posteriorment, amb pactes, amb transaccions, inclús traient alguns o altres apunts que hi havia en la Llei del sector ferroviari, vam aconseguir arribar a un consens màxim i aprovar-la per part de totes les forces de l'arc parlamentari. Per tant, nosaltres també volem, en el si del tràmit parlamentari, poder arribar a un acord en una llei que entenem necessària. Ara, ja li explicaré –i ara passaré a explicar-ne el motiu– per què hem presentat l'esmena a la totalitat.

Miri, escolti, vostè és conscient, vostè i els il·lustres diputats i diputades, que el Partit Popular, independentment de respectar al màxim, com ha de ser, l'Estatut d'autonomia aprovat i vigent, sí que és veritat que el Grup del Partit Popular també dona suport a aquelles esmenes que va presentar el mateix partit a l'hora del recurs de constitucionalitat que hem presentat al Tribunal Constitucional. Tenim un problema actualment, i no només ens passa amb aquesta llei, ens passa amb més lleis, i ho hem fet no només en aquest àmbit, sinó en altres àmbits: quan es porta a una aprovació d'una llei que entenem que en alguns aspectes la llei sobrepassa el llindar constitucional, perquè està pendent d'un recurs del Constitucional que malauradament encara no tenim –si tinguéssim el recurs del Constitucional, ara mateix aquest problema no el tindríem, estaria ja resolt–, doncs, efectivament, nosaltres presentem l'esmena a la totalitat, perquè això sí que toca.

No són aspectes col·laterals. I no ho són perquè, efectivament, quan enraonem de l'àmbit d'aplicació, quan enraonem de les competències o quan enraonem de la documentació que s'ha d'aportar als plans, de la planificació, no estem enraonant d'aspectes merament col·laterals, «baladís», sense importància. No, no, estem parlant de documents o de parts troncats de la mateixa llei.

Però vostès mateixos –i ara li ho explicaré–, a la mateixa memòria que fa vostè, que sotmeten vostès a la consideració del Consell de Govern, el 31 de juliol, quan aporten la memòria de l'any 2007 al Consell de Govern per obrir els tràmits de l'avantprojecte, vostès mateixos, quan enraonen dels motius, l'únic motiu que deixen clar, el motiu pel qual s'ha d'aprovar aquesta llei és estrictament perquè s'ha aprovat el nou Estatut, amb les competències del nou Estatut. En la memòria només diu: «A partir d'aquests objectius, la nova llei haurà de facilitar l'exercici de les competències en matèria aeroportuària, d'acord amb l'establert a l'Estatut i tenint en compte els futurs traspassos a la Generalitat dels aeroports de Girona, Reus i Sabadell.» I són capaços de dir –fixi's en el que li diré–..., en el punt cinquè diu: «Conseqüències de no adoptar la norma», i diuen: «No permetria desenvolupar les polítiques aeroportuàries de manera adequada en el marc competencial establert en l'Estatut i una vegada siguin efectius els acords de la Comissió de Traspassos.» Són capaços de dir en la memòria que, si per exemple l'any 2005 o 2004, quan encara no era vigent el nou Estatut, l'actual, el Govern de l'Estat hagués desclassificat l'aeroport de Girona, no l'haurien pogut assumir, perquè, clar, l'Estatut anterior o la Llei d'aeroports anteriors, de l'any 90, no permetia que..., l'Estat, si desclassifiqués d'interès general l'aeroport de Girona, el de Tarragona o el de Sabadell, nosaltres no el podíem assumir. Ha!

I aquesta és la justificació per fer la llei. Diuen: «Home, vostès presenten una esmena a la totalitat perquè potser hi hagi certs àmbits col·laterals on vostès tenen recurs al constitucional.» No, no, és que la memòria de vostès mateixos per justificar la llei, per poder dir que poden..., per poder gestionar certs aeroports a Catalunya, si algun dia l'Estat, si algun dia... Perquè, clar, després farà referència a la intervenció de l'altre dia al Congrés dels Diputats de la senyora Magdalena Álvarez. Si vostès estan esperant el traspàs de l'aeroport de Barcelona o de Girona o de Tarragona o de Sabadell, el més calent a l'aigüera –el més calent a l'aigüera–, i, si no, després m'hi referiré. Però no són aspectes col·laterals. Escolti, vostè hi ha fet referència en la seva pròpia intervenció: això no deixa de ser el desplegament de l'Estatut d'autonomia, de l'article 140, que relaciona les infraestructures de transport i de les comunicacions.

Bé, efectivament, nosaltres aquí tenim recorregut el punt 2, punt 3 i punt 4; ahora, ens trobem que això és el reflex que hi ha al mateix article 2.2 de la llei. També tenim recorregut l'article 149.2, quan enraonem de la planificació, de les competències en la planificació, i també tenim recorregut quan vostès s'emparen en la construcció de l'obra pública i la declaració d'interès general, que està contemplat a l'article 148.3, que també el tenim recorregut. Per tant, no estem enraonant de

dos o tres aspectes «baladís» de la llei; estem enraonant de l'àmbit competencial, de la finalitat de la llei i la planificació dels aeroports d'interès general, tres aspectes fonamentals que els tenim recorreguts.

Per tant, independentment que puguem pensar que la llei era oportú presentar-la, entenem que es podia haver presentat una altra llei sense aquests aspectes, perquè es podia haver presentat la llei sense aquests aspectes i l'hauríem pogut tramitar, com la Llei del sector ferroviari, i s'hauria aprovat segurament –segurament, compte!– o possiblement per unanimitat, i ens trobem que el Partit Popular, evidentment, per coherència política, tenint en compte les explicacions que ara faré, hem de presentar l'esmena de totalitat.

Escolti, l'article 140.2 de l'Estatut d'autonomia, recorregut pel Partit Popular, diu clarament: «La Generalitat participa en els organismes d'abast supraautonòmic que exerceixen funcions sobre les infraestructures de transport situades a Catalunya que són de titularitat estatal.» Miri, nosaltres, des de l'Estatut, li diem a l'Estat el que ha de fer amb una competència exclusiva seva; no nostra, seva. O li diem que la qualificació d'interès general d'un port, aeroport o una altra infraestructura de transport situats a Catalunya requereix l'informe previ de la Generalitat d'una competència exclusiva seva. O li diem que correspon a la Generalitat la participació en la planificació i promoció de ports i aeroports d'interès general en els termes determinats per la llei, en una competència exclusiva seva. Vull dir, nosaltres sempre som molt curiosos amb les nostres competències exclusives, que són aquells aeroports de no-interès general, però sempre hem de dir-li al Govern de l'Estat, amb les seves competències exclusives, el que han de fer.

Vostè comprendrà que és normal, i vostè ho acceptarà..., que estic convençut que el Tribunal Constitucional, a l'hora de dictar la sentència, quan sigui, al més aviat possible, ens donarà la raó, perquè és de ple sentit comú –de ple sentit comú. Però és que fins i tot el seu propi secretari general del departament ho fa! El seu propi secretari general, l'assessoria jurídica de la secretaria general, ho diu claríssim. Quan ja hi va haver el conflicte de competències del Reial decret 2858/1981, que és l'únic que avui regula el sistema aeroportuari espanyol, el reial decret de l'any 81, amb el conflicte de competències que ja va fer en el seu moment el Govern de la Generalitat, de Convergència i Unió, ja va dir clarament el Tribunal Constitucional que la competència exclusiva en aeroports d'interès general, en tots els seus àmbits, és de l'Estat, en tots els seus àmbits. Inclús diu, i ho diu el seu propi secretari general a la seva pròpia secretaria general, que tot projecte d'aeroport, modificació estructural o operativa d'aquest o la transformació d'un aeròdrom en un aeroport, tot aeroport que es vulgui fer d'àmbit comercial a Catalunya podria arrogar-se directament l'Estat l'interès general i assumir-lo com a competència seva, qualsevol aeroport comercial a Catalunya. I diu, el seu secretari general a la seva secretaria general: «Per fer un aeroport comercial a Catalunya es necessita preceptivament l'informe de l'Estat.» Perquè la competència exclusiva en aeroports, tenint en compte que navegació aèria només és competència exclusiva de l'Estat i qual-

sevol aeroport que es vulgui fer a Catalunya necessita un espai aeri i, per tant, necessita el permís de l'Estat, necessita un informe previ de l'Estat. No és que nosaltres, honorable conseller, li hàgim de dir o li hàgim de demanar permís a ells perquè ells install·lin un aeroport d'interès general a Catalunya. No, no, no, nosaltres hem de demanar el permís i l'informe preceptiu a ells, a l'Estat, per poder instal·lar nosaltres un aeroport a Catalunya, sent, inclús, no d'interès general. Fixi's en la gran diferència.

A l'Estatut marquem unes pautes que ni ells mateixos..., sentència del Constitucional, i és l'única normativa aplicable. Per tant, entenguin vostès perfectament que la nostra presentació de l'esmena a la totalitat no és «baladí», perquè afecta, ho torno a repetir, competències, afecta finalitats, afecta planificació, com també a l'article 149.2, quan diu el mateix redactat de la llei..., quan nosaltres diem que «qualsevol aeroport que es vulgui crear a Catalunya de qualsevol titularitat necessita, evidentment, el permís i la planificació del Govern de la Generalitat», quan això està recorregut, perquè, evidentment, el que no farem nosaltres –i estic convençut que la sentència del Constitucional així ho dirà–, el que no podem fer nosaltres és dir-li a l'Estat, si vol fer un aeroport d'interès general, quan l'ha de fer, on l'ha de fer i qui l'ha de planificar. Simplement és de sentit comú.

Estic convençut que es guanyarà, i esperem que en el tràmit parlamentari ens puguem evitar –com així ja li he dit al senyor Labandera, que suposo que serà el relator de la llei–..., de poder arribar a acords, perquè, efectivament, no té cap sentit.

Jo crec que ha quedat bastant clar per què hem presentat l'esmena a la totalitat. Evidentment, per coherència política, per sentit comú i per evitar-nos problemes de futur. Jo crec que això és bastant, bastant..., jo crec que ho haurien de tindre en compte els diferents partits que donen suport al Govern i el primer partit de l'oposició.

Anant a una altra part de la llei, permetin-me que els digui que vostès –i me'n vaig al preàmbul, perquè l'exposició de motius ja explica quin és el motiu per fer aquesta llei– que nosaltres ja la vam reclamar l'any 2004, ja la vam reclamar. Nosaltres, l'any 2004, la primera vegada que va comparèixer el senyor Nadal com a nou conseller de Política Territorial, ja la hi vam reclamar; igual que li vam reclamar la Llei del sector ferroviari, vam reclamar la Llei d'aeroports, perquè creïem que la de l'any 90, conjuntament amb la del 87 d'heliports, quedava obsoleta i s'havia de fer. Evidentment, una llei d'aeroports competencialment correcta, no com aquesta. I ho vam demanar.

Però vostès, fixi's, diuen: «El capítol de la llei vol...» Ho dic per si els sona, eh?, el que explicaré ara. Ho dic perquè vostès continuament critiquen un model, i ara vegin vostès el seu model. Diuen: «Volem a Catalunya assegurar la creació d'una xarxa que, alhora, doni resposta a les necessitats territorials.» Volen crear una xarxa; els sona?, «una xarxa», els sona el sistema? «Xarxa d'aeroports», els sona? Complementarietat, més grans, més petits, economia... Els sona, «xarxa»? (Pausa.) Molt bé. Els sona, ja anem bé.

Model de gestió. «Un model de gestió amb el qual es pot encomanar la gestió a una empresa.» Els sona, el sistema? Titularitat pública, es pot encomanar a una societat, en aquest cas Aeroports de Catalunya, AENA, a la seva filial.

«Es poden crear societats gestores de la mateixa Aeroports de Catalunya, amb una participació majoritària de la Generalitat» —els sona, «majoritària de la Generalitat»? Els va sonant el sistema, «majoritària»?—, en el qual hi podrà haver, alhora, implicació de la societat civil i de la participació privada, i després hi haurà possibilitats de concessió. Els sona, el sistema? Els sona? AENA catalana, els sona?

Ara anem a la intervenció de la senyora Magdalena Álvarez el passat 16 de desembre del 2008 —ho dic per, una mica, veure quina diferència vostès veuen. Diu la senyora Magdalena Álvarez: «De la formulación realizada por el presidente señor Zapatero, quiero destacar que incluye cuatro elementos definitorios del nuevo modelo de gestión aeroportuaria, la separación clara entre navegación aérea y sistema aeroportuario, de tal forma que AENA seguirá siendo responsable de la gestión de servicios de navegación aérea y crearemos una nueva sociedad filial cien por cien de AENA, Aeropuertos de Cataluña. Una segunda línea se refiere a la apertura a la gestión aeroportuaria de la participación privada» —també ho fa Aeroports de Catalunya. «Una tercera, al mantenimiento de una clara *mayoría* estatal en el capital de la nueva entidad gestora de aeropuertos» —igual que a Catalunya. Diu posteriorment: «Así, la sociedad anónima gestora de aeropuertos filial de AENA podrá constituir a su vez sociedades filiales para la gestión de determinados aeropuertos, los más relevantes o de especial importancia y complejidad, en los que podrán participar las comunidades autónomas.» Els sona, tot aquest model?

I després contesta als senyors de Convergència, PNB, i, efectivament, podrien donar-se per respostos vostès mateixos, els senyors del PSC. Diu: «A continuación, ustedes, los partidos nacionalistas, entran en una clara contradicción, porque ustedes no quieren la red nacional, pero quieren la red autonómica. Cuando Convergencia i Unió está planteando en Cataluña la transferencia de los aeropuertos, lo que están planteando es llevar a cabo una red autonómica de los aeropuertos en vez de la nacional.»

Vull dir, què volen fer vostès? Passar d'una AENA espanyola a una AENA catalana. Escolti, la senyora Magdalena Álvarez jo crec que dibuixa clar... I ho diu la senyora Magdalena Álvarez, al Congrés dels Diputats. El seu representant del Partit Socialista bé que no va dir re —bé que no va dir re. Li va donar la raó, va dir: «Nosaltres el que volem..., no és que critiquem el sistema actual, model d'AENA, no, no. El que critiquem és que no el tinguem nosaltres, que no el fem nosaltres.» Tenen copiat el sistema.

Nosaltres el que farem i, evidentment, perquè no compartim el sistema actual... No diem que no funcioni bé AENA —no diem que no funcioni bé AENA—, està reconegut per la mateixa OACI que és un bon sistema. El que sí que és veritat és que, si treballem en l'apertura

per intentar que hi entri a formar part també la societat civil i l'empresa privada, el que haurem de fer és augmentar la capacitat de la iniciativa privada. I aquí xocarem, efectivament, amb la proposta que faran els senyors de Ciutadans, que ells, efectivament, no volen aquesta major apertura, com també fa UGT amb el seu informe del Consell de Treball, Econòmic i Social.

Nosaltres entenem que, efectivament, si hem de caminar per un canvi de model, si hem de deixar-ho com està, si hem de fer el mateix que fa AENA, deixem-ho com està —deixem-ho com està. Perquè, per fer una AENA catalana d'una AENA espanyola, deixem-ho com està, perquè el model és el mateix. I un ja coneixem que es gestiona bé i l'altre estic convençut que, amb vostès, no es gestionaria bé segur; amb vostès, segur que no. Per tant, si hem de fer el mateix, deixem-ho com està. A nosaltres no ens hi trobarà, per fer una AENA catalana, ho sento. No perquè nosaltres siguem estatalsistes i no siguem nacionalistes, no, és que ho portaran vostès. I vostès..., la seva capacitat de gestió ja és prou demostrat que és un desastre —que és un desastre.

Per tant, anem més enllà. Escolta, aprofundim, fem el que nosaltres demanem, que efectivament la iniciativa privada tingui cada vegada més implicació en els nostres propis aeroports, que és del que hem de preocupar-nos, dels nostres propis aeroports, d'aquells que queden per construir: d'Alguair, les Terres de l'Ebre, el corporatiu... I, efectivament, que aquestes societats gestores ja tinguin una majoria. Per què no poden tindre una majoria i l'ha de tindre sempre l'entitat pública? Deixem que siguin ells els que es gestionen.

I, per acabar, que em queden cinquanta segons, en destacaré algun aspecte positiu, perquè, escolti, si al final hem d'intentar buscar unanimitat, com sé que les parts competencials les traurem, com sé que les traurem, perquè les aconseguirem, perquè hi haurà una sentència del Constitucional abans o, si no, perquè les pactaran, evidentment, com ha de ser... Crec que és bo regular els drets i deures dels usuaris, tots recordem els capítols famosos de l'aeroport, que encara inclús hi ha sentències judicials amb la gent que va ocupar les pistes. Jo crec que això és bo que es pugui modular. Crec que és bo que la planificació sigui conjunta, tant urbanística com sectorial, crec que és una bona planificació, sempre que ens dediquem als nostres aeroports, no als de competència estatal. Sí que és una bona planificació arrodonir els tràmits, que sigui tot molt més ràpid, que la construcció de l'aeroport no s'allargui tant. I, per tant, sí que hi han aspectes positius de la llei, però, ho torno a repetir: buscarem el consens, «vivenda», i també ens va passar amb la llei del sector ferroviari, i al final quan vam treure totes les referències —i acabo, president— d'invasió de competències per part de la Generalitat a l'Estat, respectant l'Estatut, el respectem, però estem convençuts que passarà el que passarà, i tenint en compte que podem implicar encara més la societat privada a la gestió dels aeroports nostres, de titularitat de la Generalitat, anirem a un millor..., més eficaç per a tots els catalans.

Moltes gràcies.

Té la paraula, per a defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, sí hay materia, *conseller*, sí hay materia. Verá como sí. Primero, por el aspecto competencial, efectivamente, ahí yo me referiré con detalle y precisión a lo largo de la exposición, y después por el aspecto de la gestión, también, desde dos puntos completamente diferentes como aquí quedarán puestos de manifiesto.

Estos son efectivamente los dos puntos que llevan a Ciudadanos a presentar una enmienda a la totalidad al Proyecto de ley de aeropuertos y helipuertos. En primer lugar, la falta de previsión en el texto de los necesarios e imprescindibles mecanismos de coordinación de las competencias de la Generalitat en materia aeroportuaria con las del Estado, en materia de espacio aéreo, seguridad aérea y aviación. En segundo lugar, el modelo de gestión indirecta a través de la concesión de la explotación de los aeropuertos a gestores privados, abriendo *de facto* la posibilidad de la privatización de los servicios en los aeropuertos catalanes.

En relación con estos dos aspectos y el contenido de la ley, desde luego no ha mejorado en nada, podemos decir, o casi nada, la regulación a las carencias que tenían las leyes 19/2000 y 11/98, la de aeropuertos de Cataluña y de helipuertos de Cataluña.

Primer problema, creemos que se plantea de una manera clara un modelo aeroportuario catalán desligado del sistema aeroportuario español. Sí, sí, sí, y ello se deriva fundamentalmente porque el objetivo de la ley, a veces excesivamente genérico, indeterminado, no concreta en el marco de coordinación imprescindible entre el modelo catalán y el sistema español. Efectivamente, existe una base legal, el artículo 140 del Estatuto de autonomía de Cataluña reconoce unas competencias propias en materia de aeropuertos que no son de interés general, y establece también una participación en la planificación de los aeropuertos de interés general.

Esta disimetría entre lo que hace referencia a la competencia en materia autonómica y la competencia en materia estatal, no deja de ser sorprendente en lo que hace referencia al criterio de reciprocidad. Aquí –y a ello ha hecho referencia el señor Llobet en su exposición–, curiosamente nos hemos estado llenando la boca en los últimos trámites parlamentarios, en muchos trámites parlamentarios sobre la necesidad de que exista una participación de la Generalitat en los aeropuertos de interés general, las sociedades que gestionan, y cuando se llega la hora de predicar con el ejemplo, aplicar el criterio de la reciprocidad, resulta que ni en el Consell Social de Aeropuertos de Cataluña, artículo 19 –en los integrantes, en la composición del mismo–, ni tampoco en las sociedades gestoras de los aeropuertos y aeródromos, se prevé la participación de la autoridad española. No se prevé. Léase el artículo 44 y el artículo 19, verá como no se prevé, *conseller*, léaselo, verá como no.

Creemos que precisamente el criterio de reciprocidad debería fijarse también en este sentido, y precisamente, de cara al futuro y de cara a la participación hipotética en la supuesta..., en las sociedades gestoras de los aeropuertos de interés general, El Prat, sin ir más lejos, pues sería conveniente incluir la previsión de la Administración estatal.

Pero es que en el proyecto de ley se ignoran de forma intencionada las competencias de la Administración del Estado y se ignora clarísimamente lo que es la interrelación entre aeropuerto y espacio aéreo y en la necesidad de cumplir también en y por los aeropuertos catalanes, gestionados por la Generalitat, determinados requisitos de seguridad aérea y de seguridad de la aviación civil. A ello me referiré ahora.

En lo que hace referencia a la interrelación entre aeropuertos y espacios aéreos se ha de tener en cuenta que en aquellos aeropuertos que no tienen la calificación de interés general, que son competencia exclusiva de la Generalitat, concurren también las decisivas competencias estatales sobre el espacio aéreo, y que para la construcción de una instalación aeroportuaria es ineludible el previo análisis de su compatibilidad con el espacio aéreo, competencia exclusiva e inalienable del Estado, no proveyéndose verdaderos mecanismos de coordinación en el proyecto de ley, con la Administración del Estado.

Eso ya lo dejó claro, en su momento, la Sentencia del Tribunal Constitucional, de 11 de junio de 1984, en la que se decía que: «...a pesar de que la competencia estatal sobre el control del espacio aéreo conlleva la necesidad de controlar el número, ubicación, y características de todo tipo de aeropuertos, sean quines sean los titulares de las competencias sobre ellos, y sean estos de interés público o no.» Ni una palabra sobre esto en el proyecto de ley.

Igualmente, el apartado segundo del artículo 9 de la Ley 21/2003, de seguridad aérea, determina que «la construcción, modificación y apertura al tráfico aéreo de los aeródromos y aeropuertos de competencia de las comunidades autónomas, y la aprobación de planes o instrumentos de ordenación y delimitación de su respectiva zona de servicio, deberán ser informados conjuntamente, con carácter previo, por los ministerios de Fomento y de Defensa a efectos de determinar la incidencia de los mismos en la estructuración, ordenación y control del espacio aéreo en el tránsito y en el transporte aéreos, y en su afección a los aeropuertos de interés general o a sus espacios circunstantes sujetos a servidumbres aeronáuticas.» Tampoco –y queda directamente afectado– se hace ninguna mención en el proyecto de ley a esta referencia.

También, un segundo apartado que a nosotros nos parece especialmente preocupante es la interrelación entre aeropuertos y seguridad aérea y lo que hace referencia a la certificación de los aeropuertos.

Otra evidencia de esto, de la falta de coordinación y la falta de omisión o de exclusión de la autoridad estatal en esta materia, lo representa la novedad incluida en la ley del establecimiento de normas técnicas, de diseño

y operación de aeropuertos y aeródromos, así como de un régimen de certificación, propio del ámbito competencial catalán. A ello dedica bastante espacio el proyecto de ley.

Se ignora nuevamente que es la Administración general del Estado la competente para establecer las normas que, en materia de seguridad aérea, han de cumplir los aeropuertos y aeródromos abiertos a uso público, hecho reconocido por el Tribunal Constitucional en las sentencias 68/84, 59/85, 40/88 y 181/92. Es más, no es solo competencia de la Administración general del Estado la aprobación de la normativa técnica para el diseño y operación de aeródromos, sino también la verificación de su cumplimiento, esto es, en definitiva, la certificación de aeropuertos.

Con independencia de la titularidad de estos, lo cual contradice las estipulaciones recogidas en los artículos 47 y siguientes del proyecto, donde literalmente se atribuye el otorgamiento de certificado del aeropuerto al departamento de la Generalitat competente en materia de aeropuertos.

Los ejemplos en los que se ignora y, en todo caso, no se prevé la creación de los necesarios mecanismos de coordinación, son demasiados, y nos limitaremos a enumerar algunos de ellos. Se olvida que el cierre de las instalaciones e infraestructuras aeroportuarias siempre debe ser notificado a la Administración general del Estado por afectar a la estructura y control del espacio aéreo. Se ignora que se debe comunicar a AENA la apertura, registro y transmisión de la titularidad y cierre de las instalaciones e infraestructuras aeroportuarias. Se atribuye genéricamente a Aeroports de Catalunya la elaboración de planes de autoprotección, emergencia y de seguridad de los aeropuertos que habrán de ser aprobados por la autoridad competente, sin determinar que en el articulado que es el Estado quien tiene la competencia para regular la seguridad de la aviación civil en los aeropuertos y, en general, instalaciones aeroportuarias abiertas al uso público, con independencia de quien sea el titular.

También se atribuye a esta nueva entidad, a Aeroports de Catalunya, la participación en comisiones, organizaciones, asociaciones o instituciones públicas o privadas, nacionales o internacionales, relacionadas con el transporte aéreo y espacial, saltando de manera sorprendente, en una pirueta específica y realmente grande, desde el ámbito aeroportuario al del transporte aéreo y espacial, materia de competencia exclusiva del Estado.

Habría sido muy sencillo haber hecho incidencia en el articulado de los mecanismos que establecen la necesaria coordinación de las competencias en materia aeroportuaria de la Generalitat y la del Estado. No se ha hecho. Se ha establecido de una manera tangencial y de una manera casi a hurtadillas, y entendemos que, vista la vinculación entre espacio aéreo, seguridad aérea y aviación con la materia de aeropuertos y helipuertos debería haber sido efectuada de una manera más expresa y más clara.

Hubiera sido razonable, además, prever en el modelo del nuevo ente público de Aeroports de Catalunya, la

posibilidad de participación de la Administración del Estado a través de AENA, como antes he hecho referencia. No se ha hecho, y consideramos que se ha perdido una gran oportunidad.

El segundo apartado al que me refería antes es el referente al modelo de gestión previsto y, en concreto, a la creación del ente público Aeroports de Catalunya. Esa es una de las razones, la segunda, la nuclear que, a nuestro juicio, merece nuestra enmienda a la totalidad. Entendemos que la redacción de la exposición de motivos y del texto en el que se establece clarísimamente que corresponde a Aeroports de Catalunya la gestión de los aeropuertos y aeródromos de titularidad de la Generalitat, realmente creemos innecesaria la creación de esta empresa pública, pero, en todo caso, lo que nos preocupa y nos parece especialmente alarmante es que se diga que podrá crear o participar en la creación de sociedades mercantiles que gestionen los aeropuertos y aeródromos, sociedades que a su vez podrán explotar los aeropuertos directamente o mediante las formas de gestión indirecta previstas por la legislación aplicable en materia de contratos del sector público.

A su vez, en los contenidos de los artículos 12.2, 13.2 y 44 deja la vía abierta clarísimamente a la privatización de la gestión de los aeropuertos. A nuestro juicio no deja de ser contradictorio, por decirlo de alguna manera, que el tantas veces autoproclamado gobierno progresista y de izquierdas abra las puertas a la privatización de las infraestructuras aeroportuarias de Cataluña, apuntándose a la tendencia neoliberal de retraimiento de la acción directa de la Administración y de externalización de los servicios.

Desde Ciutadans queremos subrayar esta inconsistencia y contradicción de que sea este Gobierno de izquierdas, progresista, el que abra la vía de la privatización de la gestión a los servicios de los aeropuertos catalanes, compartiendo los planteamientos de los grupos más conservadores de la oposición; aquí se abrazan, evidentemente, en estas tesis, izquierda y derecha, en esta posición.

Nuestra vía va por otro lado. Va por la vía, por ejemplo, de que ha hecho mención Unión General de Trabajadores en el voto particular que planteó al Dictamen 2/2008 del Consell de Treball, Econòmic i Social de Catalunya, en el que se dice —cito literalmente— que «los aeropuertos son infraestructuras estratégicas para el desarrollo social y económico, y que la participación pública en la gestión directa es imprescindible para garantizar tanto los intereses colectivos como la calidad del servicio a las personas y el desarrollo económico.»

Coincidimos también en que abrir la vía de la gestión indirecta a través de gestores privados y la consiguiente posibilidad de que estos subcontraten los servicios de asistencia en tierra va en detrimento de los principios de transparencia, publicidad y concurso público y, por consiguiente, en detrimento de la posible calidad y seguridad en el servicio en un área tan estratégica.

En definitiva, estamos realmente ante un revolucionario modelo el que se plantea aquí, y ante la apertura de

una vía que, a nuestro juicio, nos parece especialmente preocupante.

Por todo ello, entenderá, *conseller*, la coherencia de la enmienda a la totalidad que nosotros hemos presentado en este acto, porque desde luego, ni por competencias, ni por conveniencia en la gestión, este proyecto de ley resuelve los principales problemas de los aeropuertos de Cataluña, y es más, abre una vía especialmente preocupante que desde luego puede que dentro de poco nos tengamos que arrepentir de ella, en el supuesto de que se tramite en los términos que están planteándose.

En todo caso, no tenga la menor duda de que nuestra oferta de mejora con las correspondientes enmiendas al texto será con intención de corregir estas dos disfunciones que a nosotros nos parecen trascendentales. Vistas las escasas posibilidades de éxito que tiene que se apruebe la enmienda a la totalidad, esperemos que, desde luego, con la colaboración de los sectores progresistas y de izquierdas –no sé si hay alguno en su Gobierno– podamos, desde luego, corregir el tiro, porque el tiro va muy desviado, tal como sale hoy.

Muchas gracias.

El president

Senyor Roberto Edgardo Labandera, pot posicionar-se per fer el torn en contra.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, president. Conseller, diputades, diputats, secretari general, director general..., pujo aquí al faristol el dia que el senyor Domingo es proclama d'esquerres, eh?, i d'esquerres, senyor Domingo, no se n'ha de ser el dimecres de Ple, sinó que se n'ha de ser sempre. És la primera constatació que jo li diria, i, en tot cas, ens hauríem de començar a mirar aquesta qüestió de forma detinguda.

Però, jo crec que el debat i la importància fonamental d'aquesta llei rau en aspectes que els il·lustres diputats que han pujat al faristol per parlar i defensar les seves esmenes no hi han entrat. En tot cas, hi ha hagut..., bàsicament ha consumit el senyor Llobet deu minuts de la seva intervenció en el tema competencial, i després ofereix la mà, perquè sap que la coherència de servir al partit avui l'està taint amb la coherència que haurien de tenir de servir el país, eh? –la coherència de servir al partit l'està taint en el sentit de la coherència de servir al país. I nosaltres aquí..., i vostè, a més a més, ha fet ja, d'alguna forma, un acte de constricció, ens diu: «Però no pateixi, senyor conseller, que en el tràmit de ponència jo ja cediré, perquè quedi més o menys arreglat.»

Doncs, jo li dic, senyor Llobet, en aquest sentit, i vostè i jo, que hem fet unes quantes lleis en aquest Parlament, que sempre hem trobat el punt de coincidència. Perquè vostè s'alarma en allò... –i entra en un terrible discurs competencial–, en allò que segurament en el moment en què jo li expliqui vostè entendre que no està justificada la seva alarma competencial. Però, com que al Partit Popular sempre li passa que amb això del recurs, eh?, el tema del recurs de l'Estatut sempre ens fa aquestes intervencions, li he de dir que ja hi estem un pèl acos-

tumats. Però, en tot cas, a la qüestió hauríem de fer referència..., *a posteriori* li'n faré referència exactament d'on està la contradicció que vostè no ha vist i que, en canvi, el mateix text és absolutament clar.

Vostè ens ha parlat de l'article 2, el 2.1. A mi m'agradaria dir-li que, en el tema de l'article 2.1 –i penso que és bo que llegim aquest apartat i aquesta frase, perquè així s'il·lustra també la cambra de què estem parlant–, diem: «Aquesta llei» –ho diu el 2.1– «és d'aplicació a les infraestructures aeroportuàries de competència de la Generalitat de Catalunya.» I acte seguit diu: «També és d'aplicació en l'exercici de les competències de la Generalitat amb relació als aeroports d'interès general en el marc competencial vigent.» El mateix article: «En el marc competencial vigent.»

Actualment, els aeroports d'interès general són de competència estatal. Si es produeix la desclassificació d'interès general i es traspassen, doncs, al Govern de la Generalitat, el mateix article ja té la seva validesa. Però, a més a més, pensi vostè que podria produir-se aquesta circumstància, que en comptes d'un traspàs, una desclassificació i un traspàs, també, d'acord amb l'article 150.2 de la Constitució, es decidís anar per la via de la delegació de facultats. Doncs, també aquesta frase té la seva absoluta vigència i el seu absolut valor. Per tant, no hi ha lloc per a l'alarma, senyor Llobet –no hi ha lloc per a l'alarma.

Després, vostè també objecta l'article 10.2, la lletra d, que és la participació del Govern de la Generalitat en aquells afers que fan referència a la decisió de la política aeroportuària. I després, a més a més, ha entrat en una altra contradicció, perquè vostè després cita, eh?, un model, una proposta de model que fa la ministra Álvarez, una proposta de model sobre la reorganització o la reformulació o la reforma de l'actual AENA, que és un sistema caduc a Europa. Hem constatat tots que això no és un sistema que sigui vàlid actualment. Però que, en tot cas, en aquesta contradicció..., entra en la contradicció perquè la proposta de la ministra i la proposta que rau en aquesta llei, conceptualment, també parlen d'un tema que és important, en les decisions que tenen a veure amb la xarxa aeroportuària de Catalunya és important la participació de la comunitat autònoma. No hi ha discussió aquí: aquesta comunitat autònoma o les altres comunitats autònomes. Però, de moment –de moment–, el que fa aquesta llei és avançar-se a la proposta d'un model –a la proposta d'un model–, avançar-s'hi d'una forma com es fa aquí, a través d'una proposta legislativa i no a través d'una referència parlamentària de la ministra Álvarez, que encara no ha presentat el seu model de forma organitzada, estructurada i amb tot el seu desenvolupament competencial.

Per tant, quan nosaltres parlem d'aquesta estructura en xarxa, de la xarxa aeroportuària catalana, doncs, estem parlant amb relació a la necessitat que planteja i a la voluntat, i fins i tot li diria amb l'ambició, no només manifestada pel Govern de la Generalitat, sinó també per la societat civil, de tenir una major capacitat d'incidència en tot això que fa al tema aeroportuari.

I per això nosaltres..., el que ha fet el Govern és revisar en profunditat i considerar que s'havia quedat obsoleta

la Llei del 2000, i la que fa referència a heliports de l'any 98. I planteja aquesta proposta, que és una proposta ambiciosa, és una proposta potent, és una proposta que ve a dir que els ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, els agents econòmics, els agents socials i el seu Govern s'emplanten a construir un nou instrument de desenvolupament que és aquesta xarxa de promoció de l'aeronàutica i de l'aviació al nostre país. I aquesta és, fonamentalment, la qüestió que nosaltres tenim aquí.

Ha fet referència, també, senyor Llobet, a dir: «AENA catalana.» No, no..., de cap de les maneres! Nosaltres no som partidaris del model d'AENA! Ho hem dit en més d'una ocasió, en els nostres programes, des d'aquest faristol i en diverses ocasions: el model d'AENA a l'Estat és un model caduc, és un model que a Europa ha estat superat per altres models. Aquest és un model més europeu i és un model que es basa fonamentalment a dir: «Anem a participar en les grans decisions que atorga l'Estat, però entenguem, nosaltres, l'autonomia necessària i la capacitat necessària per impulsar, millor dit, per fer del sistema aeronàutic, del sistema d'aeroports no només un sistema de prestació de serveis, de serveis a les persones o de trànsit de mercaderies, sinó també un sistema que serveixi per a la promoció econòmica del nostre país.» I en això crec que vostè i jo coincidirem de forma plena. Per què? Perquè justament aquest és un dels objectius de la llei.

I la llei diu que el sistema aeroportuari ha de tenir una base territorial, uns avals en els agents econòmics i socials, senyor Domingo, aquells que vostè diu «els privatitzadors». (*Veus de fons.*) No, no..., ens omplim la boca a parlar de la societat civil, dels agents socials i dels agents econòmics, i, en canvi, a l'hora de crear instruments resulta que nosaltres el que diem és: «No, no, no..., que no entri ningú que es privatitzarà.» No, no..., la idea justament d'aquesta eina, d'aquest instrument que és Aeroports de Catalunya és la capacitat del Govern de poder operar no només en l'àmbit nacional, sinó també en aquells àmbits territorials per construir unes estructures, unes estructures aeroportuàries, unes infraestructures que, a més a més, s'avinguin amb allò que el mateix territori necessita. Alguaires és un cas, l'aeroport de la Seu, que haurà de començar a actuar, és un altre cas, vinculat justament a què? A les necessitats de les activitats econòmiques d'aquell territori. I, per altra banda, per exemple, podríem citar també les possibilitats econòmiques que la mateixa llei atorga a totes les administracions locals i a les entitats privades que puguin promoure també estructures d'aquesta matèria.

Per tant, l'important d'aquest tema és que aquest projecte de llei, senyor Llobet, senyor Domingo, del que parla és de fer i gestionar aeroports, i enriquir les capacitats competencials de Catalunya amb allò que diu el 140 del nostre Estatut, que, com és sabut, el senyor Llobet, doncs, i el seu partit qüestionen. Però, en canvi, per nosaltres justament la força d'aquesta llei rau justament en aquesta capacitat d'anar creant aquests àmbits de treball, que són tremendament importants.

Torno a repetir que nosaltres fem una llei en el marc d'una regulació estatal del sistema aeroportuari que no

ens convenç. I, per tant, la nostra és una proposta justament oberta, oberta a diversos sectors, no és monopolística, però es basa justament en un element clau: qui ha de dissenyar les estratègies públiques de la política aeroportuària? El Govern. Aquesta és la diferència, senyor Llobet, de fons, perquè vostè ha fet aquí un cant a la privatització dels aeroports. Nosaltres diem: «La gestió la podem compartir, Aeroports de Catalunya podrà participar-hi, ho podrà fer directament o hi podrà participar mitjançant societats mercantils amb els agents del territori.» Però el que és fonamental de la llei és que a qui resten i té i manté les competències per dissenyar aquestes estratègies és el Govern de la Generalitat. I això sí que és una diferència substancial, una diferència ideològica. No és neoliberalisme, senyor Domingo! (*Remor de veus.*) No té res a veure amb el neoliberalisme. El neoliberalisme podria ser si vostè digués que el Govern de la Generalitat..., o trobés en aquesta llei que el Govern de la Generalitat renuncia al disseny de les estratègies en matèria de política aeroportuària. Però no, són les que resten en poder i són les que han de quedar-se; en un estat modern són les que han de restar en la competència de l'Estat. I després en la gestió sí que podem anar a les fórmules participades que siguin convenients.

Vostè parlava, senyor Domingo, de la falta de coordinació amb l'Administració de l'Estat, d'un model deslligat del que és el model de l'Estat, i, fins i tot, deia que passa en el tema de la regulació de l'espai aeri, la navegació aèria en general.

Vostè ha de venir aquí havent llegit la llei, perquè si vostè va a la llei, a l'addicional setena i a l'addicional vuitena, allà trobarà la resposta específica al que vostè ha preguntat. I no li ho llegiré, però el que no és possible és que vostè no passi de l'article 13 de la llei, perquè en el 12 ha trobat..., vostè pensa que ha trobat carnassa i ja es queda allà. No, no..., vagi fins a les addicionals necessàries. Vagi a la setena i a la vuitena, que ho estan dient: la regulació de l'aviació civil a qui li correspon? O pensa, vostè, que el Govern de Catalunya no sap a qui li correspon a l'Estat espanyol la competència d'aviació civil? Pensa que no ho sap? És a la llei —és a la llei. I com que és a la llei, jo el que li demano és que vostè llegeixi les addicionals setena i vuitena i veurà què passa.

Després ens ha fet aquesta acusació de privatització. Llegeix l'article 12.2, però vostè no va a l'article 13.2, que és on hi ha la resposta al que vostè ens planteja.

Per tant, jo crec que vostè s'ha llegit la llei. És evident. (*Veus de fons.*) Domingo, vostè se les llegeix les lleis, però vostè fa lectures interessades, i extreu aquells articles que pensa que poden cridar a la confusió. I, a més a més, perquè ha trobat, segurament en el debat públic previ a l'entrada al Parlament d'aquesta llei, alguna opinió que creu que va en el sentit i en aquesta direcció. I acostuma a fer això que al Grup Mixt ja ens té acostumats: «Qui protesta fora? Doncs, jo m'hi sumo.»

Però el problema més important que vostè ha vingut a plantejar aquí no és allò de la privatització, això és la cortina de fum. Vostè ha vingut a plantejar aquí una diferència substancial sobre el model d'Estat. Vostè tampoc no es creu l'Estatut, fins i tot dubto que se'l cregui

després de la sentència del Tribunal Constitucional. I, com que vostè creu que només ha d'haver-hi Estat i no hi ha d'haver comunitat autònoma, vostè d'alguna forma el que ens ve a dir és: «No, no, com que jo no crec en l'Estat, la Generalitat el que ha de fer és la feina menor, poder ha de ser la minyona del sistema aeroportuari, la que neteja, la que arregla, la que ordena, posa les flors a l'entrada, però no la que tingui competències, que és això el que nosaltres volem, les competències compartides, i cap aquí evoluciona l'estat modern i cap aquí evoluciona l'Administració de la Generalitat, i en aquest sentit és on avança i progressa la llei.

El nostre grup, i amb això acabo, considera que, en el tràmit de ponència, malgrat les posicions avui plantejades pels diputats, trobarem, eh?, punts d'encontre, en aquesta situació, i que, a més a més, aquests punts d'encontre permetin que en aquesta llei, que és una llei que lliga les necessitats econòmiques del país, l'ambició de la ciutadania a tenir més competències i la voluntat de govern de treballar en aquest camí..., nosaltres trobarem una solució, de forma tal que els que avui són discrepants se sumin també a l'ambició nacional de tenir un sistema aeroportuari a Catalunya, integrat en el sistema de l'Estat i vinculat, sobretot, no només al desenvolupament de les nostres capacitats econòmiques sinó també a cooperar amb el desenvolupament de les possibilitats econòmiques d'altres territoris, i no només de l'Estat espanyol sinó d'Europa.

Moltes gràcies, senyor president, senyores diputades i senyors diputats.

El president

Té la paraula per fixar posició sobre l'esmena a la totalitat, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, secretari de Mobilitat, director general d'Aeroports, nosaltres votarem en contra de les esmenes a la totalitat que han presentat el Grup Popular i el Grup Mixt. No sabem exactament què fer; no és habitual que un grup de l'oposició, que no ha presentat esmena a la totalitat, voti en contra de les esmenes a la totalitat que han presentat altres grups, però després de la seva explicació –que han fet aquí una intervenció, si m'ho permeten, eh?, d'una manera molt cordial, de nacionalisme espanyol, en el sentit més democràtic del terme–, doncs, evidentment, nosaltres no podem –no podem– compartir el seu plantejament d'oposar-se a una llei perquè demana més poder per a Catalunya; de fet, un poder que li havia atorgat directament per l'Estatut de Catalunya. Vostès hi han presentat recurs d'inconstitucionalitat; nosaltres vam avalar aquest Estatut.

El problema que té aquesta llei, i en parlarem a la part final de la intervenció, és que és molta gestualització, hi ha molta gesticulació, però poc contingut. El lògic hauria estat fer aquesta llei quan els aeroports d'interès general haguessin estat desclassificats i transferits a la

Generalitat, però el problema és que el més calent és a l'aiguera.

Permetin-me, doncs, que expliqui, expliciti una altra cosa. El vot contrari a aquestes esmenes a la totalitat no vol dir que nosaltres necessàriament hàgim de votar finalment a favor d'aquesta llei. El tràmit de ponència serà fonamental a l'hora de veure si podem lligar i articular consensos. Però, d'entrada, nosaltres, és un text que creiem que s'hi pot treballar. Aquest és el sentit del debat a la totalitat, d'acceptar si amb aquest text hi podem treballar o no hi podem treballar, i nosaltres considerem que sí.

Permetin-me, no obstant això, fer una reflexió prèvia sobre el capteniment del Govern, l'actuació del Govern en matèria aeroportuària. I vostès estan obsessionats a revisar sistemàticament tot l'anterior, i amb aquesta obsessió, constant i permanent, el que fan és: aturen el país. Hi havia una llei de l'any 2000, una llei d'aeroports; hi havia una llei de l'any 98, una llei d'heliports; hi havia un pla d'aeroports de l'any 2003; hi havia també un pla d'heliports. I vostès durant cinc anys s'han dedicat a revisar, a aturar totes les actuacions que hi havia contingudes en aquesta programació, en aquesta planificació, per, al cap i a la fi, fer exactament el mateix amb algun petit matís, però amb un resultat terrible, que és que han aturat durant quatre-cinc anys aquest país.

El Pla d'aeroports que va impulsar en el seu moment Convergència i Unió era un pla consensuat, amb actuacions calendaritzades i pressupostades, amb capacitat d'invertir al voltant d'uns 390 milions d'euros.

De què serveix, senyor conseller, tenir aturat un projecte si al cap i a la fi s'acaba defensant el mateix, generant nous interrogants que no existien? Si haguessin fet el que els tocava fer en el seu moment, que era desplegar les previsions del Pla d'aeroports de l'any 2003, l'aeroport de la Seu d'Urgell en aquests moments podria ser operatiu, l'aeroport d'Òdena ja hauria tingut acabades totes les previsions del pla director. Aquell mateix pla preveia Lladurs, Terres de l'Ebre, Cervera, Tremp, Arnes, Ribera d'Ebre... Res, només una diferència, dues. L'aeroport d'Alguaire –i això els ho hem de reconèixer– ha anat endavant, però genera un mateix interrogant amb relació a l'aeroport d'aviació corporativa. Fixi's que nosaltres vam deixar l'interrogant l'any 2003 i vostès mantenen aquest interrogant l'any 2009, amb una actuació absolutament maldestra.

Fets aquests antecedents, permetin-me que fem tres reflexions a l'entorn d'aquesta llei. Una primera pel que fa referència a la forma. Aquesta llei explica com s'ha de fer el Pla d'aeroports, aeròdroms i heliports, aquest al qual he fet referència anteriorment. Clar, vostès ja tenen aprovat el Pla d'aeroports! Fan..., ens pretenen fer aprovar una llei que explica com s'ha de fer un pla d'aeroports que vostès ja han aprovat. Ja el tenen llest, ja el tenen enllestit. Escolti, quin sentit té? El lògic, el sensat, d'un govern responsable, hauria estat primer fer la llei, portar la llei, aprovar la llei i aleshores fer el nou pla d'aeroports. «No, és que no tindríem pla d'aeroports...» Sí que el teníem, ja n'hi havia un de vigent, que vostès l'han estat aturant premeditadament i de manera

conscient, irresponsablement, durant quatre o cinc anys. Aquest és el problema.

Però més enllà d'això, i reprenc el debat de l'aeroport d'aviació corporativa, fan una altra cosa. Ara fa quinze dies, abans que es fes el debat de la totalitat d'aquesta llei, vostès anuncien unes bases per decidir a on ha d'anar aquest aeroport d'aviació corporativa, perquè ens entenguem, de jets empresarials.

Escolti, té sentit de fer-ho quinze dies abans que es comenci la tramitació de la llei? Això vol dir que vostès hi tenen molt poca confiança, en allò que preveurà aquesta llei. Totes les cauteles que vostès incorporen a la llei, decideixen que hi ha diversos aeroports que se les poden saltar perfectament, perquè vostès, diguem-ne, ja tiren pel dret. Amb un plantejament que és absolutament insensat. Els municipis que volen acollir l'aeroport no ho podran fer perquè vostès han fet unes normes del joc que així ho impedeixen. Algun dia, senyor conseller, ens haurà de fer un diccionari conseller Nadal - realitat, realitat - conseller Nadal per interpretar una miqueta què volen fer. Per tant, primera idea, formalment ho estan plantejant malament.

Segon, l'element nuclear d'aquesta llei, que és crear Aeroports de Catalunya. Aquest seria l'element clau de la llei. I aquí vostès han caigut del cavall com sant Pau, i concretament el senyor Nello. He anat a mirar-me el diari de sessions del debat de la llei del 2000. El senyor Nello deia el següent, deia: «Nosaltres creiem...»; el senyor Nello era el portaveu, en aquell cas, del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, i en aquests moments és el secretari de Planificació, del Govern. Atenció, deia: «Nosaltres creiem que no cal crear una nova autoritat ara que es parla precisament de la dissolució d'AENA i que el plantejament de la qüestió ha d'estar directament en mans de la conselleria o la direcció general competent.» Brillant! És a dir, el senyor Nello deia que de cap de les maneres no es podia crear el que vostès estan plantejant de crear, Aeroports de Catalunya, que s'havia de buscar una gestió directa i individualitzada de cadascun dels aeroports.

Diu: «L'Estat transfereix la competència» –deia el senyor Nello–, «la Generalitat la rep i forma un consorci implicant-hi les administracions locals, i després cadascun d'aquests consorcis, senyor conseller, cedeix la gestió de la infraestructura aeroportuària a una entitat de caràcter mercantil o a un altre consorci.» Exactament el contrari del que vostès volen fer! Però, escolti, exactament el contrari del que vostès volen fer.

Però parlem-ne. Nosaltres estem disposats a parlar d'una figura, d'una autoritat. I aquí ho plantejem en uns termes diferents, el que volen fer. Hi ha el risc, tal com han redactat la llei, d'assumir el pitjor d'AENA, i aquesta llei hauria de servir, no només per superar el model d'AENA, sinó per incorporar els millors models, els millors referents que hi ha a nivell internacional. I, per tant, creen una autoritat, creen Aeroports de Catalunya, però no innoven, no incorporen allò millor que podria fer que el sistema aeroportuari català fos més competitiu. Hi ha aquest risc evident. I aquesta serà la línia bàsica d'actuació del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, d'evitar que caiguin en l'error

de fer una nova AENA, de fer el pitjor que ha representat AENA en aquest país.

I, per altra banda, també ens han d'explicar quins equilibris interns fan. És a dir, l'article 10 de la llei atorga catorze funcions al Departament de Política Territorial, però, en canvi, en el Departament de Política Territorial, al servei d'aeroports, només hi ha tres persones. I, en canvi, l'article 13 atorga tretze funcions a Aeroports de Catalunya, i en aquests moments Aeroports públics de Catalunya té divuit persones. Doncs, expliqui'ns exactament com ho volen gestionar. També en la línia antagònica que deia el senyor Oriol Nello.

I acabo la intervenció parlant d'aquesta tendència a la gesticulació. Vostès fan una llei per tal d'incorporar els aeroports d'interès general, actualment d'interès general, en el sistema. Demanen que obrim un pis immens però que no té cap mena de contingut, no té cap mena de moble.

El Govern espanyol els està desautoritzant. Des que es va aprovar l'Estatut no s'ha fet un pas endavant. El senyor Macias pregunta a la ministra Álvarez, a la ministra socialista Álvarez, a la seva col·lega Álvarez, quin és el nombre de reunions i la data d'aquestes reunions entre el Govern de l'Estat i de la Generalitat per consensuar un nou model de gestió dels aeroports a Catalunya –finals de l'any 2008.

Què respon la senyora Álvarez? Diu: «El compromiso que en estos momentos tiene asumido el Gobierno con la Generalitat de Cataluña es la transferencia del aeropuerto de Sabadell, una vez desclasificado el mismo como de interés general, de acuerdo...» –no amb l'Estatut, no; l'Estatut per la senyora Álvarez no existeix–, «de acuerdo con la normativa aplicable y en desarrollo del acuerdo alcanzado en octubre del 2005» amb la Generalitat i els ajuntaments adjacents, arran de l'accident que hi va haver. Aquest és el balanç de la seva gestió brillant.

Avui ens demanen que iniciem la tramitació de la llei. *(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)* Molta gesticulació, molt dir que aquesta serà la llei que ens ha de permetre gestionar els aeroports d'interès general, però des de Madrid els menyspreen.

Escolti, Convergència i Unió, amb un govern del Partit Popular, va ser capaç d'aconseguir la gestió dels ports d'interès general Barcelona i Tarragona. Vostès, amb un govern del mateix color, amb un govern..., amic no, amb un govern diguem-ne que mana sobre vostès, no són ni tan capaços de fer complir l'acord de transferir l'aeroport de Sabadell a Catalunya.

El vicepresident primer

Senyor diputat...

El Sr. Rull i Andreu

Aquest és el balanç, senyor conseller. Hauran de canviar molt les coses i haurem de treballar molt en ponència perquè es pugui arribar a un acord amb relació a aquesta llei.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, senyor secretari general, senyor director general, senyores diputades i senyors diputats, és evident que els aeroports tenen una especial transcendència econòmica i són una infraestructura clau per tal de definir la presència al món de la seva zona d'influència. I és indubtable la repercussió que tenen en el desenvolupament del turisme, dels negocis, del transport de mercaderies i també en la generació d'oportunitats.

És per tot això que el passat 20 de gener el Govern de la Generalitat va aprovar el Projecte de Llei d'aeroports amb la finalitat d'assumir plenament la competència exclusiva que estableix l'article 140 de l'Estatut. L'actualització del règim jurídic en matèria aeroportuària aplicable al nostre país de ben segur constituirà un avenç significatiu.

Aquesta llei que avui debatem, des del Grup Parlamentari d'Esquerra, representa un primer pas per a la configuració d'un autèntic sistema aeroportuari català, gestionat per la Generalitat. Amb aquest projecte de llei, la Generalitat de Catalunya exercirà i desenvoluparà les següents funcions sobre els aeroports que no tinguin la qualificació d'interès general. I algun dia també hauríem de reflexionar per què aquest interès general, que sospitosament temps enrere coincidia amb l'interès d'un general, no coincideix mai amb l'interès de Catalunya, perquè sempre passa el mateix.

Amb aquest projecte de llei, la Generalitat de Catalunya exercirà i desenvoluparà les següents funcions: planificació estratègica de les infraestructures aeroportuàries, elaboració dels règims jurídics o de la normativa reguladora dels aeroports catalans, desenvolupament i construcció de les infraestructures aeroportuàries; també ordenar i regular el desenvolupament i la implantació de les infraestructures aeroportuàries i les activitats del seu entorn, mitjançant la nova figura del pla director urbanístic aeroportuari; també l'aprovació del model de gestió de cadascuna de les infraestructures aeroportuàries, atorgament d'autoritzacions i certificats, definició i supervisió del règim tarifari, tramitació i aprovació dels plans directores urbanístics aeroportuaris, ordenació i garantia de la prestació dels serveis aeroportuaris. I, d'entre totes aquestes funcions que acabo d'esmentar, cal destacar-ne la gestió aeroportuària.

El projecte de llei estableix, també, la regulació de les diferents formes de gestió dels aeroports i aeròdroms competència de la Generalitat. I, senyor Domingo, això no vol dir que hagi de ser un sistema privatitzat. Obrir la gestió dels aeroports, moderna, com fan a tots els països civilitzats del món, als agents socials i econòmics, a les organitzacions sindicals, a tots els que tenen un interès directe en la promoció econòmica no representa, en cap cas, la privatització. Això és una cosa que s'ha tret vostè de la màniga. Vostè prefereix un sistema de

l'any set, quan regnava el rei Pepet, un sistema absolutament soviètic, centralitzat des d'AENA, que nosaltres evidentment no compartim. Perquè aquí els principals actors de la nostra promoció econòmica hem de ser els catalans, i no ens han de dir des de fora ni hem de demanar permís per quina manera hem de gestionar els nostres aeroports. Per tant, doncs, aquesta gestió modernitzadora, tal com es fa en tots els països occidentals, és el que pretén també aquesta llei d'aeroports.

El projecte de llei estableix també la regulació de les diferents formes de gestió dels aeroports i aeròdroms competència de la Generalitat. I, en aquest sentit, correspon a Aeroports de Catalunya la gestió dels aeroports i aeròdroms de titularitat de la Generalitat que el Govern li encomani. El projecte de llei que avui debatem també permetrà al departament competent en matèria d'aeroports planificar l'establiment de noves infraestructures o l'ampliació de les existents. Per això, de bracet de la llei, el Govern ha tirat endavant també el Pla d'aeroports, aeròdroms i heliports, que recull la xarxa bàsica de les infraestructures aeroportuàries necessàries per assolir un grau d'accessibilitat i connectivitat de tot el territori català i la nova figura del Pla director urbanístic aeroportuari, l'eina que ordena i regula el desenvolupament i la implantació d'infraestructures aeroportuàries i les activitats del seu entorn.

He començat la meua intervenció dient que la llei era un primer pas. No els descobreixo res si els dic que des del nostre grup parlamentari considerem que, tot i la llei, tindrem un sistema aeroportuari coix. Dic «coix» perquè, com ja deuen saber, sobre els nostres aeroports de referència nacional, com són: el Prat, Girona, Reus i Sabadell, poca cosa hi tenim a dir a dia d'avui, i perquè així ho determina l'Estatut que es va pactar.

En tot cas, però, i a banda de reconèixer la importància de poder debatre i acceptar a tràmit aquest projecte de llei avui en aquesta cambra, voldria posar de relleu aquesta característica de pas previ essencial. Perquè més enllà hi han les següents passes, i aquestes també són importants, que en definitiva seran les que en darrer terme tindran una repercussió sobre l'economia, el territori i la nostra capacitat d'autogovern. Següents passes com, per exemple, la construcció sota els continguts que emanaran d'aquesta llei, de l'aeroport d'Alguair, de la reforma del de la Seu d'Urgell o de la futura construcció de l'aeroport corporatiu. Així com, posteriorment, un altre següent pas, que suposarà la concreció dels òrgans gestors d'aquestes infraestructures sota els criteris que estableixi també aquesta mateixa llei. Sobre aquest futur immediat ja ens consta que la previsió i construcció de les noves infraestructures estan avançant segons allò previst i que la concreció de la gestió s'està embastant perquè sigui la més òptima possible en l'actual conjuntura econòmica.

Però, permetin-me que em refereixi, també, a d'altres següents passes necessàries que han de venir amb aquesta llei, esperem que col·lateralment i sense massa dilació, i que necessàriament han de suposar..., i han de ser supòsits degudament contemplats. Per una banda, ens permetrà per primera vegada en anys explorar la frontera competencial amb l'Estat en l'àmbit aero-

portuari. Concretament, crec que la posada en pràctica d'aquestes experiències, i també dels continguts que es deriven de la mateixa llei, permetran identificar les competències plausibles de la Generalitat de Catalunya en prestació de serveis aeroportuaris, activitats aeronàutiques i gestió d'infraestructures aeroportuàries. En altres paraules, obligaran progressivament a una clarificació competencial efectiva amb l'Estat.

En segon terme, i per una altra banda, un altre següent pas ha de ser la plena integració dels aeroports de Barcelona, Reus, Girona i Sabadell en aquest ordenament juridicoadministratiu. O sigui, que quan arribi el moment de detraure la classificació d'interès general a aquests aeroports, tant la llei que avui ens ocupa com la composició i competències dels departaments implicats, com la composició i competències de l'ens que aquesta mateixa llei crea, els aeroports de Catalunya, estiguin òptimament preparats per entomar el repte de la seva gestió.

No els nego pas que un dels grans dubtes que em genera la situació actual és com assolirem el desitjable grau d'autonomia a l'aeroport del Prat. El nostre grup ja avança que no acceptem, ni de bon tros, el que proposa l'Estat i no ens conformem amb una entrada simbòlica en una entitat gestora que depengui d'una xarxa estatal que, a més a més, estarà composta per capital privat. Entenem que el Prat ha de tenir una entitat jurídica pròpia i entenem, doncs, que podrà ser sotmesa a l'organigrama que estableixi aquesta llei, de participació majoritària per part de la Generalitat de Catalunya i sotmès a una direcció estratègica en clau catalana.

És molt poc seriós que ens assabentem de l'estratègia i de la política comercial de l'aeroport de Barcelona a base de titulars de premsa. I ens preocupa. En primer lloc, perquè s'està menyspreant la Generalitat i els agents econòmics de Catalunya i els governs locals de la zona, i només cal recordar l'acte de l'IES del 22 de març de 2007, on una part molt representativa de la societat civil i empresarial catalana demanava la descentralització de la gestió aeroportuària de l'aeroport de Barcelona. En segon lloc, perquè s'entreveu un alt nivell d'improvisació i una manca de política clara en una peça clau per a la internacionalització del nostre país. La nostra esperança era que el Govern espanyol fes un esforç per dotar d'autonomia de gestió i titularitat el Prat, tal com a la resta d'aeroports del món, però es constata que no anem en aquesta línia. Volem garantir la configuració d'un autèntic sistema aeroportuari català integrat, en forma de xarxa equilibrada i jerarquitzada, per a les diferents instal·lacions existents i per a aquelles que pugui ser necessari desenvolupar en el futur, i assolir la gestió des de Catalunya del conjunt del sistema aeroportuari català.

Entenem que aquesta llei és un primer pas, un primer pas important, una eina necessària per a aquest camí. I, per tant, nosaltres votarem, evidentment, en contra de les esmenes a la totalitat que han presentat els grups del Partit Popular i el Grup Mixt.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula l'honorable diputat senyor Salvador Milà.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre Grup Parlamentari, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, també votarem en contra de les esmenes a la totalitat i participarem i creiem en la bondat d'aquest projecte de llei que avui se'n proposa.

Primer, per què? Com s'ha dit, i per a nosaltres no és poc important, per fer possible l'assoliment d'unes competències que tenim reconegudes en l'Estatut, que certament estan pendants encara dels traspassos; però que requereixen, ja, instruments que serveixin de base per a l'aterratge d'aquestes competències i, també, per poder exercir les que ja tenim, les que ja exercim, les que ja desenvolupem ara i en el futur, i per fer-ho atenent a l'interès públic i a l'interès públic general de Catalunya, sobre la base que correspon a la Generalitat planificar l'estratègia aeroportuària per al nostre país, amb els instruments de política de planejament sectorial, de planejament director urbanístic, determinar el model de gestió per a cada un dels aeroports segons la seva importància i segons la seva característica, per garantir el servei públic –aquest concepte de servei públic és fonamental en aquest tipus d'infraestructures–, i també per coordinar-se amb les competències de l'Estat en tot allò que sabem perfectament que té a veure amb l'espai aeroportuari. I també, per què no dir-ho?, per dotar-se d'instruments de gestió indirecta, com són les empreses públiques o els consorcis.

Aquí voldria fer una reflexió interessant, perquè per part del senyor Domingo, en nom de Ciutadans, s'ha fet una apel·lació al progressisme, a les esquerres, etcètera. I no sé si nosaltres ho som o no, en tot cas, pretenem ser..., una certa coherència amb això. I, escoltant-lo a vostè m'ha vingut al cap una reflexió que he fet moltes vegades, que és la confusió entre l'interès públic general i l'interès dels cossos corporatius de l'Estat.

Miri, l'interès públic general va més enllà de les portes dels despatxos de *los cuerpos nacionales*, siguin *ingenieros aeronáuticos*, *ingenieros de minas*, *ingenieros...*, *abogados del Estado*, etcètera. No podem confondre els interessos corporatius amb l'interès de l'Estat. L'Estat fa anys... –o aquesta és l'aspiració d'aquests que vostè invoca com a progressistes–, l'Estat és dels ciutadans, està al servei dels ciutadans i no està al servei de determinades corporacions.

I, si parlem de temes de competències aeroportuàries... (*Veus de fons.*) No..., ho dic perquè aquest és un bon exemple. Fins i tot, vostè s'ha oblidat d'una cosa: si hem de parlar de tema aeroportuari, de seguretat aèria, de trànsit aeri..., escolti, l'Estat, si parlem en plata, també, fins i tot, hi pinta molt poc. Perquè estem parlant d'un espai aeri europeu, com a mínim. L'espai *regional*, en termes aeronàutics, és l'espai europeu –el regional. I, en definitiva, tot el sistema està organitzat a nivell

mundial. Però fixi's que vostè en això no hi ha pensat. Per tant, evidentment hi ha vida, hi ha interès públic més enllà dels cossos corporatius de l'Estat. No confonguem una cosa amb l'altra, perquè a vegades, si no, en comptes de Partit per la Ciutadania seria Partido para los Cuerpos Nacionales, i no és exactament el mateix, encara que a vegades ho sembli.

Però, molt important, aquesta llei no és només una llei organitzativa o instrumental per com desenvolupem determinades competències. Per nosaltres el més interessant i el que necessita aquest país és que sigui un instrument per al desenvolupament econòmic i social del nostre país en un àmbit de tant de futur i de tantes possibilitats d'innovació com és el tema de la navegació aèria, del comerç, del turisme, etcètera. Què vol dir? Per això necessitem impulsar una xarxa d'aeroports comercials i d'aeròdroms a Catalunya –això ajuda el país–; incorporar la planificació de totes les actuacions –ajuda el país–; assumir traspassos com els que estem esperant a Girona, Reus, Sabadell, o donar impuls a un aeroport que ja és nostre, com és el de Lleida-Alguaire, o el Pirineus-Andorra, o el de l'aeroport corporatiu; o donar suport a la consolidació de l'aeroport de Barcelona com un aeroport internacional de connexions de llarg recorregut i qualitat, al qual ara em referiré; o consolidar una xarxa d'aeròdroms equilibrada de servei públic; o reforçar la xarxa d'heliports en la seva tasca de servei d'interès comunitari i social amb tots els temes sanitaris, vostès ho saben, de seguretat, etcètera; o col·laborar en la dinamització de la indústria aeronàutica pública a Catalunya, o potenciar la formació, la recerca, la innovació en àmbits que garanteixen un creixement sostenible d'activitat econòmica, de formació i de llits de nova ocupació.

Per tant, és una llei que també ha de servir per al desenvolupament econòmic i social del país. És una llei que ha de fer possible assolir els objectius que una àmplia majoria d'aquesta cambra ens hem fixat entorn de l'aeroport de Barcelona, que sabem que és difícil, però aquesta llei fa possible poder participar a dotar l'aeroport de Barcelona d'un consorci amb participació..., tal com nosaltres l'hem definida –i em sembla que hi ha consens en aquesta cambra–, amb participació majoritària pública en l'àmbit de la Generalitat de Catalunya, en què també hi siguin les administracions locals, en què hi hagi els agents econòmics i socials i en què també hi hagi l'Administració de l'Estat; però en la qual la part catalana pugui tenir en l'òrgan rector una majoria determinant per a qualsevol decisió estratègica, ja sigui en els temes de domini públic, d'infraestructures i de planificació i programació del seu paper econòmic.

Per tant, ja sabem que aquesta llei pròpiament no contempla aquest aspecte, però és certament un instrument que ens serà molt útil, a través dels elements instrumentals i a través dels elements organitzatius, per servir de plataforma per a la creació d'aquest servei.

Nosaltres, des d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, volem deixar també molt clar un aspecte, que té més a veure amb el tema de planificació futura, que és competència d'aquesta llei. Nosaltres creiem en un gran aeroport de Catalunya, un gran aeroport

de Catalunya que pivota sobre l'aeroport del Prat, evidentment, el gran aeroport internacional, de connexions, etcètera, però que té les seves possibilitats de desenvolupament i de creixement no sols en la nova terminal i en els satèl·lits entre pistes que s'estan construint i que aviat es posaran en marxa i que permetrà incrementar el tràfic de passatgers fins a 40 milions de passatgers l'any i tot el trànsit comercial.

Nosaltres creiem que les possibilitats futures que tant preocupen la societat civil i que d'alguna manera estan latents sobre el futur de la planificació urbanística i territorial de l'aeroport de Barcelona passen per aquesta bona integració en xarxa amb l'aeroport, bàsicament, de Girona i amb l'aeroport de Reus i amb l'aeroport corporatiu, pendent d'ubicació, que han de permetre una certa especialització, com totes les grans àrees urbanes europees, les grans capitals europees tenen, que no tot pivota sobre un gran aeroport, sinó que hi ha un gran aeroport de referència i un sistema d'aeroports a una distància de 30, 40, 50, 60 quilòmetres màxim, que, ben comunicats per ferrocarril, alta velocitat, transport públic, etcètera, permeten perfectament especialitzar en tràfic de *low cost*, en tràfic turístic, en tràfic de mercaderies o en tràfic corporatiu per exemple, com s'ha dit. Per tant, per nosaltres això ajuda, i, en tot cas, aquí volem deixar clar quin és el nostre posicionament.

Per últim, ressaltar aspectes per nosaltres importants d'aquesta llei: des del punt de vista de l'interès públic, la importància que es dona a la planificació i a l'execució de les noves infraestructures d'una forma ordenada, a partir del Pla d'aeroports i aeròdroms i heliports de Catalunya, que necessita aquesta llei per desplegar-se; dels plans directors urbanístics que han de precedir el projecte, tots ells sotmesos a l'avaluació ambiental i a l'avaluació ambiental estratègica, que permet contemplar tots els aspectes no només d'impacte mediambiental, sinó també territorial i socioeconòmic –aquest és un bon aspecte–, i per últim, la formulació de projectes condicionats per la prèvia existència d'aquest planejament estratègic, d'aquest planejament territorial, sectorial i urbanístic, que, per tant, ens han de permetre una bona integració i una bona distribució equilibrada en el territori, evitant aquests impactes que preocupen en alguns sectors. Aquest és un element important.

I també és un element important per nosaltres que hi hagi l'avaluació de mobilitat –aquí no s'ha parlat–, la necessitat de la intermodalitat entre el transport aeri i el transport territorial i que no tot es confii al vehicle privat; és a dir, la previsió que qualsevol infraestructura aeroportuària ha de portar també el seu pla de comunicació, el seu pla de mobilitat, el seu pla d'accés de transport públic, de tren, tramvia, etcètera, per permetre la bona intermodalitat i el transport sostenible.

I per últim, però no menys important, els aspectes que també s'han assenyalat aquí de la participació dels ens locals de Catalunya en les fases de planificació i també després, en les fases de gestió dels aeroports, és a dir, que puguin participar en aquestes..., o bé sigui l'empresa que es disegni *ad hoc*, o bé el consorci que es creï per a la gestió d'aquestes infraestructures que estaran en el seu territori i al servei del seu territori. I la regulació, la pre-

visió de la regulació dels drets i deures de les persones usuàries dels aeroports de Catalunya que depenguin de la Generalitat, comptant amb una oficina d'atenció de la persona passatgera que pugui rebre les queixes i que, a més, permeti, en definitiva, que aquest servei sigui sentit com a propi pels ciutadans de Catalunya, que el sentin més proper. Més enllà, fins i tot, que en aquest moment encara la competència no sigui nostra, ha de quedar clar que amb l'Estatut aquest és un país que té capacitat..., no només té capacitat, sinó que té les ganes, té el desig de dotar-se d'un bon sistema aeroportuari, integrat en un gran sistema estatal espanyol i en un gran sistema europeu; que tenim les condicions tècniques, econòmiques, socials, administratives, competencials per fer-ho possible, i que hem d'avançar en aquesta línia, millorant tant com sigui possible aquest projecte, però tenint en compte, sense cap mena de mania ni dubte, que, encara que sigui un projecte que contempla noves formes de gestió, el més revolucionari, com deia anteriorment la senyora Clavell, el més d'esquerres serà que sigui eficaç, que administri bé els recursos públics i que doni un bon servei als ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats, senyor conseller.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat.

Avisem per votar.

(Pausa. El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

Senyor Domingo, digui'm.

El Sr. Domingo Domingo

Por alusiones directas, quería hacer algunas consideraciones.

El vicepresident primer

Endavant, té un minut.

El Sr. Domingo Domingo

En primer lugar, se refería el señor Labandera a ser de izquierdas en ocasiones, ¿no? Yo le puedo decir que está mal llenarse la boca de la palabra «izquierda» —ustedes lo suelen hacer con cierta frecuencia, nosotros somos prudentes a la hora de autodefinirnos—, pero, sin embargo, lo que no vale es hacer proclamaciones y luego proyectos de ley de derechas. Ese es el problema; hay que ser..., coordinación.

Y me referiré a ello, me referiré al entorno del aspecto de la privatización. El primer preocupado, hasta hoy, de ese tema era usted. Y no vale que me venga a decir aquí que hacemos eco de políticas de sindicatos, cuando usted, con ocasión de un debate, de los frecuentes que ha habido, con motivo del posible traspaso del aeropuerto del Prat, espetó al señor Rull: «El segon tema en què no podem caure tampoc és a menysprear el paper de l'Administració. Vigilem els processos de privatització. Ho deia una central sindical fa pocs dies.» Octubre..., marzo del 2007.

Pero evidentemente que aquí nosotros estamos refiriéndonos claramente a un modelo de gestión. El modelo de gestión que a nosotros nos gusta es el modelo de gestión pública, y así lo hemos venido manifestando. Que eso no quiere decir que impida la participación de unos determinados consorcios —y a eso me refería, señor Milà— de los agentes sociales y económicos. Pero eso es una cosa, y la posibilidad de la gestión...

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

...privada —ya termino, señor presidente— es notoria en estos casos.

Y en lo que hacía referencia al nacionalismo español, señor Rull, no, señor Rull, no es un problema de nacionalismo español: es un problema de cumplimiento de la ley, exclusivamente.

Y en cuanto al modelo soviético que citaba el señor Vigo, mire, desde luego...

El president

Senyor Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

...entendiendo como entiende usted el concepto de libertad, no deja de ser sorprendente que nos llame «soviéticos» a nosotros.

(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

El president

Senyor Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, senyor president, per contradiccions... Senyor Domingo, les...

El president

Un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Les observacions sobre la dreta i l'esquerra les ha començades vostè, que vostè ha provocat un debat que segurament ens podríem haver estalviat.

Però em centraré en un altre tema que és més important: és absolutament i radicalment fals que aquesta llei sigui una llei privatitzadora. En tot cas, és una llei que crea un instrument que s'adapta al dret privat, però és un instrument públic, Aeroports de Catalunya, que facilita justament la participació dels agents socials i econòmics en la gestió dels aeroports. I això sí que realment fa bé al territori, fa bé al país i crea ocupació i riquesa.

Gràcies.

El president

Posem, doncs, a votació les esmenes a la totalitat del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya i del Grup Mixt.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 16 vots a favor i 113 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat ha estat rebutjada, el projecte continua la seva tramitació.

Proposició de llei

d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques (debat de totalitat) (tram. 202-00036/08)

El quart punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei d'implantació d'una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'il·lustríssim senyor Francesc Sancho, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

(Pausa.)

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, els presentem avui a la seva consideració el text d'una proposició de llei per tal d'implantar una deducció per despeses sanitàries en l'impost sobre la renda de les persones físiques. De fet, el mateix text es publicava a l'octubre de 2005 i es debatia l'abril del 2006; ara es va publicar el dia 16 de juny del 2008 i el debatem avui, ja, el 2009.

Sabem la seva actitud, la coneixem: ens han presentat avui, igual com va passar el 2006, una esmena a la totalitat. El que avui voldríem veure, el que volem veure de nou és el seu argumentari. I voldríem saber –i ho sabrem, evidentment– si argumentaran exactament el mateix que van argumentar en aquell moment, si l'argumentari seran capaçs de mantindre'l. Jo em temo –o jo suposo– que no. Han passat moltes coses, i vostès alguna cosa suposo que deuen haver après entorn del sistema sanitari català. Hi insisteixo, em temo que no mantindran el mateix argumentari.

Òbviament, ens agradaria que també canviessin absolutament l'actitud i que no ens haguessin presentat una esmena a la totalitat. Per què? Què és el que ha passat i on ens trobem avui?

Mirin, han passat moltes coses a la sanitat pública i n'han passat algunes que, la veritat, no haurien tingut de passar. Les direm de passada: és a dir, no haurien tingut de jubilar tants de metges quan els necessitàvem, no haurien tingut de fer vostès un decret sobre teràpies naturals i no haurien tingut de crear tantes expectatives i obrir tants debats, per exemple sobre el copagament, per a després no portar-ne cap al Parlament i estar constantment en una nebulosa de discussió entorn del sistema,

que acabem tots amb la conclusió que no sabem on va. Fins i tot poder no hauria tingut de passar que totes i cada una de les recomanacions que ens feien els grups d'experts hagin quedat a la calaixera i no s'hagin tirat ni tan sols endavant. La veritat és que la sensació en aquests moments en el sistema sanitari català és d'un cert desgavell per part del Govern; no per part del sistema, per part del Govern, no del sistema, hi insisteixo.

I precisament hi ha hagut una evolució, cosa normal, en el discurs del Govern, que des de l'infantilisme, que va durar uns quants anys –tot govern suposo que té aquest període d'infantilisme, que consistix a atribuir totes les culpes al govern anterior i radicalitzar les seves postures ideològiques, quan de fet la seva gran tasca és governar–, doncs, passada la fase aquesta d'infantilisme, ens hem trobat que vostès coincideixen molt, moltíssim, amb el discurs que nosaltres feiem des del Govern i que fem de l'oposició, que és el discurs de defensa del model sanitari català. En aquest aspecte, el discurs ha sigut cada vegada més coincident. Hem escoltat la consellera, com ha vingut a les nostres posicions, i actualment defensa fil per randa la bondat del sistema sanitari català.

Quina és la bondat d'aquest sistema sanitari català? En què es basa? Què és allò que és bo en aquest sistema? Mirin, és un sistema mixt on la provisió dels serveis es fa des d'una titularitat que moltes vegades no és la titularitat pública, oi? És a dir, els centres i entitats poden ser de propietat pública o de propietat privada integrada a la xarxa, o també centres col·laboradors amb la xarxa mitjançant concurs o compra d'activitats. Però, junt amb això, junt amb aquest sistema d'utilització pública, tenim un altre sistema, una part del sistema, tenim les mútues, les assegurances, i un nombre no negligible de persones utilitzen exclusivament la sanitat privada. No negligible, fixi's bé, un nombre tan important com en aquests moments... –per aquí tinc les dades, me les deixen buscar.... El 2006 parlàvem d'1.742.000 persones que utilitzaven la sanitat privada, un nombre de persones que s'ha anat incrementant any rere any i que se'n va quasi, quasi, al 25 per cent de la població, i que fan una despesa sanitària a través del sistema privat, a través de la utilització de l'oferta privada.

Aquest és, en resum, el sistema que jo he sentit defensar moltes vegades a la consellera i que nosaltres hem defensat sempre, perquè acaba funcionant. I acaba funcionant perquè, precisament, que coexistisquen aquestes diferents ofertes de diferent titularitat, uns en oferta pública i els altres en oferta privada, li dóna al sistema una capacitat de reacció més grossa que si només tingués un tipus de titularitat. I d'això, en som tots conscients.

No només això: hi ha una altra part del discurs que vostès han estat fent últimament en què nosaltres estem absolutament d'acord, que és aquella part que diu que el sistema sanitari no només és un sistema de servei que origina i que provoca una despesa per donar serveis, sinó que al temps genera llocs de treball i també genera riquesa. Això li ho hem escoltat dir a la consellera més d'una vegada, nosaltres ho deïem sempre. I, per tant, aquesta és una part, per nosaltres, importantíssima del

nostre sistema i una part importantíssima que afecta l'essència de la nostra proposta.

La pregunta que els fem és: si creuen en el sistema, per què no el defensen amb totes les conseqüències i donant-li totes les possibilitats? Per què no? Per què no afavorim precisament aquella part que ens serveix per a reforçar aquest aspecte de creació de riquesa, de creació d'empresa, de creació de lloc de treball, i, per tant, aquesta part del sistema..., ei!, del qual també suposo que volem ser govern, vostès, perquè en molts de moments la sensació que tenim és que vostès són el govern de la part pública pública, i no són el govern de la resta de la sanitat. Doncs, per què, si creuen en el sistema i volen ser el govern de tot el sistema, no utilitzen mecanismes que estan al nostre abast, d'incentius fiscals, per tal de reforçar aquella part del sistema que val la pena reforçar? I que val la pena reforçar, entre altres coses, hi insistixo, ja per ell, ja pel mateix valor del sistema, ja *per se*, però també perquè a més d'això resulta que tots sabem que acaba descongestionant gran part de la demanda que el sistema no seria capaç d'absorbir si no hagués tingut aquesta diferència entre la titularitat de los proveïdors del servei.

Tots sabem que, precisament, aquesta coexistència fa que un sistema com el nostre, que en certs moments tens la sensació que pot arribar al col·lapse o al límit del col·lapse, té una vàlvula d'escapament molt important que permet que el ciutadà, en base al seu dret a triar i a la possibilitat de triar que existeix, descongestioni el sistema de sanitat pública, i això és un gran avantatge. Nosaltres ens ho creiem això i, com que ens ho creiem, ho defensem i els fem aquesta proposta.

Però, fixi's bé, ens ho creiem a tots nivells: allà i aquí, a tots nivells. Per què els ho dic, això? Perquè jo he escoltat defensar per part de responsables –d'honorables responsables i, per tant, li estic parlant de conselleria– la possibilitat que aquesta desgravació es pogués fer en el tram que afectés Madrid, és a dir, em vénen a dir: «Si ho proposéssim a Madrid, potser sí que ho votaríem, però, aquí, com que afecta el tram català, llavors, no els ho podem acceptar.» Home, miri, nosaltres creiem en el sistema català i creiem en la bondat de la proposta, sigui aquí o sigui a Madrid. No perquè afecti el tram impositiu de l'Estat o perquè afecti el tram impositiu de la Generalitat, sinó perquè creiem que, realment, els seus efectes són bons per al sistema i perquè reforcen una percepció que el ciutadà ha de tindre, que és que, des dels governs, des del Parlament, creiem en l'agència mixta del sistema i que som el Govern de tot el sistema i no només d'una part del sistema.

Vostès em diran: «Home, en un moment on la capacitat recapitòria de la Generalitat ha disminuït molt perquè estem en plena crisi, vull dir, ens fiquen vostès damunt de la taula una proposta que encara disminueix més la capacitat recapitòria.» Clar, mirin, quan la capacitat recapitòria ha disminuït el que ha disminuït i vostès no han fet gaire cosa per corregir-ho, quan resulta que el moment econòmic és el que és, aquesta mesura no crec que sigui el nucli d'anar o portar a la Generalitat a una situació recapitòria insostenible, tenen d'altres situacions.

Jo sé que vostès em contestaran amb aspectes tècnics i em faran un cert discurs econòmic, quan jo els estic fent un discurs més polític, i vostès saben que aquí la sortida és difícil perquè, fixi's, quan vostès em demanen una memòria econòmica, em sembla que ho tindrem fàcil, la fan; si volen, el Govern la pot fer, però els asseguro que la memòria econòmica que sortís, la despesa..., si parléssim d'aquesta despesa comparada amb la que han fet en informes, o comparada amb la que han fet en festes de celebració a l'ICS, o comparada amb el que significarà haver de pagar els metges que van jubilar i que els han condemnat a pagar-los el sou per no treballar, doncs, la veritat és que la memòria econòmica crec que la cobriríem ràpidament.

No ens facin entrar en aquesta discussió, perquè és una discussió tècnica que té aquesta sortida tan fàcil. Mirin, disminueixin vostès les despeses en informes que no valen per res, disminueixin les despeses en disbarats com jubilar metges que no podien jubilar i que, després, els han de pagar sous i interessos, evitin alguna cosa que li ha passat en aquest diputat que, en algun d'aquests llibres de propaganda..., me n'han arribat nou per a una sola persona i els asseguro que els sortiria perfectament la despesa econòmica.

La reflexió que els fem és la següent, mirin. Vostès ens faran un discurs, suposo, bastant tècnic i ens diran que no ens la voten, entre altres coses, per aquesta qüestió de la recaptació.

Però jo els vull fer una reflexió: són conscients que això, aquesta mesura, ajuda 1.000.700 famílies que van a la privada i que, realment, reforça la seva capacitat de deducció en la renda però que, al mateix temps, això significa una disminució de la despesa per part de la sanitat pública? Són conscients d'això? I, per tant, reforça la fe en el sistema i dóna una..., jo diria, un missatge d'optimisme de cara a la gent que avui és necessari. Són conscients d'això?

Segona. Són conscients vostès que avui, més enllà del que estem parlant, quan parlem del sistema sanitari, hi ha una part del sistema sanitari on alguna de les coses que els estem dient està passant sense que ens n'adonem i amb pràctiques que no ajuden a desqualificar la mesura que els proposem, per exemple, en tot el que significa dependència? Són conscients que això, quan vostès ens diuen: «És que vostès feien una política de xecs, és que vostès feien una política...» Escolti, saben el que estan fent vostès amb la dependència? Com ho estan finançant? No tenen cap contradicció ideològica amb això? Vull dir, jo suposo que sí. Però, clar, és que, a damunt és més greu, quan aquí se'ns presenten plans de salut on resulta que la dependència, que tot el que significa la cronicitat, que tot allò que realment afecta d'una manera molt important el sistema de salut, entre altres coses, perquè, a la llarga, la cronicitat és el gran problema del sistema de salut, vostès ho deriven cap a un departament que no és el de Salut i, com són departaments polítics de colors diferents, la planificació acaba no entenent-la ningú.

Mirin, aquest és el gran problema. Nosaltres els demanem una cosa i els la demanem a través d'aquesta proposta i voldríem que la discussió anés per aquí. Els

demanem, una, creguin en el sistema –creguin en el sistema– aquí a Catalunya i no només quan es desplacen a l'Estat; creguin en la possibilitat d'afavorir l'economia de les famílies; creguin que el sistema no és només aquella part que a vostès ideològicament els interessa, sinó que és tota la que utilitza la gent de Catalunya. I creguin una altra cosa, creguin en la nostra història.

A Catalunya, l'Estat ha tingut la importància que ha tingut i el paper que ha tingut i, precisament per això, i no cal discutir-ho, el mutualisme, l'associacionisme, la iniciativa cívica, la iniciativa privada han sigut centrals per bastir i per fer gran aquest país. I això és el que els diem avui, és imprescindible que vostès creguin en això perquè, en el moment de crisi –en el moment de crisi–, no n'hi prou amb l'Estat. No els dic que no hi hagi d'haver Estat: no n'hi ha prou, també es necessita els ciutadans, i als ciutadans, des del Govern, se'ls pot ajudar a creure en ells mateixos, a creure en el sistema a base d'oferir-los possibilitats, a base d'oferir-los mesures com aquesta, que pot parèixer molt poc important, però que ho és. És important, precisament, pel missatge que dona a la ciutadania; és important, precisament, perquè no s'ha de predicar proposant propostes econòmiques, de reformes i reformes en profunditat i, després, no ser capaços de, en allò que afecta la ciutadania dia a dia, oferir-los precisament la confiança del Govern, la confiança de les forces polítiques i les possibilitats d'ajudar-los en la seva economia diària.

Dit d'una altra manera, mirin, quan arriba la crisi no només s'ha d'estrènyer el cinturó el ciutadà, també ha de ser capaç de buscar la fórmula d'estrènyer-se el cinturó la mateixa Administració, la mateixa Generalitat a favor del ciutadà. Si això no es fa, el missatge que donem no és el que tindríem de donar.

I, per tant, aquesta mesura, jo els demano que avui la prenguin com el que és, més una mesura política que econòmica, més una mesura de confiança en el sistema que de recaptació o no-recaptació fiscal, més una mesura d'optimisme dient: «El nostre sistema sanitari té sortides comptant amb la ciutadania i en tota la seva complexitat, no només en aquella part que és de titularitat pública, sinó, precisament, en allò que l'ha fet ric i potent, allò que li ha permès, en molts moments, tindre vàlvules d'escapament respecte a moments de veritable col·lapse.»

Els demanem que s'ho pensin profundament. Els demanem, com a mínim, que facin un debat obert i que no el redueixin a «això podria valdre a Madrid però no val aquí».

Per tant, esperem la seva resposta, esperem la seva exposició i jo ja li avanço que estic segur que no mantindrà, ni molt menys, el que va mantenir fa dos anys, perquè no ho poden mantenir. L'únic que li prego és que faci un discurs que d'aquí a dos anys pugui mantenir, cosa que també dubto.

Gràcies.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustríssim diputat. Per a la defensa de l'esmena a la totalitat, i en nom dels grups parlamentaris

que l'han presentat –Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa–, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Toni Comín.

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor Corominas. Senyores diputades, senyors diputats, senyor president. Senyor Sancho, ja li avanço que la part demagògica de la intervenció, que ha sigut una part petita, eh? –també li reconec–, però no hi entraré: els informes, les festes, tot això, no crec que valgui la pena gastar temps –nostre i dels ciutadans– rebatent això. Jo intentaré entrar al fons, directament al fons de la qüestió i li diré el següent. Miri, a vegades, hi ha una o dues raons per rebutjar les propostes que ens fan des de l'oposició, no?, i, amb una o dues raons és més que suficient, en principi. Però és que li he de dir que aquesta vegada, de raons, en tenim moltes més que una o dues. Jo les hi intentaré enumerar, diguem-ne, una darrere l'altra; en tenim quatre o cinc, ben bé, diguem-ne, amb la qual cosa, jo veig, per la seva intervenció però ja pel text, que és una proposta ben intencionada, eh?, això no li ho nego en absolut, però és una proposta que vostè veurà els motius i estic segur que els compartirà, si no totalment, sí parcialment –i li ho dic molt seriosament–..., veurà els motius pels quals no es pot aprovar, miri com es miri, s'agafi per on s'agafi, no es pot aprovar, no?

Deixi'm que li faci una prèvia, que vostè quan ha fet: «Vostès, si creuen en el sistema...», feia una certa barreja –també estarà d'acord amb mi– entre el sector privat en tant que provisor, eh?, de serveis sanitaris de la xarxa pública –del sistema públic– i el sector privat en tant que sector privat, diguem-ne. Tampoc no ho barregi tot, no?, perquè són coses diferents, no? El model sanitari català, sobretot, sobretot, és la capacitat d'aquest sector privat per formar part de la provisió pública, eh?, aquesta és l'especificitat del sistema sanitari català. Que el sistema privat sigui proveïdor directament en tant que sistema privat, això és el propi del sistema nord-americà, per exemple, no?, però no del sistema català.

Ho dic perquè, quan parlem dels sistema català i ho barregem tot, no acabem de fer justícia pròpiament al que és el sistema català.

Miri, vostè finalment ha donat l'argument que fa que la proposta sigui digna de ser tinguda en consideració, no? En algun moment de la seva intervenció ha dit: «Escolti, la sanitat pública té un problema de finançament, té un problema de necessitat de millora de la qualitat del servei i, per tant, tot allò que serveixi per descarregar una part de la demanda de la sanitat pública, doncs, pot ser interessant, diguem-ne, no?, i, en aquest sentit, estem parlant de descongestionar i de descarregar.» Això és, jo entenc, el nucli de la proposta i el que la podria fer vàlida. Molt bé.

Però, clar, això no es pot plantejar perquè, és clar, vostè el que ve a dir és «és veritat que amb una deducció es redueixen els ingressos de la Generalitat, però si aquesta mateixa deducció fa que una part de la demanda del sistema públic es desviï cap a les mútues i les assegurances privades, també estem disminuint els costos, perquè

disminueix la demanda en serveis sanitaris, per tant, també estem disminuint els costos i, per tant, podríem estar equilibrant aquesta reducció d'ingressos, via deducció, amb la reducció de costos, via desviament de la demanda.» Això és el que jo entenc de ben intencionada la proposta que fan vostès.

Però això, que pot ser una hipòtesi, s'ha d'estudiar bé. Això no es pot plantejar de manera intuïtiva, diguem-ne, no? Aquestes coses, doncs, s'han de fer els números, s'han de mirar a fons, s'han de mirar rigorosament. Hi ha experts en economia de la salut que es dediquen a aquests temes, eh? I els experts, què ens diuen? I no em refereixo als experts de la Generalitat de Catalunya; em refereixo als experts, experts, diríem, no? Miri, jo ara li ensenyaré un moment... (*Remor de veus.*) Que també ho són, que també ho són, que també ho són... Però, quan dic «els experts, experts», ara entendre a què em refereixo... (*Remor de veus.*) Miri, aquest article l'han fet dos senyors que es diuen López Nicolás i Vera Hernández, que són microeconòmetres, eh?, que es dediquen a l'economia de la salut i és un article publicat, eh?, al *Journal of Health Economics* que, sap vostè perfectament, que és la revista número u a nivell mundial en termes d'economia de la salut, eh?, la millor revista del món en temes d'economia de la salut.

I aquests senyors, que fan un article que es titula –el que a vostè li interessa– (*Remor de veus.*) «Poden les deduccions fiscals a les assegurances mèdiques privades autofinçar-se?» Després de fer tot un estudi a fons per intentar validar la hipòtesi que el porta a vostè a fer la seva proposta, conclouen que no; conclouen que no, que no s'autofinancen per dues raons que –ells han fet un model complet..., el senyor López Casasnovas, assessor del departament, també recull tota la reflexió d'aquests experts; evidentment, els experts de la Generalitat beuen de tots els altres experts que publiquen en les revistes internacionals, faltaria més–..., i ells expliquen uns arguments bastant senzills d'entendre.

El primer és que la demanda d'assegurances és relativament poc sensible al preu, relativament poc sensible al preu de les assegurances. Vostè diu: «Si posem una deducció, hi haurà una gran descàrrega del sistema públic cap al sistema privat.» Doncs, no és així; podria ser així però no és així, perquè la contractació de pòlisses d'assegurances és relativament independent del preu d'aquestes pòlisses. Per tant, la deducció aquí no ens garantiria una reducció de la demanda i, per altra banda, la demanda de serveis sanitaris públics també sabem que és bastant independent d'aquest tipus d'estímul fiscals. Amb la qual cosa, no es dona el cas del qual vostè parteix quan fa la proposta; però ens ho diuen els que s'ho han estudiat bé, diguem-ne, eh? Jo ja sé que vostè no publica al *Journal of Health Economics*, eh?, això ho sabem, però, en tot cas, està bé estudiar-s'ho i no passaria el que vostè té previst.

Per tant, primera raó per la qual no podem aprovar la seva proposta és que vostè... Vostè ha de triar on posa un euro, senyor Sancho. Vostè ha de triar si posa un euro en forma de despesa pública o si vostè posa un euro en forma de deducció fiscal. I aquest euro té millor..., és més productiu en termes de cobertura sanitària, és més

productiu en termes de satisfer la demanda sanitària –que ho deuen saber millor els experts que s'estudien aquests temes a fons que vostès–, si es posa en el sistema públic, diguem.

Per tant, estem parlant de resoldre els problemes de la gent; doncs, aquest euro –aquest euro– resol més problemes, senyor diputat, senyors diputats, aquest euro resol més problemes si fem el que diem nosaltres, que és posar-lo en forma d'impostos gastats en el sistema públic, que posant-lo en forma de deducció, gastat en pòlisses d'assegurances privades. Escoltin, és així!, si fos al revés ens miraríem la proposta encara amb més simpatia del que ja ens l'estem mirant, però és així.

Hi ha moltes altres raons, en les quals no em podré estendre perquè veig que he gastat molt de temps per intentar fer-li veure això. Deixi'm dir també que s'hauria de veure fins a quin punt aquesta deducció no acabaria sent absorbida per un increment a mitjà termini del preu de les pòlisses, eh?, perquè això també és un tema que s'hauria de veure. En la mesura que no estem creant demanda nova, sinó que el que estem fent és abaratir la demanda existent, podria ser, com ha passat a vegades amb determinats ajuts al lloguer, que el mateix sector privat absorbís el benefici que vostè vol generar a través de la deducció.

Escolti, una raó..., aquesta també li agradarà sentir-la –ara anem per la tercera, eh?, no es descompti–, una raó que li agradarà sentir, i és que en cas que la proposta, des del punt de vista, eh?, que es complís la previsió que vostès fan i que ja hem vist que no es compleix, en cas que es complís..., també seria de difícil acceptació. Per quin motiu seria de difícil acceptació? Perquè la Generalitat en aquests moments no té els instruments necessaris per garantir un control adequat d'aquest tipus de deduccions, perquè per fer això hauríem d'establir una obligació formal a càrrec de les entitats contractants de remetre a l'Administració tributària catalana periòdicament la relació de les persones que han contractat les assegurances, etcètera; uns mecanismes de control que en aquests moments no són possibles, perquè la Generalitat, com vostè sap, no té competències en gestió de l'IRPF.

Més raons. Escolti, una raó si vol més ideològica. Vostè diu: «Vostè ratifica el que va dir fa dos anys?» Sí, home, sí, clar que ho ratifico; el que estic fent és argumentar-ho d'una manera més tècnica. A vostè, veig que l'adjectiu «tècnic» li serveix per desqualificar les raons. Home, jo crec que les raons tècniques, també, quan un governa, són importants si un vol ser responsable, no?

Però ara deixi'm que li faci una mica una conclusió una mica més política de tot això, i és que la millor manera de defensar el sistema sanitari català, eh?, és que les classes mitjanes catalanes siguin usuàries de la sanitat pública, sigui proveïda per les empreses públiques o sigui proveïda per empreses privades o de l'economia social –no estem parlant del proveïdor, estem parlant de l'accés universal a la sanitat per part dels ciutadans–, i que, a més, siguin usuàries de la sanitat pública de manera convençuda, i que, a més, estiguin satisfetes d'aquest sistema sanitari. Aquesta és la manera de defensar el sistema sanitari català.

És clar, estarà d'acord amb mi que vostè envia un senyal, li diré, en tot cas, per alterar els equilibris que tenim en aquests moments dintre del sistema sanitari públic, proveït per qui sigui proveït, i el sistema sanitari privat, senyor Sancho. És a dir, vostè diu: «Vagin-se'n, vostès, senyors que poden pagar una pòlissa, cap al sistema públic...» Després li faré un aclariment, al final, però si es comença per aquí..., ja sé que no està en la seva intenció, però s'ha de vigilar, perquè es comença per aquí; això pot dur a la desafecció amb relació als serveis públics per part de les classes mitjanes; de la desafecció amb relació als serveis públics, continuem amb la desafecció fiscal, perquè les classes mitjanes, si, total, no han de fer servir els serveis públics, per què han de pagar impostos?, i ens n'anem del model europeu d'estat del benestar, passet a passet.

I jo, la veritat, clar, m'ha fet pensar vostè inevitablement... Vostè em deia: «Escolti, han passat moltes coses des de l'any 2007», que vam tenir el debat anterior. Oh, i tant! Miri, una de les coses que han passat és que ha guanyat un senyor als Estats Units que es diu Obama, i perdoni. (*Pausa.*) Perdoni. Ja sabia que això, potser, a vostès els generaria, diguem-ne, una certa... El senyor Obama va en la direcció contrària de la que van vostès, senyor Sancho. El senyor Obama està intentant anar d'un sistema basat en mútues i assegurances privades cap a un sistema nacional de salut d'accés universal. Quan el senyor Obama ve cap aquí, vostès ara em surten amb una proposta de fa dos anys que va cap allà.

Per tant, jo he tingut la sensació, una mica, com aquell acudit de l'autopista, diguem-ne, que tots van en la direcció contrària i un es pensa que el que va en la direcció correcta és ell. Escolti, els Estats Units vénen i vostès van, eh? I jo intentaria, en aquest sentit, doncs, que s'alineïn amb la tendència general a Europa i ara, per fortuna, també a l'altre cantó de l'Atlàntic.

Escolti, hauríem de donar-li més arguments. Jo ja no sé quants arguments li he donat, ja m'he descomptat fins i tot jo, crec que anem pel quart. Anem per la quinta raó –anem per la quinta raó–, i és que, des del punt de vista fiscal, que també és important, fer reformes puntuals, inconnexes, parcials d'un impost com l'IRPF no és la manera de construir un sistema fiscal sòlid i un sistema fiscal amb visió global, que és el que necessita un sistema fiscal; no podem fer petites reformes parcials que no estiguin emmarcades en quin és el conjunt de l'estructura fiscal que volem per a un país com el nostre, diguem-ne, no? Per tant, no facin pluja de reformes de l'IRPF com qui fa una mica de perdigonada, perquè en temes d'IRPF no es pot fer tàctica de perdigonada, perquè no serveix gaire.

Escolti, per anar acabant, miri, si vostès fessin propostes potser més matisades o més ben pensades, potser sí que les podríem estudiar. Jo ara, si vol, m'aventuro una mica, diguem-ne, no?, i sense encomanar-ne a ningú, però, per exemple, si vostè haguessin proposat: «Escolti, desgravem aquells serveis, eh?..., o sigui, fem deducció d'IRPF però només per aquells serveis que sabem segur que mai es prestaran des del sistema sanitari públic.» Clar, això voldria dir que aclarim de manera estable i definitiva la cartera del sistema sanitari públic;

vol dir que, per tant, hi ha bones raons, diguem-ne, per dividir quins són els serveis que van en aquesta cartera i quins són els serveis que no hi van; bones raons per explicar per què hi han uns serveis que en queden exclosos. En aquest cas, potser, la proposta seria digna d'estudi, senyor Sancho.

Per què li dic que la proposta seria digna d'estudi? Perquè en aquest cas potser el que estariem fent no és tant abaratir una demanda d'assegurances privades, de pòlisses privades, que en aquests moments ja tenim, el 1.700.000 que vostè diu, sinó que el que estariem fent és incentivar, diguem-ne, una demanda nova. I vostè sap que als mercats d'assegurances, que són mercats estrets, com més s'incrementa la demanda més se socialitza el risc i, per tant, més s'abaratiria el preu d'aquestes pòlisses, amb relació a aquests serveis que no entren en competència amb els serveis que presta el sector públic, eh?

En aquest cas, vostè em podria dir: «Escolti, aquí, però, vostè també perdria recaptació.» Sí, és veritat, també perdria recaptació, però també és veritat que, amb relació a uns serveis que hauríem establert que no formen part del sistema públic, estariem abaixant les pòlisses i, en aquest sentit, faríem que aquests serveis fossin més accessibles. Però tot i això, amb relació a això, hi hauria moltíssim per discutir. Per què? Hauríem d'explicar per què hi ha uns serveis que no formen part de la cartera pública; hauríem de decidir, a més, per què creiem que està bé incentivar aquests serveis a través de les deduccions de l'IRPF, és a dir, per què estem deixant en mans del ciutadà si el té cobert o no; per tant, per què estem renunciant a la universalitat. En principi, si un servei és necessari, cal que formi part de la cartera pública, i si un servei no és necessari, *a priori* tampoc veiem les raons per les quals s'ha de fomentar, amb un cost per a la hisenda pública, com és el cas d'una deducció.

Tot això li ho explico perquè això és el tipus de proposta –i vaig acabant, senyor president– que nosaltres ens podríem haver arribat a plantejar que era digna d'estudi. Però, és clar, jo..., la meva feina no és explicar-li a vostè com són les propostes que l'oposició podria fer ben fetes per tal que nosaltres les acceptem; la meva feina és mirar les propostes que vostès fan i, si no, són bones propostes, rebutjar-les, perquè m'entendrà que, si a més de rebutjar la seva proposta, li explico com haurien de ser les propostes de vostès perquè nosaltres les prenguem en consideració, doncs, l'estaria deixant sense feina, i ja sap, senyor Sancho, que l'últim que jo desitjo és que vostè es quedi sense feina.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyors diputats.

El vicepresident segon

Gràcies, il·lustre diputat. Per a un torn en contra de l'esmena a la totalitat presentada, té la paraula l'il·lustríssim diputat senyor Francesc Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, senyor president. I gràcies, senyor diputat. Miri, li agraïxo que em digui, com a mínim, que accepta

que està feta amb bona intenció i que alguna cosa positiva aporta.

Però, escolti, senyor diputat, deixi'm començar per la faena de vostè i meva. És que no l'he acabat d'entendre. Quina és la faena de vostè i quina és la meva? Vol dir que no és la mateixa? No és la mateixa? No és anar a favor dels ciutadans de Catalunya i aconseguir que en aquelles coses que són positives per als ciutadans ens fiquéssim d'acord i les impulséssim al marge de si les hem proposat nosaltres o vostès? És a dir, la faena no seria que si realment hi han punts d'acord i de poder tirar endavant que afavoreixen els ciutadans i el sistema, avui féssim una transacció i la votéssim conjuntament? Escolti, aquesta és la faena que tenim en aquest Parlament, entenc jo. Jo, almenys..., la meva faena no és ni a favor del Govern, ni en contra del Govern, ni a favor de l'oposició, ni en contra del Govern; la meva faena és a favor dels ciutadans de Catalunya, i espero que la meva formació política sigui qui millor ho representi. I, en aquest sentit, escolti, si es tracta que vostès es fiquin una medalla, ens proposen una transacció i els l'acceptarem. Aquesta és la faena dels diputats, i allò altre..., allò altre no és la faena dels diputats.

Quant a alguna de les argumentacions, miri, deixi'm explicar-li una cosa. Jo he tingut la sensació que vostè em fa una argumentació, si no vol tècnica, molt de manual, no?; em fa una argumentació, per un cantó, ideològica i, per l'altre, molt de manual.

Jo sempre recordo..., jo no sóc ni economista, ni..., jo sóc metge. I, miri, jo sempre recordo una cosa que és important recordar per a prendre decisions. Quan fèiem pràctiques respecte a ginecologia i obstetrícia, els manuals ens deien que hi ha un moment, en el moment del naixement, en què el nen, quan naix, fa un gir, una rotació cap a la dreta. Això deien els manuals. I en la pràctica que jo vaig assistir resulta que la rotació la feia cap a l'esquerra, sap? I l'estudiant que en aquell moment feia rotatori, que era el que en el moment es deia, la pràctica es deia el rotatori, es va entestar a fer-lo girar cap a on deia el manual, i s'hi va entestar. Clar, el professor que ens donava la pràctica va arribar un moment en què li va dir: «Ecolti, que no es tracta que li arranqui, vostè, el cap, es tracta que el deixi nàixer.» Per tant, la lliçó és que la realitat és més important que el manual.

I quan vostè ens està dient que nosaltres volem orientar la demanda cap a un determinat cantó, escolti, no, no volem orientar; volem reconèixer que això està passant, i està passant, i que no és dolent per al sistema. És a dir, el que els estem dient és: hi ha 1.700.000 persones que van a una part del sistema, que també és sistema sanitari català, no públic, ni tan sols concertat, però sistema sanitari català, que serveix per a descongestionar la part del sistema públic i que això realment és útil per al sistema. I em diu: «Oh, l'Obama...» –home, ens felicitem que hagi guanyat, i tant que me'n felicito, tant com vostè–, «...i van en direccions contràries.» Home, i tant, però que no se n'adona, del que estan fent. Jo, cada dia, quan vinc de l'Ampolla, pujo, i vostè probablement ve al Parlament i baixa, i anem en direccions oposades, però ens trobem aquí. No ho entén, que d'on

surt el sistema sanitari dels Estats Units és d'una distància absoluta respecte al nostre i que, per tant, tenen de caminar cap aquí, i que probablement ni ens trobarem a mitat de camí, és a dir, es quedaran molt més enllà del que nosaltres pretenem, però molt més enllà? I, per tant, felicitats a l'Obama per vindre cap a un sistema que d'alguna manera es vol assemblar al nostre, vull dir, però on veu, vostè, la contradicció ideològica? No faci girar el cap cap a on li va el manual; és a dir, la realitat és la que és, i és aquesta la realitat.

Quant a les prestacions i el catàleg de prestacions, home, vostès em parlen de..., és a dir, quan em fiquen principis ideològics damunt la taula, jo els ho he de reconèixer, que vostès són gent de principis, en el sentit més marxista de la gent de principis, en el sentit del Marx, no?, aquell d'«escolti, nosaltres tenim molts de principis, un per a cada ocasió i un per a cada circumstància». I això els ho veig cada vegada, no? Aquí no val, però resulta que sí que val a Madrid; no ara, ep!, no ara a nivell teòric, eh? Vull dir, quan governava el Partit Socialista aquesta deducció ja es feia i llavors valia i llavors era útil. Vull dir, quan fiquem principis ideològics damunt la taula, jo ja ho entenc, que vostès en tenen molts; nosaltres no tants, però intentem respectar els que tenim i ser coherents sempre.

El que els estem dient no és que vulguem afavorir que el sistema vagi cap aquí; el que els estem dient és: mirin, hi ha 1.700.000 persones en aquest país que utilitzen el sistema d'una determinada manera, i que és bo que l'utilitzen, perquè no només descongestiona –no només descongestiona– la salut pública, sinó que també clarifica la demanda.

Ara els diré una cosa que és ben curiosa, no? No desgrava, no desgrava, eh? Les ulleres no desgraven. Mils, moltes de les prestacions que podríem discutir vostè i jo i que jo estic convençut que, en funció de l'equitat, de la universalitat, de la importància que té la salut, haurien d'estar dintre del catàleg i no ho estan. I em dirà: «Vostè fa demagògia.» No, no. I farem operacions de canvi de sexe. I vostè em dirà: «Fa demagògia.» No, no, no faig demagògia, és la realitat.

Ecolti, quan parlen d'universalitat i d'equitat en la sanitat, comencin-ho a fer amb un cert realisme i a saber que dintre del catàleg aquest que havia de ser universal hi han moltes coses, des de salut de nens al que li he dit de les ulleres, que hi haurien d'estar i no hi estan, i que està passant. Doncs, siguin conscients que, respecte a la dependència, als serveis que estem donant en la dependència, vostès estan parlant del xec, no n'estan parlant, estan practicant un xec i al damunt imperfecte, i no saben ni com ho fan. Si s'estan perdent! Si tenim un problema de planificació sanitària a llarg termini on la cronicitat no la fiquen dintre i no saben com sortir-se'n. I estan pràctiques on els principis ideològics ja no sabem ni quins són ni quins utilitzen. Si han sigut capços... i, fins i tot, respecte a la dependència i a la cronicitat, Esquerra Republicana ha acabat votant una llei a Madrid que conculca, però, de llarg –però, de llarg–, l'esperit més elemental del que és l'autonomia, des d'un punt de vista ideològic nacionalista. I ens vénen... Per tant, escolti'm, miri, que hi hagi una desgravació amb

respecte a allò que ja està passant, no que volen incentivar, en allò que ja està passant, per part dels ciutadans, que se'ls reconegui als ciutadans que fan un esforç més enllà de la utilització del sistema públic en la seva economia i que això descongestiona el sistema, no només no és dolent, sinó que reforça el sistema.

I ara m'agradaria que fessin una reflexió, i m'agradaria que fessin una reflexió perquè és important fer-la, perquè és respecte a la lectura sobre quin és el grau de satisfacció o no satisfacció per part dels ciutadans de Catalunya.

Quan mirem les enquestes de satisfacció per part ciutadans de Catalunya, cada vegada estan més satisfets respecte a la privada, i la distància entre la privada i la pública augmenta. Però no és això el substancial, no és això el que em preocupa. Quan expresses un alt grau de satisfacció en el sistema i entres a fons per què l'expressen, han de tenir vostès en compte que l'expressen perquè també tenen una capacitat de triar. I, saben una cosa? Que nosaltres –jo, com a metge, ho he viscut–, i vostè la sap, que és, quan una llista d'espera s'està desesperant, una gran part de la població catalana, 1,7 milions, saben que tenen l'alternativa d'anar a una altra via que no és exactament la pública que els soluciona el problema. I, per tant, ells no tenen cap problema amb el fet que això passi i expressen un alt grau de satisfacció, dintre de la satisfacció també hi ha la part d'utilització de la possibilitat d'una alternativa privada. També en forma part, i forma part d'altres coses que són una mica perverses, i que vostè i jo sabem. És a dir, expressen satisfacció, per exemple, perquè no necessiten anar al seu metge de capçalera en una urgència, i poden saltar-se pel damunt tot el sistema i totes les previsions del sistema, i ens col·lapsen a vegades urgències, i per tant es fa una utilització que no és exactament la que voldríem. Però, escolti'm, això no s'arregla desqualificant l'actitud dels ciutadans, s'arregla donant alternatives i aconseguint ordenar la demanda i l'oferta d'una determinada manera des dels poders públics. I ordenant la demanda i ordenant l'oferta des dels poders públics es millora molt l'economia de la salut.

I quan vostè diu «em diuen els experts», miri, els experts... Em diu «els de fora», ja ha ficat una mica la bena davant la ferida, perquè vostè sap que els experts reunits en la comissió d'experts una de les recomanacions que sí que fan, com a comissió d'experts, que es va crear, una mica per iniciativa de vostès, és, precisament, la possibilitat de desgravar això. I, per tant, els recomanaria que s'ho tornin a mirar i que s'ho pensin, perquè no només és un problema d'economia de salut, és un problema de creure en el sistema.

I deixi'm acabar com ja he començat. És a dir, jo, problema ideològic per a reconèixer que una oferta privada i una empresa privada que fa un servei públic i que fa una oferta de salut és una riquesa per al país, no en tinc ni un. És a dir, és com tenen el problema. Vostès consideren que el fet que hi hagi empreses privades que facin oferta de salut és negatiu per al país o és positiu? Jo entenc que és positiu. És una de les riqueses d'aquest país, perquè ajuda a descongestionar el públic, però no només perquè ajudi a descongestionar el públic, sinó per-

què també ofereix un servei que els ciutadans poden triar i que els ciutadans poden utilitzar. I mirin, la utilització d'aquest servei per part dels ciutadans se'n va a una quarta part de la ciutadania. I, vol que li digui una cosa? Si miréssim qui utilitza d'aquest hemicicle –d'aquest hemicicle– aquests serveis, els ho garanteixo que probablement no hi hauria diferència entre els bancs de l'esquerra, els bancs de la dreta, entre els que estan al nord o al sud, i no seria del 25 per cent, seria molt més alt.

Per tant, reconeguim que allò que a la pràctica s'està fent, i que a la realitat s'està produint, i que coincideix en molts aspectes que és una riquesa per al país, i que és una pràctica habitual dels ciutadans, val la pena de reconèixer aquest esforç dels ciutadans i ajudar-los desgravant part de la seva despesa. Senzillament, això. No és tan difícil. I no es creguin vostès, o no vulguin fer creure que perquè desgravem les despeses sanitàries, posem en perill l'estat del benestar o anem a situacions on l'estat del benestar es ficarà en perill. Entre altres coses perquè això no és així i perquè això ja ha passat i aquesta desgravació ja es produïa sota governs socialistes.

Per tant, no facin por a la població. Atreveixin-se a prendre aquestes mesures i...

El president

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

...acabo amb la recomanació que he començat. Mirin, la realitat sempre és més important que els manuals. I la realitat catalana és la que és i val la pena donar un missatge d'optimisme i de confiança amb les pràctiques dels ciutadans, amb el propi sistema i amb la capacitat de l'empresa privada...

El president

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

...de crear riquesa, encara que aquesta empresa sigui del camp de la salut.

Gràcies.

El president

Poden fixar posició, ara, els grups parlamentaris. I, en primer lloc, ho pot fer, en nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Uriel Bertran.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Bé, doncs, com que el senyor Sancho ens convidava a parlar de la realitat, jo començaré parlant de la realitat. I la realitat és que, en aquests moments, tots hem de reconèixer que ens trobem en una situació de crisi econòmica, i, per tant, una situació en la qual la Generalitat de Catalunya recapta menys ingressos fiscals que en el passat, i, per tant, té més

dificultat de fer front a la prestació de serveis sanitaris, en educació i tot allò que hi va relacionat.

I, per tant, si estem d'acord, en aquest Parlament de Catalunya, en el fet que no és apropiat augmentar els impostos –no és apropiat augmentar els impostos en aquesta situació– també hem d'estar d'acord en el fet que no és apropiat reduir els impostos en la mesura que, si els reduïm, la Generalitat de Catalunya tindrà serioses dificultats per poder fer front a les prestacions que en aquests moments ha de portar a terme, ja sigui educació, ja sigui sanitat, etcètera.

Per això la lluita d'aquest Parlament de Catalunya és, fonamentalment, aconseguir un bon model de finançament. És a dir que aquells impostos que ara se'n van a Madrid i que no tornen a Catalunya en forma de prestacions que necessita la nostra ciutadania, puguin arribar a bon terme. El debat és un nou acord de finançament que redueixi substancialment l'espoli fiscal, que els impostos que paguem tornin a Catalunya.

En aquest sentit, l'any 2008 la Generalitat va tancar amb 4.000 milions d'euros de dèficit, una quantitat molt seriosa, una quantitat de dèficit molt important. I, per això –i per això–, la despesa sanitària va ser de 1.250 euros *per capita* a Catalunya, mentre que a Extremadura està en els 1.500 euros *per capita*.

Per tant, si apliquem aquesta deducció, senyor Sancho, el que passarà és que la Generalitat encara ingressarà menys recursos econòmics, el que passarà és que encara podrem destinar menys recursos econòmics a la sanitat. I això no ens ho podem permetre en aquests moments.

Ja s'ha comentat en aquesta cambra que la demanda d'assegurances sanitàries és molt inelàstica. És a dir que encara que apliquem una deducció no hi haurà un nombre superior de ciutadans de Catalunya que contractaran aquestes assegurances sanitàries, i, per tant, les persones que utilitzen el sistema sanitari públic seran exactament les mateixes que ho fan en aquests moments. I, per tant, no aconseguirem abaixar els costos que es fa suportar al sistema sanitari públic en el conjunt del país. Per tant, ens trobem amb una pèrdua d'ingressos nets, si s'aplica aquesta deducció. Vostè podria plantejar..., de fet, jo crec que és el que fa. Diu: «Hem d'ajudar aquest milió set-cents mil persones que en aquests moments paguen assegurances mèdiques, i que amb això alleugeriríem la seva càrrega quant al pagament d'aquestes assegurances».

Vostè està segur que posar en risc la sostenibilitat del sistema públic de salut ajuda aquesta gent? Perquè totes aquestes persones també utilitzen el sistema sanitari públic. És més: l'utilitzen quan realment tenen problemes de salut greus; l'utilitzen quan tenen problemes de càncer; l'utilitzen quan han de fer transplants de cor; l'utilitzen, precisament, quan el sistema sanitari de salut pública necessita de més recursos, perquè són aquelles operacions més cares, són les que han de comportar o comporten un major cost per al sistema sanitari públic.

Per tant, ni tan sols a aquelles persones que tenen avui contractades mútues sanitàries els interessa una deduc-

ció que pugui posar en risc un sistema sanitari públic que quan l'hagin d'utilitzar necessita de la màxima qualitat i necessita dels màxims recursos sanitaris. Per tant, aquí hem de fer una reflexió de país i a tots els ciutadans que en aquests moments ens estan veient. Aquest 10 per cent de deducció que està proposant Convergència i Unió, senyor Sancho, pot posar en risc, posaria en risc la sostenibilitat del sistema públic de salut. (*Veus de fons.*) Sí, perquè vostè multipliqui 1.700.000 persones per 300 euros, com vostè proposa que ha de tenir de topall aquesta deducció, i ja veurà com la quantitat és rellevant i significativa.

Ara bé –ara bé–, presenti-ho a Madrid, senyor Sancho –presenti-ho a Madrid. Allà ingressen el 66 per cent de l'impost de l'IRPF que paguem els catalans i les catalanes. Presenti-ho a Madrid i aconseguim que aquest 10 per cent de deducció passi a formar part de la capacitat de consum de particulars, perquè ja sap que si aquest 10 per cent de deducció s'aplica a Madrid no disminuirà els ingressos de la Generalitat de Catalunya. Per tant, jo li dono la raó pràctica al seu argument: faci-ho a Madrid, que és on en aquests moments se'ns està aplicant, se'ns està imposant l'impost de persones físiques que més gravamen té, perquè és del 66 per cent del total.

També jo li vull donar una altra raó important, i és: vostè creu que és sostenible que amb tot allò referent a les prestacions sanitàries bàsiques, el que són la prestació sanitària bàsica, continua havent-hi permanentment dues xarxes diferenciades? És a dir, respecte a aquelles prestacions que estan incloses en el catàleg de prestacions que ja porta a terme el sistema sanitari públic de salut, vostè troba lògic que segueixi havent-hi permanentment dues xarxes diferenciades? Perquè no és lògic, des del punt de vista d'eficiència ni economia, perquè està creant una duplicat d'estructures que el que fa és que la societat hagi de suportar un doble cost.

Senyor Sancho, jo també vull ajudar a les persones que paguen assegurança de salut. I sap quina és la millor ajuda que els podem donar a les persones que paguen una assegurança de salut? Que hi hagi una bona sanitat pública que els desincentivi, que els permeti no haver de seguir pagant una assegurança privada de salut. Perquè, al cap i a la fi, estan pagant per unes prestacions que haurien d'estar dins del sistema públic de salut, i, de fet, hi són. La millor ajuda que podem donar a totes aquestes persones és que hi hagi un bon sistema públic de salut que faci que a final de mes no hagin de pagar aquesta assegurança privada, que se la puguin estalviar, que desaparegui del seu cost de la unitat familiar.

Per tant, anem per aquesta via –anem per aquesta via. I, a més a més, és el que en el conjunt de la societat més li convindria. I això segur que ens està entenent tothom –segur que ens està entenent tothom– en aquest moment, perquè qui es paga una assegurança privada és perquè considera que el sistema sanitari públic no li està donant les prestacions que ell exigeix, i en la majoria dels casos tenen raó. Per tant, anem a millorar el sistema sanitari públic i fem-ho a través d'aconseguir la reducció de l'espoli fiscal d'un bon model de finançament, que ens permeti gastar el que gasten a Extremadura. Sap quan gasten a Extremadura per a cada

ciudadà? Mil cinc-cents euros. Sap quin és el tant per cent de contractacions d'assegurances privades a Extremadura? El 5 per cent de la població. Per què aquí és un 25 per cent? Perquè només podem destinar 1.250 euros *per capita*. Perquè tenim un seriós problema de finançament. Per tant, anem a fer pinya per aconseguir que els impostos que ara se'n van a Madrid, es quedin en el nostre país i es quedin a Catalunya. Aquest és el millor favor, aquesta és la millor política per aconseguir ajudar a tota la ciutadania, que en aquest moment ha de pagar un sobrecost, un copagament, un peatge pel mal finançament de Catalunya.

Per últim... (*veus de fons*), ja li ho he dit. Això és la fi..., eh?, perquè vostè també ho podria pensar. Això és la fi de les mútues sanitàries, el model que jo estic ara proposant? Això és la fi de les mútues sanitàries? Si anem al model d'Holanda, no. Al contrari, probablement en sortirien beneficiades. Per què? Perquè a Holanda el que hi ha és un catàleg de prestacions públiques que presta –valgui la redundància– l'Administració pública, i, per tant, no cal que el ciutadà contracti una assegurança privada per aquestes prestacions, un catàleg de prestacions públiques garantida per l'Administració holandesa, i després, hi ha tot un sistema d'assegurances complementàries que han de fer front a l'odontologia, com vostè deia, als problemes de la vista... En definitiva, a totes aquelles prestacions que per la pròpia sostenibilitat del sistema, el sistema públic no vol afrontar, tret que la ciutadania opti per pagar més impostos, cosa que és una decisió social, evidentment. Però, en la mesura que tinguem un determinat nivell impositiu, hi haurà prestacions públiques a les quals podrem fer front i prestacions públiques a les quals no podrem arribar a atorgar-les perquè no hi arribem amb els recursos necessaris.

Per tant, anem a un model d'aquest tipus, anem a una xarxa única de prestacions sanitàries públiques, que això no vol dir que aquesta xarxa no incorpori elements de competència entre centres, vinculats a la qualitat, evidentment. Això no vol dir que aquesta xarxa no pugui fer-se descentralitzada, no puguin tenir autonomia de gestió els centres, quan anem a una única xarxa pública per a les prestacions fonamentals i anem a totes unes prestacions complementàries que puguin portar a terme, que puguin subministrar tot el que són les asseguradores privades de salut.

Em sembla que queden molt clares les raons per les quals no li votarem aquesta proposta de resolució, tot i compartir la majoria de les finalitats a què vostè mateix es referia des d'aquest faristol, des d'aquesta tribuna. Nosaltres les finalitats les compartim. Però, evidentment, la forma de portar-les a terme, que vostè planteja, no acabarà de resoldre aquest sobrecost, aquest peatge que 1.700.000 ciutadans d'aquest país han de pagar a final de mes, en una època de crisi, quan encara es noten més tots aquests euros a què s'ha de fer front, i, finalment, puguem aconseguir que se'ls estalviïn.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, si alguna cosa demostra aquest debat que estem tenint avui en el Parlament és que val molt la pena –val molt la pena– facilitar que s'admeti a tràmit, i que aquest debat que aquí tenim amb pocs minuts, amb breus minuts, en el qual surten coses molt importants..., val la pena que aquest Parlament doni l'oportunitat, en una comissió i a la ponència que se'n desprengui, a la tramitació d'una proposta de resolució que en definitiva permetria que tots i cadascun dels grups parlamentaris poguessin debatre en aquella comissió els seus posicionaments, els seus matisos, les seves propostes, com aquí es deia. Si fos més ben presentada, escolti, doncs, a la comissió –a la comissió–; si tingués més matisos, a la comissió. És a dir, per què el Parlament de Catalunya avui ha de dir: «No»? Per què ha de barrar el pas que una proposta tan interessant com aquesta, que suggereix un debat tan viu i tan apassionat, com hem vist fa un moment, pràcticament de nivell de míting de campanya electoral...?, que potser alguns hi són, perquè han de fer referèndums interns, i poder aquí ja es comença a preparar, a escalfar l'ambient, no? (*Remor de veus.*) Però per què el Parlament avui ha de dir que no que això es treballi en una comissió? Per què?

Sincerament, nosaltres no ho entenem, això, si no és que s'entén des de la perspectiva de l'obstaculització permanent dels tres partits que donen suport al Govern de Catalunya en aquests moments perquè es puguin debatre coses en profunditat que afecten i que importen molt els ciutadans de Catalunya i que el Govern no vol que se'n parli. No vol que se'n parli perquè no li interessa, o perquè no li ve de gust, o perquè l'incomoda –segurament per això últim.

El senyor Francesc Sancho ens deia al començament: «És una mesura més política que econòmica», ens deia. Jo finalment no sé si és més política que econòmica; també hem vist aspectes molt tècnics que penso que són més per donar excuses de mal pagador per no anar a la comissió –que és el que hauríem de fer–, i he vist també un component ideològic important, que al meu entendre també ara no tocaria; o, si toca, anem a la comissió i parlem-ne. (*Veus de fons.*) Sí, sí... No, no, aspectes ideològics importants, senyor Comín –importants. Perquè a vostè en el fons..., o sigui, en el fons a vostè l'ha traït una mica el subconscient..., no l'ha traït, perquè jo penso que ho ha fet molt conscientment, tot i que barrejava aspectes tècnics amb aspectes ideològics, però en el fons a vostè se li ha escapat, diu: «Escolti, el millor sistema sanitari que podríem tenir és aquell que permetés que tothom hi anés i que ningú anés al sector privat, o ningú anés a cap altre tipus daixò.» Per tant..., clar, per sort, la seva manera de pensar no és la que s'imposa; per sort, hi han moltes maneres de pensar a Catalunya, tothom no pensa igual que vostè, no?, i per sort, hi ha un principi molt més valuós que aquest, que és la llibertat d'elecció, que vostès ni en aquest àmbit ni en molts altres no defensen i nosaltres sí que defensem.

I aquesta llibertat és la que permet que convisquem en un model mixt. Perquè no cal anar als Estats Units ni

cal anar a l'altra punta del món. No, estem a Catalunya, escolti; a Catalunya, sistema mixt, i sistema mixt que té molts avantatges i que nosaltres defensem. Perquè en el fons vostè, que, com jo –vostè que com jo, ho repeteixo–, segur que no té una mutualitat i va a la seguretat social, igual que jo, perquè hi creu –molt bé, cap problema–, respecta..., o almenys nosaltres respectem la llibertat d'aquells que vulguin també tenir la seva mutualitat o la seva assegurança privada.

I això, en una situació com l'actual, i més en un debat com aquest, en un moment de crisi, permet també plantejar un debat com el d'avui, és a dir, de quina manera es pot incentivar un esquema, un model, un sistema que en garanteix encara més la sostenibilitat. Perquè vostè defensa la sostenibilitat de l'estat del benestar, sí, sí; però aquesta sostenibilitat, aquest manteniment, passen, entre altres coses, per l'adopció de mesures que el faci viable, i aquesta és una d'elles –aquesta és una d'elles. I és evident que això desperta passions perquè és un sector important, aquest del qual parlem, no?, el sanitari, un 7,1 per cent del PIB, com vostès molt bé saben, concretament un 4,7 en la pública i un 2,4 en la privada; no és menystenible, això. A nivell de sector, estem parlant d'un 66,1 per cent en el cas de la pública i un 33,9 per cent en el cas de la privada. És evident que és important i que aquest model val la pena defensar-lo.

Vostè ha dit abans, el senyor Sancho ha dit abans i ens ha recordat que l'any 2006 –no calia anar gaire lluny– un 20 per cent dels ciutadans a Catalunya tenien la doble cobertura, és a dir que tenien el doble pagament, no? Però és que avui estem en un 26,2. Vostè ha dit un 25 aproximadament. No, no, no: en boca de la mateixa consellera de sanitat, un 26,2 per cent de persones, de ciutadans catalans que tenen la doble cobertura. Doncs, clar, això és un de cada quatre ja, eh? En dos anys hem passat d'un de cada cinc a un de cada quatre. I aquesta és l'evolució. Per tant, no tanquem els ulls a la realitat, perquè l'evolució és aquesta. I no fem demagògies, i dir que el millor sistema seria, com vostè ha dit, que tots siguin usuaris de la pública, això és fer demagògia, això és, com sempre, negar la llibertat d'elecció. Nosaltres seguirem defensant aquest model mixt.

Què passaria si aquest 26 per cent amb doble cobertura anessin tots a la pública? Segurament els experts que vostè ha esmentat, americans, dels Estats Units, no han fet el càlcul al revés. No, no, el càlcul al revés; aquest càlcul microeconòmic que feien, escolti, demani'ls vostè, que té relació amb ells, que facin el càlcul al revés. Què passaria si tots els que són usuaris de l'assegurança privada i tal anessin tots demà a la pública? O sigui, el col·lapse seria estrepitos. És a dir, la sostenibilitat del sistema precisament és la que quedaria trencada, absolutament fracturada. Per tant, no és una qüestió ideològica, és una qüestió també de garantia o de voler mantenir o de voler defensar un sistema mixt, com el que tenim ara, i que nosaltres considerem que val la pena recolzar.

A més a més, l'evolució del sistema justifica cada dia més aquesta defensa que estem fent aquí, perquè és un sector que avança cap a la saturació, per diferents motius –i abans se n'ha parlat aquí, quan s'ha defensat

la proposició de llei, no? L'esperança de vida, que augmenta; els avenços de la ciència i la tecnologia en l'àmbit mèdic, eh?; les malalties cròniques, que cada vegada són més curables i, per tant, també mantenen aquesta esperança més enllà; l'increment de la població per motius de la immigració; l'increment de les targetes sanitàries..., tot això porta precisament a una situació que ens fa encara més ser-ne defensors, d'aquest tipus de mesures, no?

I la descongestió del sistema via reducció de la demanda, senyor Comín, no és pas una qüestió purament econòmica; és també una qüestió de qualitat –és també una qüestió de qualitat–, perquè això garanteix que el servei públic sigui un servei de més qualitat. No és només una qüestió econòmica, «si baixo d'aquí i pujo d'allà, em quedo igual». No, no, és que, a igualtat dels recursos o a increment de recursos amb la mateixa o menor demanda, millora vostè la qualitat del servei. Això és «impepinable».

I aquí s'ha parlat també del problema del finançament, perquè, clar, en aquest debat ha sortit una mica de tot, no?: aspectes tècnics, aspectes polítics, aspectes econòmics, la fiscalitat, el finançament... Aquí se n'ha parlat molt, del finançament. Escolti, deixi'm dir dues cosetes, només, que no estava previst, però ja que ha sortit el tema... Quan parlem del problema del finançament de la sanitat pública, evidentment que hem de parlar del finançament, però també hauríem d'incloure en aquest debat com es gestiona la sanitat pública i com es gestionen aquells diners públics que van dedicats a la sanitat, perquè de l'eficiència de la gestió d'aquests diners també en deriva la qualitat del servei. I quan vostè diu: «És veritat que molts se'n van a buscar la privada perquè no troben en la pública el servei que busquen o perquè hi ha un excés de massificació», doncs, també aquí posem-hi, si m'ho permeten, senyores i senyors diputats, posem-hi també el debat sobre com es gasten aquests diners, no?, sobre l'eficiència. Aquest seria un altre debat, però també val la pena tenir-lo en compte.

Ara, si vol que parlem del finançament, home, dues cosetes, també, no? En primer lloc, recordar-li com... Vostè només ha dit que el 2009 estem a 1.254 euros *per capita* de despesa sanitària; vostè ha dit això. Jo li recordo –perquè a vostè això no li interessa recordar-ho– que l'any 2003 estàvem a 860 només –860. Què vol dir, això? Que del 2003 fins avui l'increment ha estat passar precisament d'això, dels 5.000 milions d'euros que es dedicaven a la salut pública als 9.200 que s'hi dediquen aquest any. I per què? Per un sistema de finançament promogut i fomentat pel Govern del Partit Popular en el seu moment que ha permès incrementar precisament aquesta dotació. (*Remor de veus.*) I si ara no tenim encara un model de finançament nou, actualitzat i millor és per la ineficàcia del Govern que ens governa i per la incapacitat que tenen vostès de negociar un nou model de finançament a Catalunya. Sembla mentida que vostès, que són els responsables de la pèssima negociació que ha permès que avui encara estiguem així, quan el 2006 ja podíem tenir una actualització del model, pugin aquí dalt a dir que precisament aquest és el problema que tenim. Escolti, ja n'hi ha prou, de fer demagògia amb aquest tema del finançament. Vostè surt aquí i diu:

«És que els diners se'n van a Madrid; que vinguin cap aquí; vagi vostè a donar els diners a Madrid...» No, no, si els diners no se'n van només a Madrid, se'n van a l'Equador, també, eh?, i se'n van als Estats Units, i a Nova York, i a Moçambic. A tot arreu se'n van, els diners. No, escolti, parlem amb propietat. No, no, si els diners de Catalunya s'han de quedar aquí, bé, però llavors vostès són els primers que haurien de donar exemple. On els porten, els diners? Un milió d'euros per a les llengües indígenes a l'Equador; escolti, molt bé. Sap quants CAP es poden fer amb 1 milió d'euros? (*Remor de veus.*) No, clar, si hem de parlar de tot, parlem de tot, no?, però parlem amb propietat. (*Veus de fons.*) Bé, doncs, vostè deu malbaratar els diners d'una manera molt escandalosa, perquè jo penso que sí que es pot fer molta feina. Per vostès 1 milió d'euros són pocs diners; doncs, escolti, és bo que els ciutadans ho sàpiguen, això, no? O sigui, per Esquerra Republicana és poca cosa, és xavalla, és xocolata del lloro. Doncs, escolti, deuen ser molts lloros menjant aquesta xocolata, eh?, perquè són molts diners, això. (*Persisteix la remor de veus.*)

Escolti, deducció d'un 10 per cent de les despeses fetes en concepte d'honoraris mèdics, despesa de clíniques i quotes a mutualitats i societats d'assegurances, ens sembla una bona mesura, que en moments de crisi, a més a més, cal adoptar, cal fomentar, i per aquest motiu la nostra posició en aquesta proposició de llei és que sí. Però no «sí» al contingut concret i específic del que diu aquí, no, no, no; «sí» al que deia al començament –i amb això acabo. Escolti, vostè, Puigcercós, em sembla, si no m'equivoco, l'altre dia va dir que dels 1.400 milions d'euros que ens han ofert des de Madrid, que és un desastre, que no anés ni un euro a la sanitat pública.

El president

Senyor Millo, ha acabat el seu torn.

El Sr. Millo i Rocher

Si no ho va dir vostè ho va dir algú del seu partit polític. Per tant, aclareixi's també què és el que volen prioritzar.

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Prioritzem això però, sobretot, donem-li una oportunitat a la mesura, deixem que prosperi, anem a la comissió, debatем-ho en la comissió i mirem d'acordar entre tots mesures que siguin bones per a Catalunya i bones per als ciutadans de Catalunya, que, com ens han recordat abans, aquesta és la nostra finalitat i la feina que tenim aquí.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laia Ortiz.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, ja hi tornem a ser, tornem a parlar de fiscalitat. Crec que l'originalitat de l'oposició no té límits, però sí que va innovant en les maneres de presentar-ho. Perquè vostè, senyor Sancho, venia a dir avui que venia a parlar de sanitat. Bé, avui parlem de salut, després parlarem d'habitatge, altres vegades parlem d'escoles bressol, però en el fons estem parlant de fiscalitat, de reduir impostos o augmentar deduccions, de reduir els ingressos del sector públic; i és d'això, del que estem parlant. Pot ser tècnic, li pot semblar tècnic, però és molt polític.

Ho proven de totes les maneres. En aquesta legislatura potser han presentat més de quinze iniciatives en aquest sentit, que redueixen els ingressos o aposten per deduccions. Perquè és la recepta per a tot, però és la recepta ara, en temps de crisi, i era la recepta des de fa vint anys, perquè és el discurs de Davos fins a Catalunya. L'apliquen a tot arreu. I són les velles receptes que també ens han portat on estem aquí. Volien menys pressió fiscal, menys sector públic, menys intervenció, i aquestes receptes globals s'han predicat durant molts anys. Avui ve el senyor Sancho a parlar-nos de salut, sí, sí; però en el fons estem parlant d'un model. I és veritat que el senyor Comín sí que li ha fet un debat tècnic, o com a mínim s'hi ha aproximat, no?, parlant de models econòmics, etcètera. Molt bé, li parlarem de política. Perquè al final el que volen és consolidar un model que també hem heretat d'una aposta perquè hi hagi una gent, aquella que pot..., d'anar i optar pel sector privat. És cert, la seva estratègia avui és una cosa molt concreta, l'han canviada; com els deia, van innovant. Ens demanen deduccions, incentius fiscals per a aquelles persones que paguen –per tant, que poden pagar– per accedir als serveis de salut.

Ara passem a allò concret. No fa pas tant van celebrar el model global sobre fiscalitat a través del debat de pressupostos i la Llei de mesures fiscals. I des del nostre grup entenem que aquell és l'espai que s'ha d'utilitzar per parlar-ne, per parlar de fiscalitat. Creuen que es pot parlar de reduccions a l'IRPF de la manera que ens proposen? Ara algú parla de salut; ara en ve un altre i parla d'habitatge; ara un altre i parla d'escoles bressol. Es creu que aquí es pot parlar d'uns pressupostos equilibrats, mesures que afecten els ingressos?

Però vostès, amb aquest degoteig, no tenen en compte ni la situació financera de la Generalitat, ni les necessitats de despesa, ni la reducció dels ingressos fiscals derivats de la situació econòmica en què ens trobem; o fins i tot de l'insuficient finançament de la sanitat pública catalana per part de l'Estat des que fou transferida, l'any 81. Però vostès ara han decidit fer aquesta bateria de propostes, un degoteig, com una gota malaia, que a cada ple ens proposen reduir o premiar, com vostès diuen..., sense mirar la fotografia sencera. I crec que aquesta no és la manera més responsable i adient de parlar de fiscalitat.

Però per què ens oposem a la seva proposta? Imaginin per un moment –sé que és difícil– que des d'Iniciativa coincidíssim en aquesta qüestió, amb el seu model. Sé

que és molt difícil, perquè realment estem a les antípodes del seu model. Sé que és molt imaginar, però posem pel cas que és així. Creuen que els podríem donar suport en l'actual situació econòmica que estem vivint? Pensen realment que ara és la millor manera de fer polítiques de xecs? Ho creuen realment? Perquè això és el que estan defensant; aquest tipus de deducció que proposen és un xec, perquè o els hi pots donar o el poden deixar de pagar. Per tant, estem parlant de les seves polítiques de xec.

El senyor Artur Mas, en la seva conferència, parlava l'altre dia que era el moment de sacrificis de tothom, excepte per a aquells que estaven per sota del llindar de la pobresa, que evidentment no podien fer sacrificis. Doncs, entenguin que no és gaire coherent amb el seu discurs que si no volen més dèficit, si volen més política social, és difícil d'entendre que vulguin reduir els ingressos precisament a través d'aquest tipus de polítiques. Miri-s'ho com s'ho miri. Però aquesta és una proposta seva de sempre, ara i abans. Perquè vostès no creuen en el sistema públic de sanitat i ens ho han dit i ens ho han dit, i des del Grup del Partit Popular també. I nosaltres, sí, ens el creiem, i entenem que cal invertir-hi recursos i totes les energies per continuar millorant la seva qualitat. Però és que pensin que la majoria de la gent d'aquest país no escull una cosa o l'altra. Digui'm si pot escollir un sistema o l'altre? Qui s'ho pot pagar, entenc. Perquè, clar, vostè, a sobre, agafa de mostra aquest Parlament, que com a mostreig de la capacitat adquisitiva de la gent, doncs, realment és bastant qüestionable. Però és que el seu president deia, parlava d'aquests més vulnerables, els crònics de la crisi, els que sempre ho passen malament. Com els pot dir que pensa dispensar aquesta quantitat de diners astronòmica?, perquè si calcula 1.700.000, com deia el senyor Bertran, per la mitjana, no posi tres-cents, multipliqui per dos-cents, i ja li surt. Què li diu a aquesta gent, a aquests crònics de la crisi, com diu el seu president? Què els dirà? Com justifica aquesta mesura? Crec que és molt difícil d'explicar.

Hem de reconèixer que hi ha col·lectius, i també li ho reconeixem, de professionals, d'empresaris individuals, que recorren a aquest tipus de sistema, i no és negligible la quantitat, i l'ha posat damunt la taula. Però precisament l'impost de la renda de les persones físiques també contempla que siguin despeses deduïbles quan es tracta de determinar el rendiment net de l'activitat econòmica, quan s'atribueixen com a despeses. Però a més a més hem de recordar que en la reforma de l'impost sobre la renda del 98 es va decidir que aquestes despeses ja no eren deduïbles, perquè ja parlàvem d'un mínim exempt o un mínim vital, perquè això és política redistributiva.

D'alta banda, entenem que ara és un moment clau per dedicar tots els esforços a la sanitat pública, perquè precisament la crisi també tindrà conseqüències sobre la sanitat, sobretot per l'augment de malalties, sobretot de caràcter psicosocial. Perquè cal tenir en compte això, hem de veure totes les implicacions d'aquesta crisi, els efectes sobre els treballadors i treballadores, les persones aturades i les famílies que no arriben a final de mes. Hem de pensar en tota aquesta gent. I nosaltres ho fem.

I aquesta gent no poden triar, aquesta gent de què parlo no poden triar.

Li he dit que, des del nostre grup, si donem suport a un govern d'esquerrres, és perquè no premia els privilegis o aquells qui més tenen. I entenem que és completament respectable, i és veritat, el dret a escollir, i som conscients que per comoditat, per accelerar tràmits, hi ha gent que recorre a tenir mútues o l'assistència privada. Ara, quan es necessita infraestructura i quan estem realment malalts, llavors aquests sí que poden escollir anar a un lloc o a l'altre, i van a la pública habitualment, perquè és qui garanteix una qualitat i una tecnologia punta en tots els sentits.

Per tant, potser que també s'hi contribueixi i tothom hi contribueixi. I per poder tenir tot això hi hem de continuar apostant. Li reconec, i ja li ho he dit abans, que hi ha gent..., que aquesta gent que apareix descongestiona el sistema, però no crec que per això els hàgim de premiar, no ho crec, crec que els recursos s'han de destinar per millorar la qualitat de la pública.

I, finalment, hem de recordar-los que en els pressupostos del 2009 i en les diferents mesures aplicades pel Govern de la Generalitat per fer front a la crisi es té en compte mesures per reactivar l'economia molt més efectives que la que ens proposa avui aquí, crear ocupació i mantenir cohesió social, mantenint la despesa pública, la inversió i la liquiditat. Aquests són els objectius que hem de buscar i que també ens demana la ciutadania, i, sincerament, no entenem quina contribució fan vostès avui amb aquest tipus de proposta.

Per tot això, votarem a favor de l'esmena a la totalitat.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, pot intervenir.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, se han planteado aquí temas de especial interés a lo largo del debate, planteamientos en que coincidimos todos: el sistema de salud catalán se encuentra infrapresupuestado –infrapresupuestado–, es decir, que sería necesario más presupuesto para dar una mayor calidad a la asistencia sanitaria.

Es evidente que en estos momentos el sistema público tiene evidentes deficiencias, unas asistenciales, y de hecho aquí reiteradamente aludimos a las listas de espera, que son realmente intolerables en muchos casos, y asimismo faltan infraestructuras hospitalarias. Estas deficiencias, cuando nos referimos a ellas, se centran lógicamente en la empresa pública, en el Institut Català de la Salut, con lo cual es necesaria su mejora, ostensiblemente, una mejora ostensible.

El sistema sanitario de salud goza de una amplia gama de prestaciones que sin duda ha de mejorar; es imprescindible que se amplíe esta gama de prestaciones. ¿Qué ocurre? Yo he hablado de una situación infrapresupuestada, y aquí se ha referido a una falta de financiación

autonómica, algún ilustre diputado. Ha hecho referencia acertadamente el diputado del Grupo Popular a la necesidad de redistribuir los recursos públicos, y las citas que ha hecho venían perfectamente, idóneas. Muchas veces no es solamente un problema de financiación sino de redistribuir adecuadamente lo que se tiene, y, lamentablemente, en esta materia nuestro Gobierno, el Gobierno que nos gobierna a todos los catalanes, no es precisamente ejemplar. Y en estas últimas semanas hemos tenido ocasión directa de conocerlo.

De ahí que nuestro grupo entienda que es necesario dotar de mayor presupuesto la sanidad pública, mejorar la asistencia sanitaria, y para ello es conveniente una mejor financiación pero también una mejor redistribución de los recursos. El caso del Ecuador y del plurilingüismo en el Ecuador, y destinar millones de euros, no solamente en el Ecuador sino en otros muchos países, a aspectos, evidentemente, fundamentales para el futuro de Cataluña nos parece un grave error.

Pero concretemos la proposición de ley del Grupo de Convergència i Unió. Nosotros entendemos que, efectivamente, ante la situación en la que se encuentra la sanidad catalana exista mucha gente que acuda a una doble cobertura: la cobertura de la sanidad pública y la cobertura que presta una mutua sanitaria que ellos se pagan.

Esta cifra no ha dejado de crecer en los últimos tiempos, y, como bien se citaba antes, actualmente es el 26,2 de la población catalana la que dispone de una doble cobertura. Que eso supone en estos momentos un desahogo para la sanidad pública es innegable, y nadie, ni siquiera la propia consejera, cuando hemos tenido ocasión de debatir este tema, lo ha ocultado. Ahora bien, sí que es cierto que ese desahogo es muy difícil de cuantificar; no podemos determinar cuánto supone la salida de acudir a la sanidad privada por parte de determinados catalanes. Ello conlleva que nosotros defendamos la libertad de elección, sin duda; sin duda, defendemos la libertad de elección por parte de los ciudadanos, que puedan elegir entre la sanidad privada y la sanidad pública.

¿Eso conlleva que necesariamente se haya de financiar en parte, mediante el modelo de deducción fiscal, esta libertad de elección, el acudir a la sanidad privada? Entendemos que ahí hay que ser más cuidadosos en estos términos. En primer lugar, porque la existencia de la cobertura privada, y aquí se ha dicho, no supone la no utilización de los servicios públicos de salud. Por lo tanto la desgravación de estos costos pudiera suponer que el Estado, que la comunidad autónoma pagara de alguna manera dos veces por un mismo servicio.

Igualmente aquí se ha hecho también referencia a que existe una ausencia total de comunicación entre ambas sanidades, de forma que es difícil de determinar cuándo se produce la asistencia privada y cuándo se produce la asistencia pública.

Asimismo, no son iguales, no tienen los mismos estándares de calidad y praxis la sanidad pública y la sanidad privada. Debemos partir de la base de que es la sanidad pública la que asume la responsabilidad en la patología de la complejidad, y no lo hace, sin embargo,

la sanidad privada –por regla general; no digo que en ocasiones no lo haga.

¿Soluciones a esta situación de doble sanidad, de doble asistencia privada y pública y de doble uso por parte de determinadas personas? Pues, entendemos que en estos momentos no es la prioridad proceder a la deducción fiscal en los términos en que se plantea por el Grupo Parlamentario de Convergència i Unió.

Eso no quiere decir que no vayamos a apoyar la admisión a trámite de la proposición. Desde la discrepancia, desde la legítima discrepancia, entendemos que procede –procede– abordar el tema y abordarlo de una manera íntegra.

¿Por qué? ¿Por qué entendemos que procede abordarlo? Pues, evidentemente, consideramos, en este caso, que sí que hay que abrir el debate, un debate complejo, un debate difícil, pero que puede dar lugar a ciertos matices en la exposición del Grupo de Convergència i Unió.

Nosotros entendemos que, evidentemente, no cabe una deducción fiscal por gastos sanitarios en la forma que se ha planteado por parte del Grupo de Convergència i Unió, sino que pudiera plantearse en función de las rentas y junto con unos determinados topes; evidentemente hay que establecer que únicamente pueda afectar a aquellas personas que tienen –que tienen– una situación de peor condición económica.

Igualmente entendemos que puede plantearse esa deducción fiscal en los supuestos en que la sanidad no preste o no incorpore en su catálogo las prestaciones sanitarias; es decir, en estos supuestos y cuando se considere un determinado catálogo, puede entenderse que se pudiera producir una deducción fiscal. Ahora bien, insistimos, no es en estos momentos una prioridad, pero sin embargo nuestro grupo..., nosotros no nos oponemos a la tramitación.

Es así que sí que nos parece especialmente preocupante, y de ahí que nosotros nos oponeríamos a ello, desde Ciutadans, el hecho de que se establecieran beneficios fiscales tan importantes como los que plantean en su propuesta para una porción de población que se aleja de la sanidad pública de una manera digamos particular.

Entendemos que no es tanto –no es tanto– priorizar o primar a aquellos que tienen la posibilidad de huir de las listas de espera –y de ahí, por eso, no estaremos de acuerdo–, no es tanto priorizar o primar a determinados colectivos especialmente beneficiados, sino, precisamente, y de ahí que admitamos la tramitación, que no la redacción del texto, de contemplar la posibilidad de abordar desde un punto de vista fiscal a los más necesitados o a aquellos que no tienen cubiertas las prestaciones sanitarias cuando estas son fundamentales.

Es evidente que nosotros, desde luego, no vamos a colaborar en deconstruir el sistema sanitario público, sino, por el contrario, vamos a tratar de reforzarlo, y de reforzarlo de una manera integral.

Por todo ello nuestro grupo parlamentario ya anuncia aquí que daremos apoyo a la tramitación, pero, desde luego, con todas las cautelas del mundo, con todas las cautelas que se han expuesto aquí, porque entendemos

que la vía o el planteamiento que se hace por el Grupo de Convergència i Unió no es el adecuado pero sin embargo puede dar lugar, en el debate, a introducir campos y deducciones en puntos que desde luego no son los que se han contemplado en esta proposición de ley.

Muchas gracias, señor presidente.

(*El Sr. Sancho i Serena demana per parlar.*)

El president

Senyor Sancho.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president. Demanava la paraula per contradiccions...

El president

Té un minut.

El Sr. Sancho i Serena

Gràcies, president. Bàsicament, la il·lustre diputada Laia Ortiz ens acusava –ens acusava– de no creure en el sistema públic. Miri, jo penso que és la prova del cotó de tot el contrari. És a dir, vostè es creu que realment una deducció del 10 per cent per despeses sanitàries o respecte a la utilització del mutualisme fica en perill el sistema sanitari públic? De veritat? Tanta poca fe té vostè en el sistema sanitari? Nosaltres sabem que no el fica en perill, entre altres coses perquè ja ha estat passant, perquè mentre governava el Partit Socialista els anys vuitanta-noranta aquesta desgravació es produïa, i no es va ficar en perill el sistema sanitari públic. Nosaltres creiem en la fortalesa d'aquest sistema, i li garantixo que això no fica en perill el sistema sanitari.

Deixi'm dir-li una altra cosa. Quan parlem de ciutadania parlem de tots. Vostè té o no té assegurança o mutualisme, ens ho vol clarificar? La seva família, en té o no? Eh que hi ha una tradició familiar que vostè respecta? Aquesta és la realitat de la ciutadania del país, que no fica en perill el sistema sanitari públic sinó que l'utilitza d'una determinada manera, perquè no pot fer-ho tampoc d'una altra manera, per tradició, per història i per catàleg. Fixi's bé, la ciutadania catalana en prestacions com les ulleres o en...

El president

Senyor Sancho...

El Sr. Sancho i Serena

...ortodòncia no pot fer una altra cosa que utilitzar la privada perquè no està al catàleg públic. Per tant, no el fiquem en perill, sinó que el reforcem.

Gràcies. (*Veus de: «Molt bé!»*)

El president

Senyora Ortiz...

La Sra. Ortiz Castellví

El que segur que no defensem és reduir en aquests moments..., amb la fiscalitat com està de la Generalitat, reduccions de 500 o 600 milions d'euros per premiar aquella gent que ja pot escollir ara mateix anar a la pública quan li convé o quan li interessa la tecnologia de la sanitat pública, o anar a la privada. I això no es defensa per tradició. Això el que està defensant és gent que té capacitat adquisitiva. És això el que vostè està defensant.

(*Remor de veus.*)

El president

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president...

El president

Senyor Bertran...

El Sr. Bertran Arrué

Per contradiccions.

El president

Té un minut.

El Sr. Bertran Arrué

Gràcies, senyor president. Senyor Millo, li vull fer una darrera reflexió: no confongui, senyor Millo, la democràcia interna amb els problemes interns. Problemes interns són els que té el Partit Popular investigat per corrupció, per tràfic d'influències, per suborns i per una bona colla d'articles que estan en el Codi penal.

I, per últim, dir-li que amb els diners que destinem a les llengües indígenes no només no es paga cap centre d'atenció primària, perquè no hi arriba, sinó que es que no s'arriba ni a pagar els vestits i regals que rep el senyor Camps a la Comunitat Valenciana. I segur, senyor Millo, que vostè els paga; però, per si de cas, guardi les factures. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

El president

Senyor Millo...

El Sr. Millo i Rocher

Sí, gràcies, senyor president. En primer lloc, m'hauria agradat que expliqués quines són les contradiccions a les quals s'ha referit per demanar la paraula en aquest Ple, perquè res del que acaba de dir té a veure amb cap cosa que jo hagi pogut dir en la meua intervenció; en primer lloc, això.

En segon lloc, vostè hauria de retirar certes acusacions que ha fet aquí, que no estan provades, i hauria de parlar de «presumptes», en tot cas, si es que vol fer-ho, tot i que tampoc no és el moment per fer-ho, però hauria

de retirar el que ha dit, perquè formular acusacions des d'aquesta cambra sobre persones que no tenen cap acusació formal a sobre em sembla que és una irregularitat molt gran per no utilitzar un altre nom.

I, en tercer lloc, escolti, els problemes que tenen vostès interns van pels titulars dels diaris, cada dia...; per tant, jo no me'ls invento, són vostès que els provoquen.

(Remor de veus.)

El president

Procedim a la votació.

Procedim a la votació de l'esmena a la totalitat, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat de 69 vots a favor i 61 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat de devolució de la proposició de llei ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Suspenem la sessió, que reprendrem a un quart de cinc de la tarda.

La sessió se suspèn a dos quarts de tres de la tarda i set minuts i es reprèn a un quart de cinc i tres minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general, el lletrat major i el lletrat Sr. Pau i Vall.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Pregunta

al president de la Generalitat sobre l'absència en l'imprès del model oficial de preinscripció escolar de la pregunta sobre la preferència dels pares amb relació a la llengua d'escolarització (tram. 317-00234/08)

Ho farem amb les preguntes al president de la Generalitat, i la primera la formula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. No hay ninguna duda de que la religión determina y condiciona la vida de las personas y los comportamientos políticos, en Cataluña también. Esta comunidad sin más problemas ampara y permite la publicidad en autobuses públicos de textos que cuestionan la existencia de Dios y de otros que la

defienden. Me parece bien. En otros países por ello se mete en la cárcel. Aquí, en cambio, se prohíben anuncios en los que se informa a los ciudadanos que tienen derecho a escolarizar a sus niños en la lengua oficial habitual, sea esta el castellano o el catalán. La inmersión lingüística obligatoria se ha convertido en la verdadera religión en Cataluña: nadie puede cuestionarla, ni los partidos políticos, ni los ciudadanos, ni los tribunales, y cuando lo hacen son inmediatamente descalificados por anticalalanes y provocadores de enfrentamientos. La situación es tan grave que la nueva religión, la de la inmersión lingüística obligatoria, es derecho natural que prevalece sobre el derecho positivo.

Presidente Montilla, ayer se dio publicidad al impreso de solicitud de preinscripción en enseñanza de segundo ciclo infantil y educación primaria y no incluye la casilla por la que los padres pueden informar al Departamento de Educación de la lengua oficial en la que quieren escolarizar a sus hijos durante la primera enseñanza. ¿Por qué no se ha incluido, señor presidente?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Sr. José Montilla i Aguilera)

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, li puc assegurar, des del respecte a les religions, a totes i a la majoritària a casa nostra, que no és per cap condicionament ideològic, i, a més a més, el que vostè diu no és rigorós, no és cert.

El president

El senyor Domingo pot repreguntar.

El Sr. Domingo Domingo

Señor presidente, mire por una vez aquí y mire el modelo de preinscripción. Verá que no hay ninguna casilla que dé cumplimiento a la sentencia del Tribunal Supremo de 12 de diciembre de 2008, que ratificó la sentencia del Tribunal Superior de Justicia de Cataluña en la que se dice lo siguiente: «La Generalitat tiene la obligación de adoptar las medidas necesarias para que el modelo oficial de preinscripción escolar» –modelo oficial escolar de preinscripción escolar– «se pregunte a los padres o tutores de los niños preinscritos en los centros escolares sostenidos por fondos públicos por su lengua habitual antes del inicio de la matriculación» –antes del inicio de la matriculación– «a fin de poder hacer efectivo su derecho a recibir en su lengua habitual la primera enseñanza.»

En el modelo oficial de preinscripción no figura esa pregunta ni existe esa casilla. ¿Es consciente de que su comportamiento puede hacer a su Gobierno, un gobierno presuntamente prevaricador o un gobierno que incurre en desobediencia judicial? Sea consciente de las consecuencias que puede traer su comportamiento.

Muchas gracias.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Bé. Aquesta al·lusió a què vostè fa referència, senyor diputat, existeix en una instrucció. Vostè segurament el que ignora és que també, per segona vegada, el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya ha dictat una sentència favorable al sistema educatiu de Catalunya, que, davant de la demanda d'uns pares que s'escolaritzés els seus fills en classes en castellà, les sentències afirmen que el bilingüisme integral és constitucional, i que, per tant, no s'ha de separar els nens i nenes per motius de llengua. Vostè això ho ignora.

La sentència també esmenta que l'ensenyament en català i castellà garanteix que tots els nens puguin utilitzar de forma normal i correcta les dues llengües oficials al final de l'educació obligatòria, i aconseguir que els nens s'integrin sense dificultats en la classe i la societat catalana.

La primera sentència és del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, 1289/2008, i es va produir el 30 de desembre de 2008. La segona sentència va tenir lloc el 9 de febrer d'aquest mes passat, el mes de febrer. Per tant, li pregaria que s'informés una mica més d'aquests temes, perquè em sembla que vostès vénen amb aquesta música, amb aquest problema, tractant de generar un problema on no hi ha problema, tractant, evidentment, de dividir la societat catalana, de dividir els nens per raons de llengua, i els he de dir que no ho aconseguiran, i a més a més no tenen vostès cap suport, ni aquell al qual a vegades fan al·lusió, que és el de les sentències dels tribunals; ni això.

Per tant, quan parla de prevaricació, procuri mesurar molt les seves paraules.

El president

Té la paraula, per formular...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures proposades pels conservadors per a afrontar la crisi econòmica (tram. 317-00237/08)

...la següent pregunta, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Jordi Miralles.

El Sr. Miralles i Conte

Gràcies, president. President Montilla, el dissabte, milers de treballadors i treballadores van sortir al carrer. Comissions Obreres i UGT en el seu manifest deien que la crisi no la paguin els treballadors, perquè no en són els responsables. Vostè, en la seva conferència, va dir que és necessari admetre els excessos comesos. Doncs bé, els excessos segueixen amb el sou del president del BBVA que, amb 16 milions d'euros/any, ara vol pac-

te d'emergència nacional. Quina barra! Els excessos no són malifetes d'uns aprofitats. El neoliberalisme, la forma més descarnada del capitalisme, ha creat els seus paràsits perquè compleixin la norma bàsica del sistema: el benefici privat i, ara, socialitzar les pèrdues. Aquí està el problema.

Nosaltres volem deixar clares tres qüestions. Primer, que els salaris no són el problema, i millorar-los és part de la solució per a reactivar el consum i donar sortida a l'excedent. És injust i un error culpabilitzar els salaris de la crisi. Segon, el futur és ocupació de qualitat, estable i amb més formació, i no abaratir i flexibilitzar més l'acomiadament. I, tercer, cal ser exigents amb les empreses aprofitades que es desprenen de plantilles sense explorar altres vies.

President, es van coneixent propostes de què fer davant de la crisi, i evidentment no tots pensem el mateix. Ja coneixem que els conservadors catalans pretenen, ara, després de fracassar els seus dogmes, aixecar Catalunya amb receptes liberals i el populisme d'abaixar-se els sous quan no ho han fet en altres moments de crisi.

La crisi ho impregna tot, però no tothom la pateix de la mateixa manera. En el debat de política general vam aprovar que els costos de la crisi no podien generar més desigualtats i que calia assegurar drets, qualitat de l'ocupació i cohesió social. És per això que volem conèixer avui la seva valoració política.

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, és obvi que jo comparteixo amb vostè, no?, que els salaris no són el problema, tampoc no ho és el preu de l'acomiadament, sinó no tindríem tants aturats.

Bé. El Govern comparteix la preocupació dels treballadors, dels sindicats i de les empreses també —de les empreses també—, del país fruit de l'actual situació econòmica. Sabem que la crisi està tenint efectes negatius sobre l'economia real, la de les famílies, la dels treballadors... En definitiva, compartim el neguit, especialment de totes i cadascuna de les persones que ho estan passant malament.

I sap que, a fi de pal·liar el conjunt d'efectes negatius de la crisi, el Govern ha pres mesures, ja les va començar el mes d'abril: un conjunt de mesures, un primer paquet de quaranta-dues mesures que després s'han anat desplegant; mesures que signifiquen una mobilització de recursos de més de 7.000 milions d'euros. El Govern sap que en aquests moments de crisi la concertació social, el diàleg constant amb els sindicats, amb les empreses, és essencial, si volem uns bons resultats. I així continuarem actuant, amb diàleg, arribant a acords. Acords que han de tenir, com a objectiu, guanyar el futur i que en alguns casos hauran de ser conjunturals, a curt termini. Ahir, per exemple, varem aprovar un paquet de mesures que tenen relació amb la formació dels aturats o finalistes. També, ahir, es va aprovar, doncs, un acord per fer possible el finançament dels estocs d'una em-

presa automobilística molt important, i que necessitaran també la solidaritat col·lectiva de tots plegats, eh?, per sortir endavant avui i per aconseguir que ningú quedi enrere, no?

Ara també és el moment de la col·laboració entre les administracions. Cal sumar esforços. Ho estem fent, especialment, en el terreny de les obres públiques, des del Govern de l'Estat, la Generalitat de Catalunya, els ajuntaments. Hem dit moltes vegades que en els darrers temps..., que estem patint aquesta crisi global, la primera de la història, que calen més que mai també unes respostes globals i també actuacions locals. Respostes globals, des del G-20, des dels estats, actuacions de caràcter més territorial, més local també, fins i tot, amb l'Administració més petita, amb els ajuntaments.

El Govern de Catalunya ha fet i farà el que estigui en les seves mans. Necessitem, òbviament, la complicitat de l'esforç de tothom, de les empreses, de les entitats financeres, dels sindicats, dels treballadors, del conjunt de les forces polítiques...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...en definitiva, del conjunt de la societat catalana. Aca-bo, senyor president. Confio que així sigui, perquè, si ens ho proposem, treballant plegats, no dubto que serem capaços, també, de guanyar aquesta batalla.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les mesures de suport a les petites i mitjanes empreses (tram. 317-00235/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor, Daniel Sirera.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, com vostè sap, un dels sectors més castigats per la crisi i que conforma un dels teixits empresarials més importants de Catalunya són les petites i mitjanes empreses, que avui viuen ofegades per la caiguda del consum, per la falta de crèdit i per la inacció del Govern de Catalunya. Una inacció que, com vostè molt bé sap, els portarà a manifestar-se properament davant de les portes del Congrés dels Diputats esperant que allà els facin més cas que el Govern de Catalunya.

Tenint en compte que les quaranta-dues mesures a les quals vostè ha fet referència s'han demostrat del tot ineficaces, té previst adoptar noves mesures anticrisi de suport a les petites i mitjanes empreses?

El president

Senyor president, té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, hem desplegat, i l'estem desplegant, un conjunt d'actuacions destinades, precisament, a donar suport a les petites i mitjanes empreses, a les microempreses i també als emprenedors, algunes d'elles preses tot just fa unes setmanes.

El president

Senyor Sirera, per repreguntar.

El Sr. Sirera i Bellés

Gràcies president. Bé. Senyor Montilla, en realitat, totes aquestes mesures són del tot ineficaces, com li he dit. En els primers dos mesos a Catalunya hem perdut cinquanta-sis mil llocs de treball. Mig milió de catalans avui no tenen feina. Molts comerços han de tancar. I la resposta que darrerament ha donat el Govern és enviar comissaris lingüístics per sancionar amb sis-cents euros qui no tingui els rètols en català. De debò creu que aquesta és una mesura per fomentar la restauració i el turisme a Catalunya?

Segurament, senyor president, algú li ho deu haver explicat, no?, però sap vostè que hi han molts catalans que tenen problemes reals per arribar a final de mes?, que no reben cap prestació social?, que no reben ajudes a la dependència, que no poden pagar el lloguer del seu país o la hipoteca, que no troben cap mena d'ajuda per tirar endavant el seu negoci? Ho sap, senyor president de la Generalitat?

Miri, aquí dalt té la seva càmera. No li demano ni que em contesti a mi ni que contesti als diputats del meu grup parlamentari. Miri a la càmera, senyor Montilla, i expliqui als catalans que tenen problemes i esperen alguna cosa del seu Govern que vostè no els pot ajudar, que no els pot ajudar perquè prefereix, per exemple, gastar 1 milió d'euros –1 milió d'euros– a subvencionar el bilingüisme a l'Equador. (*Remor de veus.*)

Senyor Montilla, jo espero que vostè pugui donar una resposta als catalans, si és que ni a vostè ni al seu vice-president els cau la cara de vergonya.

El president

El senyor president té la paraula.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, ja veig que, en realitat, a vostès la crisi i la situació de les famílies catalanes els preocupa ben poc. De fet, és més fer la demagògia i aprofitar per parlar de la cooperació i de la llengua, temes que formen part de la seva agenda política.

Miri, és cert que l'atur creix a Catalunya, i també creix a Madrid, i al País Valencià, i a Múrcia, més que aquí, i no crec que sigui per l'acció del Govern de Múrcia,

sincerament; no sé el que fa, però no crec que sigui precisament per això, entre altres coses.

Vostè parla de comissaris lingüístics. Vostè sap que això no és veritat, que del que tenim l'obligació –perquè, a més a més, ens ho creiem– és de fer complir les lleis. Vostès també haurien de tenir aquesta preocupació.

A vostè, senyor Sirera, li sembla molt malament que en un establiment no hi hagi ningú que pugui atendre... –no escriure, parlar...–, entendre, diguem-ne, la llengua de Catalunya? A vostè això li sembla bé? Creu que no hem de fer res, que no hem de complir la llei?

A vostè li sembla bé que no complim el Pla de cooperació que va aprovar aquest Parlament? Vostès també, perquè vostès van aprovar aquest Pla de cooperació, el que fixa Equador com a país prioritari de la cooperació a Sud-amèrica, vostès... I el que van criticar és que hi destinàvem pocs recursos!, escolti, pocs recursos. (*Remor de veus.*) Repassi vostè les seves notes, o les de les persones que tingui en aquesta comissió, i veurà que vostè practica el doble llenguatge i la doble moral. Aquest és el seu tema, senyor Sirera.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la retallada dels fons per a la immigració, sobre les solucions a la crisi econòmica i sobre l'acord de finançament (tram. 317-00238/08)

...la formula l'honorable senyor Joan Puigcercós, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

El Sr. Puigcercós i Boixassa

Gràcies, senyor president. Senyor president del Govern, fa dos plens parlàvem d'una situació que s'havia produït per una decisió unilateral del Govern espanyol –gairebé com totes les decisions del Govern espanyol, són unilaterals–, que era impedir la possible territorialització del 0,7; és més, obligar les entitats no governamentals de Catalunya, la societat civil, a formar part de federacions d'àmbit estatal per poder acollir-se al repartiment dels fons del 0,7 de l'IRPF. Això s'ha solucionat. No vol dir que arribem on volíem arribar, però com a mínim hem parat el cop, després d'un esforç de tots plegats.

Ara hem vist com la retallada que va anunciar el president del Govern espanyol, de 1.500 milions d'euros –retallada, despesa–, afecta el fons d'immigració, fons que és vital per al Departament d'Educació i per al Departament d'Acció Social. Se'ns diu des de Madrid que això anirà a parar, diguéssim, al model de finançament. Home, si al final resulta que anem buidant pressupostos generals de l'Estat per posar-ho en el model de finançament, com diu la saviesa popular, això és portar aigua en un cistell.

I, per tant, crec, senyor president, que això és crisi, eh? La crisi afecta les persones nascudes a Catalunya, les que han nascut fora de Catalunya però volen, totes plegades, tenir un futur en aquest país. I el fons d'immigració va ser un instrument molt important per a ajuntaments, per alleugerir els recursos que tenien en política social els ajuntaments, o el mateix Govern de Catalunya.

Crec sincerament que, quan parlem de crisi, hem de parlar de finançament i hem de parlar de propostes econòmiques. Aquesta setmana hem pogut veure com els diferents grups d'aquesta cambra, els dos principals –també ho havia fet el nostre partit, el nostre grup parlamentari–, han manifestat la necessitat d'un acord català per fer front a la crisi, i crec que aquesta voluntat de concert, d'arribar a acords a Catalunya, hi és. Encapçalem-la des de Catalunya, perquè des de Madrid no l'encapçalaran. A Madrid estan preocupats per altres coses; ja hem pogut escoltar determinades opinions. A nosaltres ens preocupa la crisi, ens preocupen mesures estructurals per fer front als problemes econòmics. I, per tant, en aquest sentit, cal unitat a Catalunya dels tres principals partits; ho podem aconseguir, sense tancar portes a ningú.

Com també cal amb el tema del finançament, i ara és l'hora. Crec que a Madrid no hi ha majoria, cada Ple es fa molt llarg al Congrés dels Diputats, se'ls farà molt llarg al Govern espanyol, i hi ha una majoria catalana que podria aportar solucions a la crisi i a la crisi econòmica. Ara és l'hora, president, perquè al final, tant parlar d'eleccions, al final resulta que potser les eleccions anticipades seran a Madrid. I crec que això no és la solució. La solució és que tinguem un bon acord de finançament, que tinguem un bon acord i una proposta...

El president

Senyor Puigcercós...

El Sr. Puigcercós i Boixassa

...per sortir de la crisi.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Senyor president... Senyor diputat, vostè ha fet referència a un tema que ens va ocupar fa unes setmanes, un problema que hi havia respecte a una determinada interpretació i aplicació per part de l'Estat d'una ordre ministerial, que finalment no es va aprovar, pel que fa referència al 0,7 per cent.

A aquest respecte, tal com vostè ha dit, es va trobar una solució per a aquest any, i espero i desitjo que es pugui trobar una solució també per al futur. I, entre altres coses, això va ser possible pel posicionament del Govern de Catalunya i de les formacions polítiques que li donen suport, entre altres.

Ara vostè fa referència també a un tema que té relació amb la retallada de despeses, retallada de despeses –cal dir-ho– per atendre el pagament del subsidi d'atur, és a dir, les coses en el seu lloc, i a mi em sembla bé; amb la caiguda d'ingressos, totes les administracions fan ajustament de les seves despeses. Però crec que no és precisament el fons d'immigració, que es va crear l'any 2005, el que precisament s'hagi de retallar. És un fons que col·labora, en aquest cas, amb el Govern de la Generalitat i amb els ajuntaments, destinataris finals d'alguns dels recursos, en temes importantíssims, com són els plans d'entorn, les aules d'acollida o els cursos de llengua, que són molt importants, tot i que la immigració està baixant, però encara hi ha un reagrupament familiar molt important, i aquestes eines és fonamental consolidar-les i, en alguns casos, ampliar-les.

Estic segur que, igual que en el 0,7, acabarem trobant una solució satisfactòria per als interessos del Govern de Catalunya i de Catalunya, i dels ajuntaments de Catalunya.

Vostè ha fet referència també a la necessitat d'un gran acord per fer front a la crisi, i jo en això hi estic d'acord. Aquí, a més a més, tenim una certa tradició d'acords de caràcter transversal. Ha estat possible en temes fonamentals com la recerca, com la immigració. Ha estat possible també en un acord estratègic que implica les patronals, els sindicats, que ja té una certa durada, que aborda temes conjunturals però també de caràcter estratègic i de canvi de model productiu. Crec que, evidentment, aquesta és una bona...

El president

Senyor president...

El president de la Generalitat

...eina –perdó–, i, evidentment, no puc estar més d'acord que necessitem més aviat un acord de finançament.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre les perspectives i les actuacions del Govern amb relació al sector de l'automòbil (tram. 317-00236/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'honorable senyora Caterina Mieras.

La Sra. Mieras i Barceló

Gràcies, president. Molt honorable president, el mes d'abril de l'any passat, vostè va explicar en seu parlamentària que el nostre país estava immers en una greu crisi econòmica. Des de llavors, tots i cadascun dels departaments del Govern que presideix han tingut com a primer objectiu treballar, en primer lloc, per apaivagar els efectes de la crisi i, al mateix temps, posar les bases

de sortir-ne en condicions favorables. També aquest Govern, conscient que la sortida de la crisi que estem patint requereix l'esforç de tots els catalans i les catalanes, està liderant –ara ho acaba d'explicar amb els acords transversals– acords entre la societat civil, sindicats, patronal i un ampli ventall polític. Cal remarcar, però, el que és l'esforç més important del Govern: seguir avançant en tots els temes de protecció i cohesió social, garantint als ciutadans que, malgrat la crisi, aquesta protecció social es manté i es mantindrà, a fi que, com heu dit en moltes ocasions, president, ningú quedi enrere.

Sabem de la globalitat d'aquesta crisi, coneixem les dificultats que estem passant –alguns molt més que d'altres, per cert– i les que encara ens queden per passar. Som conscients també dels marges que té el Govern de Catalunya per poder intervenir en una crisi que és global. Però, tot i així, totes aquelles i aquells que sabem que ens en sortirem –perquè de més grosses ens n'hem sortit– voldríem que ens expliqués també les notícies positives que tenim setmana darrere setmana, en un sector en crisi a nivell mundial, com és el de l'automòbil, sector d'una importància cabdal a Catalunya. Ben segur que aquestes notícies positives són fruit de l'esforç i sacrifici de tothom; també del seu encert, president, i de l'encert del seu Govern. És per això que creiem que cal que els ciutadans i ciutadanes coneguin quines són les perspectives actuals en aquest sector i quines han estat i seran les actuacions del Govern.

Gràcies, president.

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyora diputada, el Govern és conscient, des del primer dia, de la vital importància d'aquest sector a què vostè feia referència per al país, i per això fa temps que treballa per pal·liar els efectes negatius d'aquesta crisi global sobre el sector de l'automòbil.

Algunes de les actuacions que després han resultat positives van ser criticades per alguns, no?, en el seu moment; per exemple, el viatge al Japó. Però ja vaig dir que aniríem allà on fes falta per mantenir els llocs de treball, i és el que estem fent. Sé que aquesta tasca potser no serà reconeguda per tothom, però serà positiva per a aquelles persones i per a aquelles empreses que podran continuar amb la seva activitat els propers anys. I això és el que ens preocupa al Govern.

Crec que tenim algunes bones dades que caldria recordar, com vostè ha dit, perquè en moments de dificultat, com el que estem patint, cal també parlar dels èxits col·lectius del país. Catalunya és, juntament amb algun *Land* alemany, el govern no estatal que més inverteix en el sector de l'automoció per sortir de la crisi, amb crèdits, avals, ajudes a la innovació i a la competitivitat, entre altres. Estem treballant per garantir el futur a curt però també a llarg termini de les plantes a Catalunya de SEAT, de Nissan, ajudant també les petites i mitja-

nes empreses del sector de components perquè puguin continuar en la seva activitat. Estem parlant de molts i molts milers de llocs de treball, com vostè sap. Per una altra banda, hem posat al servei dels treballadors formació perquè puguin adaptar-se a una indústria que necessàriament haurà de ser més competitiva en el futur. I, així mateix, és una bona notícia que finalment el Saló de l'Automòbil es celebri, malgrat la crisi del sector, que ho havia posat en dubte, i ho faci amb la presència de més marques que mai. El Govern no és aliè a aquest desenllaç, amb el protagonisme i la feina de molta més gent.

Senyora diputada, garantir la continuïtat del sector de l'automòbil és vital per mantenir la indústria i la competitivitat de l'economia catalana, i això justifica sobradament aquest esforç que implica el pla, amb el conjunt de mesures que hem aprovat.

Moltes gràcies.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al president de la Generalitat sobre la xifra, els criteris i els terminis de l'acord sobre el sistema de finançament (tram. 317-00239/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'il·lustre senyor Oriol Pujol.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, ara fa vuit dies vostè va pronunciar una conferència sobre la crisi, una conferència en la qual no va parlar de finançament. Vostè sap que, a parer nostre, a parer de Convergència i Unió, el finançament, el nou sistema de finançament, és una eina fonamental per lluitar contra la crisi. Tot això ens fa pensar que mentre la crisi avança, senyor president, el finançament recula.

Afegim-hi, a aquesta situació, un punt d'embolic important que vostès han generat amb els terminis –vostès. Vegin el conseller Castells dient que s'ha de tancar –o trencar– en breus setmanes; o la gent d'Iniciativa plantejant la Setmana Santa; o des del Partit Socialista plantejant el nou termini de l'estiu; o la consellera Serna, en nom del Govern, dient que no hi han terminis; o vostè, ara mateix, responent al senyor Puigcercós, «al més aviat possible». Aquest embolic dels terminis, senyor president, és l'evidència de l'incompliment.

Senyor president, expliqui'ns, si us plau –i li ho demano si us plau, si pot–, quina és la xifra i sobre quins criteris es sustenta. En quins terminis treballa el Govern, senyor president? I, parlant de terminis, quina explicació té vostè, el senyor president de la Generalitat de Catalunya, perquè s'estigui complint amb els terminis des del Govern socialista que es marca amb Andalusia i no amb els de Catalunya, senyor president?

El president

Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El president de la Generalitat

Sí, gràcies, senyor president. Senyor diputat, estem treballant per obtenir el millor finançament possible, amb la millor xifra possible –com comprendrà, no la hi diré ara (*remor de veus*)–, en el termini més breu possible, sobre la base també, evidentment, que no estarem negociant indefinidament; haurem de tancar aquest capítol, espero que satisfactòriament, en algun moment, satisfactòriament, i si no hi ha acord ni en la quantia ni en el model, doncs, igualment ho haurem de tancar.

I escolti, respecte al tema d'Andalusia, jo estic a favor que el Govern central, que tots els governs compleixin les lleis, i, per tant, em queixo quan no es compleix l'Estatut, però no em queixo que es compleixi l'Estatut d'autonomia d'Andalusia. En això no em trobarà. Dit sigui de passada, la disposició addicional tercera de l'Estatut d'Andalusia preveu això; la disposició addicional tercera, en aquest cas, de l'Estatut d'autonomia nostre, com vostè sap, s'està complint des de molt abans (*remor de veus*), des de molt abans de l'acord d'Andalusia; sense entrar a valorar, diguem-ne, en aquest cas, l'acord d'Andalusia, sobre el qual hi hauria també coses a dir.

El president

Senyor Pujol, pot repreguntar.

El Sr. Pujol i Ferrusola

Bé; gràcies, senyor president. La seva resposta, la veritat és que ja l'hem sentit, torna a ser un fantàstic exemple de gesticulació, de declaracions, d'aquesta suposada negociació que vostès estan portant a terme, d'aquesta suposada fermesa; fins i tot ara vostè ha dit: «Escolti, no deixaré de queixar-me.» Doncs, molt bé, queixi's, queixi's. Perquè, fixi's, suposada fermesa, vostès parlen de fermesa: sap quantes vegades el Partit Socialista de Catalunya ha votat diferent del Partit Socialista Obrer Espanyol? Mai, en tota la seva història, mai. No sé quina fermesa i quina capacitat de queixa hi ha, senyor president, no ho sé.

Miri, sense tota aquesta gesticulació, amb nuls resultats per a Catalunya –amb nuls resultats per a Catalunya–..., n'hi ha d'altres que gesticulen menys i aconsegueixen allò que els pertoca per estatut.

Nosaltres, des de Convergència i Unió, senyor president, pensem que s'hi amaga una estratègia, una estratègia clara, molt clara. És la seva estratègia: l'estratègia d'allargar la vida del tripartit per la via de no resoldre el tema del finançament, senyor president. I això no és tolerable en cap cas. Per molta gesticulació, per molta fermesa..., vostès estan amagant l'estratègia de no resoldre el sistema...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Pujol i Ferrusola

...de finançament de Catalunya.

El president

Té la paraula el molt honorable president.

El president de la Generalitat

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, vostès vénen dient que l'acord serà dolent i que no complirà l'Estatut, des de fa molts mesos. (*Remor de veus.*) Des de fa molts mesos, ho vénen dient! Vostè, vostè, moltes vegades ho ha fet, i ho continuarà fent. Fa molts mesos. Fins i tot van dir, vostès també, en un determinat moment, que l'acord estava fet, el que passa és que ho estàvem amagant.

Bé, miri, fins ara no hi ha acord; no ens hem posat d'acord ni en la quantia ni en el model. I si arribem a un acord, vostès podran compartir o no aquest acord, però tampoc tenen vostès..., vostès no són el garant del compliment de l'Estatut, ho és el conjunt d'aquesta cambra, on vostès no deixen de ser una minoria, i per tant vostès no són el garant... (*Remor de veus.*) Ho sento, però no ho són, no? (*Persisteix la remor de veus.*) I si arribem a un acord, que confio que així sigui, serà perquè és bo i és estatutari. I si no hi arribem, serà perquè no ens convé i no respecta la llei.

Dit això, escolti, sap vostè quantes vegades el PSOE ha canviat de posició gràcies al PSC? Moltes. (*Forta remor de veus.*) Més que vostès.

El president

Passem a les preguntes al Govern.

Pregunta

al Govern sobre l'acord de compensacions assolit amb l'Ajuntament de Sallent (Bages) i l'Associació de Veïns del Barri de l'Estació (tram. 310-00293/08)

La primera la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Laura Massana.

La Sra. Massana Mas

Honorable conseller, no és la primera vegada que aquest Parlament i aquesta diputada l'emplacen a parlar de Sallent, poble de la comarca del Bages, de fet, el meu poble, de gent treballadora, amb un passat on la indústria tèxtil va ser font de creixement i ocupació i on avui la mineria i el metall continuen essent peces clau del seu desenvolupament.

Aprofito per fer esment i enviar el meu suport als treballadors i treballadores de l'empresa Cominal, empresa afectada per un expedient a la totalitat de la plantilla, i que, malgrat la seva situació laboral –empresari desaparegut i no cobren des de desembre–, són ells els qui s'han preocupat de denunciar i vetllar perquè els residus

tòxics que hi ha a l'empresa no siguin un perill per a la població.

Esmento la Cominal com a símbol, símbol que explica molt bé el paper d'algunes indústries a casa nostra i a la meua vila, que de vegades ens donen feina i recursos, però a voltes també s'inhibeixen de problemes socials i ambientals associats a la seva activitat o al cessament d'aquesta activitat.

I, en aquest sentit, i vostè ho coneix molt bé, una de les conseqüències més lamentables que Sallent pateix, i és en aquest cas el fruit de l'activitat minera, són les deficiències qualificades com a subsidències, enfonsament dels terrenys que afecten especialment un barri, el barri de l'Estació, que està situat sobre una antiga mina, avui sense activitat. Ja en vam parlar, d'aquest barri, un barri on les cases s'esquerden, on els pisos s'han d'abandonar, de tal manera, doncs, que s'hi havia d'actuar; els veïns no hi podien romandre.

Aquell problema, però, està detectat i denunciat des que ho sabem, fa catorze anys, i aquests fets no van ser assumits per cap administració pública fins el primer govern catalanista i d'esquerres l'any 2005, govern d'esquerres a Sallent i govern d'esquerres a la Generalitat, perquè successius governs de Convergència i Unió se'n van inhibir fins a aquest moment final; van inhibir-se de les seves responsabilitats i fins i tot, en diverses conteses electorals, van minimitzar el problema, confonent els veïns, la qual cosa va fer: dividir-los i no aportar cap solució.

Anys de frustració, anys de patiment, persones que ja no hi són, catorze anys; per alguns tota una vida esperant poder veure rescabalat el seu patrimoni. Anys també d'esforç i de lluita veïnal fins arribar a on avui finalment s'ha arribat, a uns acords per indemnitzar i real·lotjar les persones.

I és en aquest sentit, honorable conseller, que li voldríem preguntar sobre aquests acords i la valoració que en fa.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Francesc Baltasar, conseller de Medi Ambient i Habitatge.

El conseller de Medi Ambient i Habitatge

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, òbviament la primera sensació que un té és de satisfacció per haver pogut culminar un procés llarg, sobretot molt dur per als veïns i veïnes del barri de l'Estació, que, com molt bé vostè deia, va començar fa bastants anys, que van viure unes etapes d'horror, en les quals en molts moments no van tenir al costat ni el Govern de la Generalitat, ni, fins i tot, en alguns moments, el mateix Ajuntament de Sallent.

Per tant, en aquest sentit, aquest és un primer element de constatació de la satisfacció de poder concloure una obra que varen començar, també, els anys 2004 i 2005 els consellers Milà i Nadal, possibilitant ja el que va ser

la recuperació de tots els veïns que estaven en habitatges plurifamiliars.

Ara hem aconseguit un acord amb els que estan en habitatges unifamiliars. I això ha sigut fruit d'un procés important de negociació en el qual s'han hagut de vèncer moltes resistències, s'ha hagut d'actuar en alguns moments amb celeritat.

Vostès saben que fa tan sols un mes i mig..., perdó, a final de desembre es va proclamar que queia de l'ordre d'onze centímetres, s'havia produït un ensorrament d'onze centímetres en una part del barri. Això va fer que en el termini d'un mes s'aconseguís reallotjar més de quaranta famílies, provisionalment; feta dels equips d'Adigsa. I en aquest sentit vull assenyalar la intervenció tant de la secretària d'Habitatge com del secretari de Política Territorial, com també dels equips de la senyora Carme Trilla i Adigsa.

I, en aquest sentit, assenyalar que a més s'ha arribat a un acord estable, s'han fixat les indemnitzacions i aquestes indemnitzacions seran les que possibilitaran o bé accedir a un habitatge nou definitiu, o bé accedir a aquells que es duren endavant amb una fórmula d'una nova promoció que es durà a terme, òbviament, a través de l'Institut Català del Sòl, que el codirigim el Departament de Política Territorial i el Departament de Medi Ambient i Habitatge.

Per tant, el sentiment de satisfacció profunda d'haver complert un deure que tenia Catalunya i, més enllà de Catalunya, l'Estat, perquè cal no oblidar que aquest era un problema que provenia d'unes explotacions mineres de l'any 1932, per situar també cadascú en el seu lloc i cadascú en les seves responsabilitats.

Amb tot això ens ha tocat l'honor de poder cloure aquest procés. I crec que hauria de compartir tot el Parlament el goig que suposa el fet que hagi acabat la nit negra dels veïns i veïnes del barri de l'Estació, de Sallent.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

L'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó...

Pregunta

al Govern sobre el balanç de l'aplicació del títol VI de l'Estatut (tram. 310-00295/08)

...en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula per formular la següent pregunta.

El Sr. Fernández Teixidó

Gràcies, president. Conseller Huguet, des de la seva conselleria, intensament econòmica, com valora l'endarreriment del finançament relatiu a l'Estatut?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Josep Huguet, conseller d'Innovació, Universitats i Empresa.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa (Sr. Josep Huguet i Biosca)

Gràcies, senyor president. Em sembla que no em correspondria a mi respondre aquesta pregunta. Jo vaig veure una pregunta que deia «finançament i indústria». Jo li puc dir la política industrial que estem fent, i opinaré el mateix que el conseller Castells sobre el finançament, si em permet. (*Remor de veus.*)

Estem fent una política industrial..., malgrat un sistema de finançament escàs, molt dolent, per cert, i injust, que és el que tenim ara, el que van pactar vostès fa uns anys. (*Forta remor de veus.*) Gràcies a això, malgrat aquest model, estem fent polítiques industrials, estem fent polítiques d'innovació, fa anys que creixem més d'un 20 per cent en polítiques d'innovació i recerca, i les polítiques industrials enguany han crescut, també, en línies de finançament, a través de la societat Avança i a través de diverses línies que hem presentat públicament fa pocs dies de suport a l'automoció.

Per tant, malgrat les restriccions, de viure uns pressupostos de crisi, estem fent passos endavant. Però és evident que hi ha un problema de finançament, és evident que ja és empíric que a l'Estat espanyol hi ha quatre models: els qui tenen la caixa, la seva caixa; els qui controlen la caixa dels altres; els que viuen del que hi aportem els que tenim dèficit fiscal, i finalment els que hi aportem. Hi ha quatre models. I durant trenta anys sembla que no s'ha pogut solucionar el problema dels que hi aportem. Doncs, bé, veurem si ara és possible o no és possible.

El president

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Fernández Teixidó

Jo, conseller, pretenia que vostè fos precís en un sentit: en l'oportunitat de sincerar-se davant d'aquesta cambra. (*Remor de veus.*) Per què sincerar-se davant d'aquesta cambra? Doncs, perquè, davant d'aquest pessimisme governamental, del qual és una viva expressió el conseller Castells, malgrat els seus esforços, i avui fins i tot el president Montilla, el sento, a vostè, reiteradament, sobre valoracions del finançament, per exemple aquest cap de setmana. Diu: «Això serà un pedaç.» I ho diu un membre del Govern, que jo pressuposo, n'estic segur, que està ben informat, cosa que no podem dir tots en aquesta cambra, però vostè n'està ben informat. Primera qüestió.

Però crec que això no és només el perfil d'un patriota com el conseller Huguet, és el perfil, penso, d'Esquerra Republicana de Catalunya. I valgui'n una mostra, la d'avui –podríem tenir la d'ahir, o la de demà, o la de demà passat–, i és aquesta rebuda avui: «Tardà –Esquerra Republicana de Catalunya– planteja la retirada de electos catalanes de las Cortes hasta el acuerdo.» Som-hi! Esquerra Republicana de Catalunya, actuant, planteja la retirada dels electes fins que tinguem un acord!

La meua pregunta, conseller, és: això va en sintonia amb aquest malestar que jo detecto del conseller Huguet en l'àmbit de govern?

Per què li dic això? Fonamental, conseller. Per què li ho dic, això? No perquè a vostè l'esverin com jo sé que l'esveren els incompliments reiterats del Govern i la presa de pèl generalitzada, que això ja ho sé que l'esvera. Vostè està mortificat, com ho estem tots, perquè patim una crisi sense precedents i no tenim instruments suficients per donar resposta a la nostra gent! I això és el que jo crec que a vostè el mortifica, perquè fa un pla d'indústria que està lligat de peus i mans, perquè espera tenir un finançament a Madrid sobre el Pla integral del Ministeri d'Indústria i encara no han badat boca. I si no tenim finançament, com haurem de respondre?

Un patriota com vostè, que té aquest perfil propi i que pertany a un partit com aquest, no aprofitarà aquesta oportunitat, benvolgut conseller, per sincerar-se d'una vegada per totes en aquesta cambra?

Moltes gràcies.

(Aplaudiments en un sector de l'hemicicle.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Senyor conseller, té la paraula.

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

Gràcies, senyor president. Sinceritat total, senyor diputat; tinc fama de parlar clar. Aquest Govern està aguantant més que cap altre, i per això no hi ha acord a hores d'ara –per això no hi ha acord a hores d'ara–, perquè no hem caigut en els errors de córrer, de deixar-se pressionar i després vendre com a fantàstic el que ha acabat sent molt dolent, i la prova és que estem amb una mitjana entre el 8 i el 10 per cent de dèficit fiscal els darrers anys; models anteriors pactats per vostès. Per tant, estem aguantant.

La paraula «pedaç» és una paraula catalana. És a dir, el «trajo» nou... Evidentment, com comprendrà, per una persona com jo, quan ja la patronal el 1900 demanava el concert econòmic, l'ideal és el concert econòmic. I això ho sabem tots. I el que estava més a prop d'això era el projecte del 30 de setembre. El poble de Catalunya i vostès, tots plegats, van decidir que no era així. Molt bé. Ara estem defensant un model que serà bo, no serà excel·lent, serà bo, perquè, si no és bo, no l'acceptarem. I és en aquest sentit que no tindrem un «trajo» nou, tindrem un «arreglo» bo –un «arreglo» bo. *(Fora remor de veus.)* Digui-n'hi pedaç! Però és que vostès feien un sargit! *(Persisteix la remor de veus.)* Vostès feien un sargit! *(Aplaudiments.)* Jo hi poso un pedaç!

El vicepresident primer

Si us plau...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

La novetat és aquesta. Com a mínim no se'ns ensenyarà, perdonin l'expressió, el final de l'esquena, no se'ns ensenyarà.

Per tant, estem fent això, estem lluitant perquè la baixada d'ingressos que hem tingut...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...com a mínim, sigui compensada amb escreix, amb diners i amb dues coses clares, les úniques, però que queden clares a l'Estatut: una, l'anivellament, no pot ser...

El vicepresident primer

Senyor conseller...

El conseller d'Innovació, Universitats i Empresa

...total; dues, la fiscalitat ha de ser proporcional a la..., hem de rebre en funció proporcional a la fiscalitat.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor conseller.

Pregunta

al Govern sobre les polítiques en matèria d'infància (tram. 310-00296/08)

La tercera pregunta al Govern a respondre oralment al Ple sobre les polítiques en matèria d'infància la formula el diputat senyor Josep Lluís Cleries, del Grup de Convergència i Unió.

El Sr. Cleries i González

Moltes gràcies, president. Senyora consellera, fa unes setmanes vàrem formular una pregunta sobre 153 infants que es troben en llista d'espera per ingressar en un centre residencial d'infància. És a dir, 153 infants que la tutela la té la Generalitat i que encara continuen amb els seus pares o tutors. Què ha fet, des d'aleshores, la seva conselleria, consellera? Continuen en llista d'espera aquests infants? Vostè ens va dir que crearien places noves.

Per contra, el passat 20 de febrer la Federació d'Entitats d'Atenció i d'Educació a la Infància i a l'Adolescència va denunciar que la Direcció General d'Atenció a la Infància havia congelat tots els convenis, i que, per tant, els centres residencials d'acció educativa arribarien a una situació de col·lapse; col·lapse que ja hi és.

I, per tant, nosaltres li preguntem com pensa resoldre aquesta situació. I, a més a més, també, davant d'aquest Ple, volem que ens digui quants infants es troben, a dia d'avui, en llista d'espera per entrar en un centre residencial.

Moltes gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. L'honorable consellera d'Acció Social i Ciutadania té la paraula.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania (Sra. Carme Capdevila i Palau)

Gràcies, senyor president. De la mateixa manera que li vaig respondre a l'anterior pregunta oral, qualsevol nen, nena o adolescent que tingui necessitat urgent d'ingressar en un centre, perquè necessita mesures de protecció, aquests nanos no n'hi ha cap d'ells que estigui en llista d'espera.

Si vostè m'està dient..., en aquests moments, vostè ho sap, tenim en aquests moments 7.480 infants i adolescents tutelats per la Direcció General d'Atenció a la Infància i l'Adolescència. A mi m'agradaria clarificar-li una cosa, perquè, tanmateix, quan vostè em fa les preguntes orals demostra un cert desconeixement dels procediments pel que fa a la tutela.

Jo li he de dir que en aquests moments, d'aquests 7.480, el 65,9, senyor diputat, estan atesos amb famílies, que pot ser família extensa o en família aliena, i el 34,1 per cent estan atesos en centres residencials.

I, hi insisteixo, qualsevol menor que tingui necessitat d'un ingrés, s'ingressa per la via d'urgència.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora consellera. Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Cleries i González

Gràcies, senyor president. Bé. Consellera, no ens contesta quants infants estan en llista d'espera. (*Remor de veus.*) No ens ho està dient... I, si no hi ha una situació greu, vostè em dirà perquè treuen la tutela als pares. I, a més, també li diré, ja que em parla d'acollida, hi ha famílies acollidores amb família extensa que fa vuit o nou mesos que esperen la resolució de guarda, tenen l'infant i encara estan esperant la resolució de guarda. Aquesta és la seva gestió administrativa nefasta.

Avui el Govern de la Generalitat –i això vostè ho ha de saber– està incomplint la Convenció internacional dels drets dels infants en diferents articles. Vostè està incomplint l'article 60.4 de la Llei de serveis socials, que deia que es prioritzarien els pressupostos d'infància i, precisament, lligat a la convenció. I, per tant, vostè no protegeixen la infància avui a Catalunya.

Com és, si no, que també el Síndic de Greuges ha obert un expedient per veure què està passant? Si tot és tan fàcil, consellera, com és que ho està fent el síndic? Deu ser que s'han detectat coses que no són correctes. Vostès fan pagar la crisi als més febles i als que no poden protestar. Aquesta és la realitat.

Fixin-se, protecció de la infància, Llei de la dependència; els qui no poden dir res, vostès són als qui els fan pagar la seva crisi de govern. On és l'interès superior de l'infant? On ha quedat?

Com sempre el seu discurs està allunyat de la realitat, del que fan, de la seva acció política. I avui...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Cleries i González

...el que queda ben clar és que la política social del tripartit és un gran fracàs.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Gràcies, senyor president. No em digui –no em digui– que no és una prioritat política la protecció de la infància.

Miri, del 2004 al 2009 hem passat d'un pressupost de 87 milions d'euros a un pressupost de 157 milions d'euros! I, en aquest cas, ja no li dic quan vostès tenien responsabilitat, només em poso..., això significa exactament un increment de 70 milions d'euros. Evidentment, un pressupost –un pressupost– que ve en consonància amb les necessitats que tenim per atendre tots els menors que necessiten una protecció.

És veritat que en aquests moments –és veritat que en aquests moments– necessitem no només ampliar places de centre –i així es contempla en la nova programació territorial d'infància, amb una forquilla de creixement de places per al 2009 entre cent trenta i noranta places–, sinó, senyor diputat, que dintre de poc es posarà en marxa..., espero que a finals d'abril ho tinguem ja adjudicat a les entitats, estem posant en marxa també les «unitats de convivència» –entre cometes–, acolliments professionals. I, a més a més, estem treballant amb la voluntat de tindre moltes més famílies acollidores de les que tenim actualment.

El president

Senyora consellera...

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Jo li he de dir que en la part... un moment..., un segon, senyor president. (*Remor de veus.*)

El president

Acabi, senyora consellera.

La consellera d'Acció Social i Ciutadania

Només una informació: 42.000 famílies van visitar la carpa d'acolliments familiars.

El president

Gràcies.

Pregunta

al Govern sobre la creació de l'àmbit funcional de planejament territorial del Penedès (tram. 310-00294/08)

La següent pregunta la formula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Miquel Carrillo.

El Sr. Carrillo Giral

Honorable conseller de Política Territorial i Obres Públiques, hi ha un territori que té la voluntat de ser al mapa de la planificació territorial de Catalunya, de ser-hi amb un color diferent, ni millor ni pitjor que els altres, però amb un color propi. Em refereixo al Penedès: un conjunt de quatre comarques on hi viuen 400.000 persones.

El Penedès és un territori que comparteix una identitat geogràfica, un territori natural i cohesionat amb la població esponjada en petits nuclis i també en ciutats importants com: Igualada, Vilafranca, Vilanova i la Geltrú, el Vendrell o Sitges. El Penedès té una personalitat històrica que va comptar amb la vegueria de Vilafranca des del segle XIV i va ser el mapa polític fins a la imposició de les províncies el 1833. El Penedès és una unitat econòmica i social situada entre el conjunt metropolità de Tarragona-Reus i el de Barcelona, que aspira a un desenvolupament harmònic, a una major descentralització i al progrés dels seus habitants: progrés, benestar i sostenibilitat.

Avui les coses són diferents. Les comarques de l'Anoia, Alt Penedès, Baix Penedès i el Garraf han expressat la seva voluntat de disposar d'un àmbit de planificació territorial propi. Els quatre consells comarcals, les quatre capitals de comarca –Igualada, Vilafranca, Vilanova i el Vendrell– i un total de seixanta-dos ajuntaments han aprovat una moció amb el següent acord: «Instem el Govern de la Generalitat i el Parlament de Catalunya a crear un nou àmbit funcional de planificació territorial dins la revisió del Pla territorial general de Catalunya que contingui les comarques de l'Alt Penedès, el Baix Penedès, el Garraf i aquells municipis de l'Anoia que, voluntàriament i lliurement, s'adhereixin a aquesta iniciativa.»

Com a culminació, el Parlament aprova a la Comissió de Política Territorial una proposta de resolució amb exactament els mateixos termes el 5 de desembre del 2007. El Govern inicia el trajecte cap a l'àmbit Penedès el 18 d'abril del 2008. Un escrit del conseller diu que «considerarà el mandat d'aquesta proposta de resolució dins la propera revisió del Pla territorial general de Catalunya». El 23 de juliol del 2008, un comunicat de premsa de la conselleria anuncia que, un cop completat el planejament territorial en curs, el Govern revisarà el Pla territorial general del Catalunya pel tal d'incorporar-hi l'àmbit funcional del planejament específic que englobarà les comarques de l'Alt Penedès, Baix Penedès, Anoia i Garraf. I, finalment, l'11 de novembre el Consell de Govern aprova l'inici de la tramitació de l'avantprojecte de llei.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Carrillo Giral

La pregunta, senyor conseller, és: quina és la voluntat i l'acció de Govern pel que fa a la creació de l'àmbit funcional del planejament territorial del Penedès?

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, hi ha plena coincidència entre les mocions que vostè ha llegit, aprovades per diferents entitats locals del territori, i el propòsit del Govern de Catalunya.

Com vostè mateix ha dit, l'11 de novembre el Govern de Catalunya va aprovar la memòria per iniciar els tràmits per l'aprovació de la llei que modifiqui el Pla territorial general de Catalunya. I és amb aquesta memòria que el Govern es proposa modificar la llei de 1983, de política territorial; substituir la llei de 1995, que aprovava el Pla territorial general de Catalunya, vigent avui, i aprovar un nou Pla territorial general de Catalunya que atengui, com a mínim, tres qüestions: criteris d'eficiència econòmica, de sostenibilitat i de cohesió social, que són els propòsits que animen aquest Govern; que incorpori les prescripcions dels plans territorials parcials, i que atengui les noves realitats territorials que han anat emergint en el territori.

Això és el que es proposa el Govern amb aquesta nova llei que vol aprovar en aquesta legislatura tramitant adequadament la modificació de la Llei del Pla territorial general de Catalunya, amb un article 2 que atindrà específicament la creació de nous àmbits funcionals de planificació territorial, i més específicament, dintre d'aquests, l'àmbit funcional de planificació territorial que inclogui l'Alt Penedès, el Baix Penedès, el Garraf i algun municipi de l'Anoia en el terme que aquests municipis es pronunciïn.

Això vol dir que el Govern de Catalunya en aquests moments té en estat avançat d'elaboració un primer esborrany d'aquest projecte de llei al qual li dona peu la memòria de l'11 de novembre, que aquest projecte de llei té en aquests moments una articulació amb dotze articles, una disposició transitòria i una disposició addicional, hi ha una disposició derogatòria que és la que substituiria la llei del 83 i la llei del 95, i el propòsit del Govern és concloure els processos d'aprovació de tot el planejament territorial parcial i d'aquesta manera donar peu al nou Pla territorial general de Catalunya que respongui a aquests tres criteris governamentals que li deia i que coincideixen amb els criteris que ha expressat reiteradament el territori.

Gràcies, senyor diputat, senyor president.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre la situació i l'evolució del mercat de treball (tram. 310-00291/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'il·lustre senyor Josep Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Honorable consellera de Treball, com vostè molt bé sap, perquè ho veu cada dia el mercat de treball, Catalunya viu una situació absolutament aclaparadora. En aquests moments, si les previsions de què disposem són certes, podem parlar ja de, pràcticament, 500.000 persones –500.000 persones–, que són moltes, són molts catalans i catalanes que viuen en una situació d'atur, són víctimes de l'atur en aquests moments.

Només en els dos primers mesos de l'any, gener i febrer, hem superat tota la previsió que el Govern de Catalunya va fer en matèria de destrucció d'ocupació per a l'any 2009. El Govern preveia que es destruïssin a Catalunya 55.000 llocs de treball durant tot l'any 2009 i només en els mesos de gener i febrer hem superat ja aquesta xifra i n'hem acumulat en dos mesos més de 56.000. La perspectiva en matèria de destrucció d'ocupació, tancament d'empreses, tancament d'autònoms no és pas que sigui positiva en aquests moments.

Després d'haver –vostè, el seu Govern i els tres partits que hi donen suport– negat, reiteradament i sistemàticament, l'evidència en els darrers dos anys, especialment el darrer any, i havent votat en contra de totes les iniciatives que hem presentat en aquest Parlament per millorar la situació, totes elles, la meua pregunta és la següent: com valora, vostè, el resultat del seu treball d'aquests darrers dos anys, a la vista de les xifres que tenim?

Segona: continua vostè pensant que totes les propostes que li hem fet són innecessàries? No cal prendre cap mesura? O ja creu que és moment de prendre'n alguna? Possiblement el Govern n'hagi pres alguna recentment, avui ens la podrà explicar.

I, finalment, què pensa fer per combatre l'atur a partir d'aquest moment, a part del que ja ha fet fins al dia d'avui?

El president

Té la paraula l'honorable senyora Maria del Mar Serna, consellera de Treball.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, senyor president. Senyor diputat, és cert, al Govern ens preocupa i ens ocupa la crisi, la crisi que el president de la Generalitat va reconèixer en aquest Parlament. Aquest Govern no ha negat mai la crisi, i també a aquest Govern ens preocupa els efectes que té, especialment en les persones, en les famílies i, també, en les empreses.

El nostre model de creixement ha estat baixat en els últims anys amb ocupació de poc valor afegit, i en aquest moment les persones amb més baixa qualificació són els que estan majoritàriament afectades pel creixement de l'atur. Per això aquest Govern és proactiu, proactiu amb diferents mesures, proactiu no en la creació d'ocupació, perquè com vostè sap els governs no creen ocupació, però sí que ajudem a posar les condicions perquè puguem sortir d'aquesta crisi millor, més enfortits.

Estem treballant..., fa mesos que fem front a la situació econòmica de crisi, donant suport a les empreses, especialment als problemes que tenen aquí, a Espanya, a Europa i a tot el món, als problemes de liquiditat. Destinem línies d'aval, línies d'aval importants, amb un creixement important de les quanties, però no només per a les grans empreses, sinó també per a les micro-empreses, per a les petites i mitjanes empreses, i també per als autònoms; amb línies d'aval, amb línies de pòlisses de crèdit per circulant, triplicant els recursos per als autònoms, per ajudar a la seva viabilitat i també al seu finançament.

I també, senyor diputat, combatem l'atur i els efectes en les persones amb baixa qualificació. Ahir el Govern va aprovar un seguit de mesures en l'àmbit de la formació per als aturats i les persones aturades en general, mesures que van a afegir..., per donar més competitivitat a les persones que estan a l'atur; amb més formació, que farà que les nostres empreses, quan surtin d'aquesta situació de crisi, estiguin més enfortides, perquè tindran persones més formades; amb formació amb recursos que tripliquem, els recursos, i tripliquem també el nombre de persones que podran formar-se aquest any, més de 200 milions d'euros. Mai a Catalunya s'havien destinat tants recursos a la formació de les persones aturades.

Senyor diputat, és el moment...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...de sumar voluntat i sumar esforços, però especialment amb propostes realistes...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Treball

...i aquest Govern estarà sumant aquestes propostes que puguin venir d'altres grups d'aquesta cambra.

El president

Senyor diputat, pot intervenir.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyora consellera, miri, els catalans esperen alguna cosa més d'aquest Govern, i necessiten un govern que no es quedi només creuat

de mans mirant com el comptador dels aturats puja cada dia.

Vostè el que ens explica és el mateix que ha fet durant els últims dos anys, no ens dona cap novetat, no ens explica re de nou. Les mesures que el Govern ens anuncia en aquests moments les hauria pogut prendre fa un any, i avui estaríem en una situació diferent. Vostè ens parla de diners que vénen de Madrid i del fons europeu, ens parla de préstecs que faran que els aturats a més a més hagin de demanar diners a la Generalitat i els hagin de tornar. Vostè ens està –perdoni l'expressió– prenent el pèl, i ja no és hora de prendre el pèl.

Consellera, de veritat, el que avui vostè ens explica no són solucions. El Govern té absoluta incapacitat per afrontar la situació. Són ja molts catalans i catalanes que veuen aquest Govern inactiu, passiu, davant d'una situació molt greu i davant la qual no pren mesures. Vostè...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...ens diu que està..., per escoltar, però a l'hora de la veritat no escolta. Faci alguna cosa, surti del forat en què s'ha ficat...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...pregui mesures. I si no, plegui.

El president

La següent pregunta...

Pregunta

al Govern sobre les futures actuacions a la carretera C-16 (tram. 310-00292/08)

...la formula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi la il·lustre senyora Judit Carreras.

La Sra. Carreras Tort

Gràcies, senyor president. Senyor conseller, permeti'm primer de tot una pinzellada històrica. Em remeto a principis del segle xx; és en aquell moment en què es tenen les primeres notícies sobre la iniciativa de construir un túnel a la serra del Cadí, anys 1908 i 1909. Doncs bé, anys després, l'any 1980, en concret el juliol d'aquell any, es van adjudicar els contractes corresponents a l'obra civil del túnel del Cadí i dels seus accessos; un any després començaven els treballs preparatoris de l'obra, i el gener de 1982 començaven els treballs de perforació. Dos anys més tard, el 30 d'octubre de 1984 va entrar en funcionament el túnel del Cadí. Em remeto a l'obertura del túnel del Cadí perquè va ser el primer pas per transformar decididament les relacions

socioeconòmiques de les comarques de la Catalunya central cap al Pirineu.

Des del desembre del 2007, més de vint anys després de l'obertura del túnel del Cadí, tenim la C-16 desdoblada fins a Berga, però cal continuar treballant. Aquesta carretera no ha de ser només una carretera que faciliti els trànsits interns del país. Aquesta és una via estratègica; ha de ser una autèntica porta d'entrada i sortida de Catalunya cap a Europa. Aquesta és una via europea, l'E-9, la via que ens ha de permetre anar de Barcelona a Rotterdam.

Des de Catalunya s'està treballant de valent en la potenciació d'aquest eix viari. Així, el mes de maig de l'any passat, representants de vint-i-vuit municipis es van reunir a Terrassa per posar en comú estratègies per potenciar aquest eix i van aprovar la Declaració de Terrassa, un document que recull l'aspiració d'aquests municipis d'accelerar la modernització i potenciació d'aquest eix i, d'aquesta manera, treballar perquè esdevingui un veritable canal de comunicació de persones, d'ens i idees entre Catalunya i Europa. Aquests municipis treballen per aprofitar les oportunitats que ofereix l'eix, i així ho van refermar també en la reunió de Manresa del passat mes de novembre.

També des de la societat civil s'està treballant per generar consensos en la part francesa, perquè no cal perdre de vista que per aconseguir fer realitat que aquest eix sigui un autèntic eix europeu la peça fonamental és que el Govern francès aposti per desdoblar el seu tram.

És per tot això, conseller, que ens interessa conèixer també quin...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Carreras Tort

...és el capteniment del Govern respecte a les futures actuacions de la C-16.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. Té la paraula l'honorable senyor Joaquim Nadal, conseller de Política Territorial i Obres Públiques.

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, el dia 9 d'aquest mes, com vostè sap i molta altra gent també, el Govern de la Generalitat va sotmetre a informació pública, amb anunci al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, l'estudi informatiu del desdoblament entre Berga i Bagà. Aquest és un desdoblament complicat, no gens fàcil de fer, molt costós, d'un cert impacte, i que en l'estudi informatiu ha estat treballat prou perquè el resultat final, quan es faci, sigui del màxim respecte per un territori que, com li deia, no és en la seva orografia gens fàcil.

Es planteja en tres trams: el primer tram, de Berga fins a Cers, anant pel costat oest; a Cers salta el pantà de

la Baells dues vegades i, d'aquesta manera, passa pel costat est tot l'àmbit del municipi de Cercs, i de Cercs fins a Guardiola de Berguedà continua més o menys pel costat est de la carretera i va trobant maneres d'encaixar en el congost d'aquella zona que vostè coneix tan bé, i finalment hi ha un últim tram, entre Guardiola de Berguedà i Bagà, on es planteja altre cop un túnel pel costat oest, a l'àmbit oest, entre Guardiola i Bagà.

Aquesta és una obra que quan es faci tindrà un cost, com a mínim, diu l'estudi informatiu, de 631 milions d'euros. No és una obra fàcil, és una obra costosa i és una obra que avui, amb les intensitats mitjanes diàries que donen el túnel del Cadí i tota la C-16, a dia d'avui encara no es justificaria prou. Però el Govern entén que ha de planificar el futur, com ho fa també, per exemple, en l'àmbit de la C-14, i té a tràmit d'informació pública les variants d'Organyà o les variants de Coll de Nargó i la de Trespunts, i en el futur hi tindrà les de Ponts i Oliana, per tal de completar un altre eix nord-sud, en aquest cas per comunicar amb la Seu d'Urgell i Andorra. Però és evident que la C-16 no és la carretera –obro cometes– «dels esquiadors», no és la carretera dels caps de setmana; si no, que li preguntin a la gent de Berga, que li preguntin a la gent del Bages, que li preguntin a la gent de la Cerdanya o a la gent de l'Arieja què és el que volen realment amb relació a aquesta carretera. I volen un element de dinamització econòmica, de dinamització comercial, de projecció transfronterera, de connexió entre les dues bandes de la frontera entre França i el nostre territori, i tot això aquesta carretera...

El president

Honorable conseller...

El conseller de Política Territorial i Obres Públiques

...ho ha de poder fer.

Però, ho torno a dir, és cara i es farà quan estiguem en disposició de fer-ho.

El president

Moltes gràcies.

Homenatge

en memòria de l'exdiputat Josep Benet i Morell (tram. 401-00031/08)

Iniciem el següent punt de l'ordre del dia, que és l'homenatge en memòria de l'il·lustre senyor Josep Benet i Morell, que fou diputat d'aquesta cambra a la primera legislatura.

Aquesta presidència vol saludar la seva vídua, la seva germana i la resta de familiars que ens acompanyen, i els prego que acceptin el més sincer sentiment d'amistat i condolença que els manifesta el Parlament de Catalunya.

També em plau saludar en nom de la cambra els molt honorables president Jordi Pujol, Heribert Barrera i Joan Rigol, així com el síndic de greuges, Rafael Ribó,

els representants d'institucions culturals i sindicals, i també els exdiputats al Parlament de Catalunya que avui ens han volgut acompanyar.

Té la paraula l'honorable senyor Joan Saura.

El conseller d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (Sr. Joan Saura i Laporta)

Molt honorable senyor Ernest Benach, molt honorable senyor José Montilla, honorable senyor Pujol, senyor Barrera, senyor Rigol, benvolguda Florència, honorables consellers i conselleres, excel·lentíssim senyor Rafael Ribó, il·lustres diputats i diputades, exdiputats i diputades, autoritats, amigues i amics, celebrem aquest acte de recordatori i de sentit homenatge a qui fou diputat d'aquesta cambra en la primera legislatura, Josep Benet i Morell, tot just a una setmana del primer aniversari de la seva mort, que esdevingué el 25 de març de 2008, a punt de complir vuitanta-vuit anys. Josep Benet demà celebraria la seva onomàstica, i demà passat, de ben segur, el vint-i-novè aniversari de la seva elecció com a diputat del Parlament de Catalunya, l'honor i, alhora, la responsabilitat més gran a què podia aspirar, perquè Josep Benet era, en el millor sentit de la paraula, un gran patriota, que va maldar per la identitat del país i la llibertat de la seva gent, un home de país més que de partit, de profund esperit cívica i de servei al bé comú.

Poques setmanes abans del seu traspàs, Josep Benet posava punt i final al primer volum de les seves memòries, de 1920 al 1939, amb un títol colpidor: *De l'esperança a la desfeta*.

Benet va néixer un 14 d'abril, onze anys abans de la Segona República, a Cervera. Va ser escolà al monestir de Montserrat; fàmul, que vol dir «estudiant pobre» que havia de servir els nois rics dels jesuïtes, i soldat de l'exèrcit republicà de la lleva del biberó. El dia de l'ocupació militar de Sant Andreu, el seu barri, per part de les tropes rebels, va plorar desconsolat perquè el seu món s'havia enfonsat. Aquell mateix dia, però, va decidir que la seva lluita no s'havia acabat i va jurar dedicar la seva vida a un objectiu, tal com ens explica al final de les seves memòries. Ens diu: «treballar per recuperar la perduda llibertat nacional de Catalunya i un règim democràtic per al meu poble».

Catòlic, catalanista, liberal i democràtic, Josep Benet encarna com ningú la figura de la resistència interior a la dictadura. Mentre Salvador Espriu vivia per salvar els mots, Benet ho feia per certificar documentalment l'intent de genocidi franquista sobre la nostra llengua i la nostra cultura. El primer llibre, però, publicat per Benet l'any 63, el 1963, el dedicarà a l'actitud del poeta Joan Maragall respecte als esdeveniments de la Setmana Tràgica, dels quals enguany commemorem el centenari. Davant l'esclat de la violència forassenyada dels sectors populars i la repressió implacable desfermada per les autoritats, Maragall clamarà pel perdó i la reconciliació. L'antifranquisme de Josep Benet tindrà la reconciliació i la lluita per l'amnistia com a punt d'arrencada i el catalanisme com a eix vertebrador.

L'activisme cívic, cultural i polític de Benet és fecund i persistent en el temps. A diferència de companys universitaris i militants del Front Nacional de Catalunya que van llençar la tovallola quan els aliats, després de la derrota del nazifeixisme a Europa, van permetre la supervivència del franquisme, l'advocat Josep Benet, militant d'Unió Democràtica de Catalunya, no es va donar per vençut. L'any 1947 va ser l'ànima de les festes que es van organitzar per celebrar l'entronització de la Mare de Déu de Montserrat i que han passat a la història com la primera manifestació pública de la catalanitat després de la Guerra Civil. El mateix Maurici Serrahima, el líder democratacristià i figura clau de l'exili interior, va anotar en el seu dietari: «Si tot ha anat bé, ell» —en Benet— «hi té el 80 per cent del mèrit, i potser encara em quedo curt.»

Durant el franquisme i la Transició, a Benet se li va penjar injustament l'etiqueta de comunista. Josep Benet mai va ser comunista. Ara bé, tampoc va ser anticomunista, que no era poc en un context de paranoia anticomunista imposada per la guerra freda. Benet va deixar el seu partit en desacord amb la política d'exclusió dels comunistes i va anar evolucionant en les seves posicions polítiques fins a situar els treballadors i els sectors populars com a pal de paller del redreçament nacional de Catalunya.

A meitat dels anys cinquanta, Josep Benet va ser dels primers a defensar els militants comunistes davant dels temuts consells de guerra. En destaca la defensa de Rosa Santacana, l'esposa de Joan Comorera, en el consell de guerra instruït contra el qui va ser fundador i primer secretari general del PSUC i conseller de la Generalitat republicana. Més endavant, als anys seixanta i setanta, ho faria davant del Tribunal d'Ordre Públic a Madrid.

Benet no es limitava a demanar clemència per als seus defensats, sinó que va ser dels pioners a plantar cara als tribunals militars i civils, amb una defensa jurídica impecable des de la mateixa legislació franquista i, sobretot, introduint la legislació emprada pels organismes internacionals, als quals s'anava integrant Espanya, com les Nacions Unides, i, per tant, també la referència a la Declaració dels drets humans, de 1948, i les sentències del Tribunal de l'Haia.

Josep Benet va mantenir una relació molt especial i estreta amb el monestir de Montserrat i va esdevenir gairebé la veu oficiosa de la comunitat de monjos benedictina en els organismes i plataformes antifranyquistes. A les darreries dels anys cinquanta va impulsar, a l'aixopluc del monestir, la revista cultural *Serra d'Or*, amb un consell de redacció obert a totes les sensibilitats, comunistes inclosos.

Benet va ser una de les signatures habituals i de bell antuvi en tot tipus de manifestos, cartes de protesta i peticions diverses, des de la petició l'any 1960 de poder emprar el català en les comunicacions internes del Col·legi d'Advocats de Barcelona fins a la famosa petició d'amnistia davant la prescripció de delictes derivats de la Guerra Civil decretada pel franquisme en el trentè aniversari de la seva victòria.

Benet va esperonar, arran de la caputxinada protagonitzada pel Sindicat Democràtic d'Estudiants de la Universitat de Barcelona, la creació, l'any 66, de la taula rodona de forces polítiques, amb la participació dels comunistes del PSUC. Així mateix, jugarà un paper fonamental en l'organització i el desenvolupament de l'Assemblea de Catalunya.

Benet, dèiem al principi, era un home més de país que de partit, que va esperonar la política unitària de l'oposició antifranyquista i ho va fer des d'una posició política independent que avui costa d'entendre. Deixem que ho faci ell mateix amb paraules pronunciades en la defensa de la moció de censura presentada l'any 1982, ens deia: «Senyores i senyors diputats, en la meua llarga vida política he participat en moltes accions si he cregut que aquestes accions eren positives per al meu país, sense preocupar-me mai de qui les llançava. Així vaig participar a l'Assemblea de Catalunya en idees del senyor Antoni Gutiérrez, a l'Entesa dels Catalans en idees del senyor Joan Raventós, i a la campanya contra Galinso-ga, dirigida pel senyor Jordi Pujol. No em preocupa, doncs, qui proposa l'acció, només em preocupa saber si l'acció és positiva —ho repeteixo— per al meu país. Aquest comportament polític és precisament un dels trets que caracteritzen, segons jo crec, la condició d'independent en política.»

Josep Benet va ser el senador més votat arreu d'Espanya a les primeres eleccions generals, del 15 de juny de 1977, i el president del Grup Parlamentari de l'Entesa dels Catalans, que al capdavant va integrar la pràctica totalitat de senadores i senadors de Catalunya, fins i tot els de designació reial. Des d'aquesta posició privilegiada i d'autoritat moral i política indiscutible, Benet va jugar un paper protagonista en la institucionalització de la democràcia a Espanya i de l'autogovern a Catalunya.

Benet va fer seus, amb tots els ets i uts, la Constitució de 1978 i l'Estatut de 1979. En la defensa del text estatutari, en un article publicat al diari *Avui* la vigília del referèndum, feia seves les paraules d'Antoni Rovira i Virgili, escrites després d'haver aconseguit l'aprovació de l'Estatut retallat del 1932. Deia: «Noble privilegi de la present generació catalana, aquesta no és una generació de planys per la llibertat perduda, aquesta tampoc és una generació de sospirs per la llibertat desitjada i llunyana; és la generació que ha conquerit un bon tros de la llibertat nova i prepara l'eixamplament de la primera conquesta.»

Davant les primeres eleccions al Parlament de Catalunya, Benet aspirava a ser, tal com diria el lema de la campanya, el president de tots. Només els comunistes li van donar suport, tot renunciant a presentar un candidat propi a la presidència de la Generalitat. Una bona pila d'intel·lectuals, artistes i professionals li van fer costat, des de La Trinca, a la Montserrat Roig.

Josep Benet va mantenir la seva independència en tot moment, fins al punt que mai va integrar-se en el Grup Parlamentari del PSUC, sinó que es va mantenir com a diputat no adscrit dins del Grup Mixt.

Durant molts anys Josep Benet va ser el protagonista de l'única moció de censura presentada en aquesta cambra. Molts van voler creure en el seu moment que tot plegat, la moció de censura, obeïa a una estratègia electoral del PSUC per aturar la patacada després de l'escissió traumàtica viscuda en les eleccions generals de 1982. Tothom, però, que el coneixia sabia molt bé que Benet mai hauria acceptat posar els interessos de partit per sobre dels del país. A la justificació i necessitat de la moció de censura, a parer de Benet i del PSUC, per descomptat, calia afegir l'oportunitat de discutir-la abans de la celebració de les eleccions generals, en un intent d'evitar la subordinació de la política catalana a l'espanyola. En aquest sentit cal entendre el toc d'alerta pregonat per Benet en el debat de la moció de censura: «Senyores i senyors diputats, no sucursalitzem nosaltres mateixos la política catalana, no ens "loapitzem" nosaltres mateixos.»

La indiscutible independència política i la voluntat inequívoca de continuar servint el país explica, si més no, l'acceptació, l'any 1985, després de deixar la vida parlamentària, de l'oferiment realitzat pel president Jordi Pujol perquè es fes càrrec del Centre d'Història Contemporània, de nova creació, amb la finalitat de fomentar la recerca històrica, veritable dèria de Josep Benet. Durant quinze anys, fins als vuitanta tocats, Benet va estar al peu del canó del Centre d'Història Contemporània fent la seva feina sense renunciar a criticar l'acció de govern o de continuar donant suport al PSUC i a Iniciativa per Catalunya. Les relacions entre Benet i Pujol eren de lleialtat al país, no de fidelitats polítiques, i aquest és un fet, un tarannà que els honora ambdós i que hauria de ser exemple per a tots plegats.

Josep Benet va mantenir la seva independència política fins a la seva mort. Va recolzar Iniciativa per Catalunya Verds, però també Esquerra Republicana, i pocs dies abans de morir va demanar el vot per al candidat Josep Antoni Duran i Lleida, de Convergència i Unió. Així mateix, poques setmanes abans havia rebut el carnet d'afiliat d'honor de Comissions Obreres, i la seva darrera intervenció pública va ser al Col·legi d'Advocats per rebre i agrair la concessió del premi Memorial Josep Solé Barberà, instituït pel mateix col·legi, l'Associació de Juristes Demòcrates, Comissions Obreres i el PSUC.

Josep Benet, que va rebre diverses distincions com el Premi d'Honor de les Lletres Catalanes i la Medalla d'Honor de la Generalitat l'any 2000, és patrimoni de tots, i molt especialment de la cultura política, democràtica i catalanista, profundament transversal i rabiosament independent, que va néixer i créixer en la societat civil catalana.

Em permetran, finalment, que faci esment de la persona que li va fer costat durant tota la seva vida, i que avui ens fa l'honor d'acompanyar-nos en aquest homenatge i recordatori ben merescut, em refereixo, és clar, a la seva vídua, Florència Ventura.

Moltes gràcies per la seva atenció.

(Aplaudiments.)

El president

Els convido, precisament, a guardar un minut de silenci en memòria de l'illustre senyor Josep Benet.

(La cambra serveix un minut de silenci.)

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

Proposició de llei

de millora de la deducció fiscal per lloguer de l'habitatge habitual (debat de totalitat) (tram. 202-00037/08)

El cinquè punt de l'ordre del dia és el debat de totalitat sobre la Proposició de llei de millora de la deducció fiscal per lloguer de l'habitatge habitual. D'acord amb l'article 105.2, presenta la iniciativa l'illustre senyor Carles Sala, del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president..., moltes gràcies, senyor president. Honorable conseller –tot i que no era el conseller que esperava trobar en aquesta proposició de llei–, senyores (*veus de fons*) –home, un bon conseller– i senyors diputats, el Grup Parlamentari de Convergència i Unió presenta una proposició de llei a consideració del Parlament de Catalunya per millorar la deducció fiscal en la matèria de lloguer de l'habitatge habitual. Una proposició de llei a la qual els grups que donen suport al Govern hi han presentat una esmena a la totalitat i, per tant, molt ens temem el destí final d'aquesta iniciativa parlamentària.

És una constant, que, en tot cas, a mi no em desespera, la utilització sistemàtica de la majoria que conformen els tres grups parlamentaris: el Grup Socialistes, el Grup d'Esquerra Republicana i el Grup d'Iniciativa per Catalunya, per desestimar qualsevulla proposta que sobre aquesta matèria, la matèria d'habitatge, provingui del grup parlamentari majoritari –minoritari quant a suma de forces de govern, però majoritari en aquesta cambra–, que és el de Convergència i Unió.

En tot cas, seran vostès qui hauran de retre comptes, també nosaltres, davant de la ciutadania del perquè s'ha acceptat o del perquè no s'ha acceptat alguna o tota una sèrie de propostes que hem ben plantejat, bé siguin propostes de resolució en comissió, bé siguin propostes presentades com a moció amb posterioritat a una interpellació, aquí, en aquest Ple de la cambra o amb altres vistes, com la d'avui, fruit d'una proposició de llei.

Què planteja el Grup de Convergència i Unió amb aquesta proposició de llei? Doncs, simplement el que pretenem és millorar encara més les possibilitats d'accés de la ciutadania a un habitatge de lloguer, a l'habitatge de lloguer que sigui l'habitual de la persona o de la convivència o de la família que hi pretengui accedir. Com ho pretenem fer això? Doncs, aplicant tot una sèrie de deduccions a la quota íntegra, a l'apartat corresponent a la Generalitat pel concepte del lloguer d'habitat-

ge habitual per a aquells contribuents que reuneixin una sèrie de condicions: menors de trenta-cinc anys, persones potser que han estat a l'atur, persones que tenen un grau de discapacitat superior al 65 per cent, vidus, vídues i de més de seixanta-cinc anys. En la proposició que els fem s'estableixen també uns ingressos màxims, etcètera. Són condicions que podrien variar, que podrien modelar-se en el tràmit legislatiu pertinent, tràmit que molt preveig que no tindrà, en tot cas, lloc.

Però, com deia a l'inici de la intervenció, molt em temo el rebuig d'aquesta proposició, com ja ho han fet quan ens han dit, al Grup de Convergència i Unió, des dels grups que donen suport al Govern, que ja veurem quan desenvoluparem l'article 71 de la Llei per al dret de l'habitatge. L'article 71 és aquell article que parla de la copropietat. Crec que és una figura prou interessant i molt important en un moment de restricció del crèdit. O quan ens han dit, al Grup de Convergència, que no, perquè no era prioritari impulsar un programa d'aval públics per cobrir el risc de les pujades dels tipus d'ingrés, o ens han dit que no a impulsar un sistema d'ajuts per subsidiar els tipus d'interès de les quotes hipotecàries dels habitatges habituals per a aquelles famílies amb pocs recursos econòmics, o ens han dit que no a la signatura d'un annex de l'acord establert entre el Govern de la Generalitat i les entitats financeres per obtenir crèdit per a l'habitatge públic, perquè és un acord que no ha funcionat bé des del primer dia, o ens han dit que no a prioritzar les polítiques de convenis amb els ajuntaments per mobilitzar aquell sòl que està reservat per a habitatge protegit, del qual el president, l'honorable president Montilla, aquí, en aquesta mateixa tribuna, l'octubre del 2008 ens va dir que hi havia reserva de sòl per construir més de 160.000 habitatges de protecció oficial, o ens han dit que no també a l'acceleració de la redacció del Pla territorial sectorial de l'habitatge perquè es pogués presentar i aprovar definitivament en aquesta cambra o en el Govern en la data prevista per la llei, etcètera. En tot cas, ha estat sempre «no», «no» i «no».

Tenim altres propostes de resolució similars a la proposició de llei que avui presentem, que estan pendents de tramitació. En vull destacar dues. Una, la que prové d'una iniciativa del fòrum dels constructors del Vallès; és una fórmula que es proposa per a aquest entorn territorial, però que, en cas d'aprovar-se, podria fer-se extensiva arreu del país. O en tenim una altra, que és una proposta de resolució que fa referència a millorar moltíssim les condicions d'accés a les subvencions per a rehabilitacions.

Deixi que reflexioni un minut sobre aquestes dues darreres propostes de resolució, que esperem es puguin veure les properes setmanes en comissió. L'una fa referència a la de bescanviar edificis d'habitatges plurifamiliars, de renda lliure, per terreny procedent de cessió del sòl, amb aprofitament urbanístic de titularitat pública, amb un pacte a tres bandes: Generalitat, ajuntament, promotors. I l'altra parla d'obrir l'accés a les subvencions, no en un terreny tan acotat com tenim en aquest moment regulat des de la Generalitat, sinó obrir el terreny de l'accés a les subvencions per a aquelles reformes de rehabilitació, de cuines i banys, per exemple, que puguin fer-se a les llars catalanes.

Les dues propostes de resolució de les que els parlo són iniciatives presentades per Convergència i Unió. Dues propostes que sorgeixen d'escollar i buscar iniciatives que poden resultar innovadores i interessants d'aplicar de forma immediata. L'altre dia el mateix conseller, el conseller Baltasar, era qui deia que la rehabilitació és el punt fonamental per donar sortida, per donar treball, per donar feina a tota una sèrie de col·lectius professionals que s'han vist abocats a l'atur amb base a la greu crisi del sector de la construcció, de la crisi del sector immobiliari.

Doncs aquestes dues resolucions, deia, no neixen estrictament de Convergència i Unió. L'una neix dels propis promotors del Vallès, com ja els he dit, que busquen sortides possibles a la greu, a la gravíssima situació actual. I l'altra, la de fer possible la subvenció en casos de rehabilitació de cuines i banys, prové d'una iniciativa similar a la que ha presentat el Partit Socialista en una altra comunitat autònoma, en la seva comunitat autònoma. Veurem també si aquestes dues propostes, com avui molt preveig que vostès faran, també vostès, els grups que donen suport al Govern, també els donen l'esquena.

Fa quasi dos anys que en aquesta mateixa tribuna entràvem l'esmena a la totalitat, o debatíem l'esmena de totalitat en la Llei per al dret a l'habitatge. Nosaltres —es pot consultar el diari de sessions— parlàvem de la necessitat, ja, d'un pla de xoc en matèria d'habitatge. Però deixin que els digui que vostès, en general, el que han aplicat són mesures tradicionals que no serveixen per donar sortida a un mercat que està trencat, a un mercat que està absolutament paralitzat, a un mercat que s'ha de reinventar. Perquè s'han comès excessos, això crec que ho hem reconegut tothom.

Estem en temps de crisi, jo no en voldria parlar massa més, perquè parlar de crisi tot el dia en realitat al final és promoure-la, però és també una realitat a què hem de fer front.

Però hi va haver algú que deia que no pretenguem que les coses canviïn si sempre fem el mateix. La crisi pot portar progrés per la creativitat associada a l'angoixa de qui la pateix. Però està clar que vostès no en pateixen, d'angoixa. La veritable crisi és la crisi de la incompetència, la falta d'esperit per buscar sortides i per buscar solucions. I això és el que els està passant a vostès.

Deixin que analitzi un momentet quines són les mesures que ha engegat el govern quan el sector s'ha quedat absolutament paralitzat. Quines són aquestes mesures d'urgència. Vinga!: mesura estellar, improvisada, diria jo: comprar cinc-cents habitatges al mercat per transformar-los en habitatge social de lloguer. Resultat després del concurs: fracàs; fracàs absolut. Tan sols s'han presentat poc més de tres-cents habitatges, tan sols s'han ofertat poc més de tres-cents habitatges, alguns d'ells en zones de dubtosa necessitat residencial —Terres de l'Ebre, comarques de Lleida...—, tres-cents habitatges, quan tenim un parc buit de més de vuitanta mil habitatges en aquest moment al nostre país.

Per altra banda, també —i en el seu dia ho vaig dir—, comprar cinc-cents habitatges no resolía res. Si en te-

nim vuitanta mil, comprar cinc-cents habitatges era una mesura populista, per buscar el titular de la premsa però no s'arregla res, res de res. Nosaltres podríem arribar a estar d'acord amb aquesta mesura: comprar habitatges per dedicar-los a lloguer social, podríem haver arribat a estar-hi d'acord. Aquesta mesura compaginada, combinada amb la de l'article 71 de la copropietat, compartir riscos –compartir riscos– és una mesura que Convergència i Unió hauria vist bé. Però ha de ser una mesura que tingui efectivitat sobre la situació actual. És una mesura que, combinades les dues situacions, hauria d'arribar als vint, als vint-i-cinc mil habitatges, no a cinc-cents habitatges.

Que malament, però, que ho deuen haver fet per vostès sortir de rebaixes, intentar comprar, i no aconseguir, ni tan sols, els promotors, no aconseguir tan sols dels promotors, que tenen vuitanta mil habitatges a la venda, posar a disposició els seus habitatges perquè els compri la Generalitat.

Segona mesura que han aplicat o que ens han proposat. Diu: «Garantirem que els habitatges de protecció oficial que no puguin pagar els adjudicataris els hi comprarem nosaltres, el Govern de la Generalitat, nosaltres els hi comprarem als bancs.» ¡Olé!, sí senyor, sorprenent mesura provinent d'Iniciativa per Catalunya. Com diu Esquerra Republicana, la banca sempre guanya. Nosaltres comprarem els habitatges als bancs, si els adjudicataris no poden pagar Molt bé. Tot i això, sàpiguen vostès –no fan falta més comentaris sobre aquesta mesura–, sàpiguen vostès que just abans d'ahir rebia un correu electrònic d'una cooperativa catalana, que entre els seus associats, en una promoció recentment acabada, no poden –no poden–, entre els seus associats no poden atorgar-los els habitatges perquè segueixen les entitats financeres sense donar crèdits hipotecaris als adjudicataris.

I vingui!, el pla que ens ho ha d'arreglar tot: les àrees residencials estratègiques. Mesura sorpresa plantejada entre aquells vuit dies que van de la signatura del pacte de l'habitatge i aquest decret llei sorpresa. El pacte nacional no en parla en absolut, de les ARE –de les àrees residencials estratègiques– i vuit dies després, el Govern aprova el Decret llei 1/2007, que les preveu. Primer són 101 ARE, després són 94, el divendres finalment són 67. I ja veurem, ja veurem d'aquestes 67 quantes –quantes– veuen la llum. Dia que passa, dia que estic més convençuts, que estem més convençuts, que es fa més evident el nyap de la planificació de les àrees residencials estratègiques per part de la conselleria de Política Territorial i Obres Públiques.

Les ARE són un error clamorós per no saber llegir quina és la realitat del moment, i sobretot per la falta d'humilitat de no saber rectificar a temps. Durant més d'un any hem perdut esforços administratius, esforços econòmics, esforços tècnics en les àrees residencials estratègiques i el país, i el país, des del punt de vista del mercat immobiliari, des del punt de vista de la promoció estava abocant, dia sí dia també, milers de persones a l'atur.

Jo no sóc qui ha negat –aquest dematí ho escoltàvem– l'esforç pressupostari d'aquest Govern en matèria d'ha-

bitatge. Se'ls ha de reconèixer. Però jo també sóc qui diu, en nom de Convergència i Unió, que vostès hi han posat molts diners, però que els estan gastant d'una forma inútil; d'una forma inútil en matèria d'habitatge. A base, simplement, molt específicament, de subvencionar; la política de la subvenció. A base de despeses que considerem que en aquest moment no són prioritàries. En parlàvem aquest dematí quan parlàvem de l'Agència de l'Habitatge de Catalunya, podríem parlar una altra vegada de la seu de l'Incasol, podríem parlar del capítol 1 de personal, tant de l'Incasol com d'Adigsa, són qüestions tremendament, doncs, gravoses per als pressupostos de la Generalitat.

I cal que parlem també dels habitatges de protecció oficial. Aquest dematí, el senyor Aragonès, en nom d'Esquerra Republicana de Catalunya, ens en feia, doncs, unes xifres. Doncs, miri, jo, deixi'm que els ensenyi una gràfica, una mica «tunejada», però és una gràfica del departament, de la Secretaria de l'Habitatge, tret dels dossiers semestrals. És un clàssic, quan hi ha crisi en el sector immobiliari, és un clàssic que es dispari la protecció oficial. L'última crisi del sector immobiliari va ser l'any 92, l'anterior en aquesta. Miri vostè, els anys 93, 94 i 95, anys de Convergència i Unió, perquè aquest dematí no he fet altra cosa que sentir «els vint-i-tres anys, els vint-i-tres anys, els vint-i-tres anys...» Vostès ara ja en porten cinc, eh? Ja certes coses s'haurien de notar, i no es nota res, al contrari, cada dia va pitjor, cada dia és més difícil fer possible l'accés a un habitatge en aquest moment.

És més difícil enguany que l'any passat. Miri any 93, 94, 95: 16.000, 17.000, 22.000 habitatges de protecció oficial –Govern de Convergència i Unió. Els explico els seus anys de tripartit, el resultat? Els explico les xifres del 2008?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

Deu mil cinc-cents –trenta segons, president–, 10.500 habitatges –2008. Mil cinc-cents habitatges menys que els que preveu el mateix Pacte per a l'habitatge. Saben vostès, entre el pacte del Tinell, 2003, i compto fins al 2007 i 2008, quants habitatges deuen vostès de protecció oficial als ciutadans de Catalunya? Doncs, vostès deuen 10.000 habitatges de protecció oficial als ciutadans de Catalunya. El 20 per cent –el 20 per cent– del que s'havien proposat, de construcció d'habitatges de protecció oficial, vostès han estat absolutament incapaços d'iniciar-los. No els han ni començat. Quaranta-dos mil més 12.000, restin vostès: 42.000 del pacte del Tinell, més 12.000, Pacte per a l'habitatge, 2008, comptin vostès i restin dels que han fet.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

Per acabar...

El president

No...

El Sr. Sala i Roca

Acabo d'escoltar, acabo d'escoltar en aquesta tribuna una frase del...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Sala i Roca

...del senyor Benet, dient: «No em preocupa qui proposa l'acció. Tan sols em preocupa si l'acció és positiva.» Doncs vostès tenen la paraula.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Núria Ventura.

La Sra. Ventura Brusca

Gràcies, senyor president. Honorable conseller d'Economia, senyores diputades, senyors diputats, prenc la paraula per presentar l'esmena a la totalitat dels tres grups que donem suport al Govern a la Proposició de llei de millora de la deducció fiscal per lloguer d'habitatge habitual en l'IRPF. Repeteixo el nom de la proposició de llei perquè de la seva intervenció, senyor diputat, podríem deduir que parlàvem d'altres coses, sobretot en la part final.

En primer lloc, deixi'm dir-li també que compartim la preocupació per les dificultats, no noves, no d'ara, d'accés a l'habitatge de tots els ciutadans, però especialment dels col·lectius o sectors més vulnerables de la societat, com poden ser els joves o també la gent gran. En un moment, a més, en què el dia a dia de les famílies de Catalunya s'ha complicat i agreujat per la greu situació econòmica és més necessari que mai vetllar perquè tothom tingue accés a un habitatge digne com a dret reconegut com a tal. Per tant, tots els esforços per part de l'Administració són necessaris en aquest sentit.

Precisament per aquesta preocupació tampoc nova, tampoc d'ara, del Govern de la Generalitat per garantir el dret d'accés a l'habitatge, la Generalitat ha impulsat nombroses iniciatives en els darrers anys al respecte. Entre altres, recordem la pròpia llei del dret a l'habitatge, una llei molt important, impulsada pel Govern d'Entesa, perquè permet posar a disposició de l'Administració pública competent un nombre important d'instruments per tal d'intervenir en aquest dret. L'acció pública, però, no es pot limitar en aquest sentit a l'execució d'una llei, i s'ha de completar amb una política activa en matèria d'habitatge, com s'està fent actualment.

El pacte nacional de l'habitatge 2007-2016 va ser aprovat després d'un ampli procés de participació i diàleg amb forces polítiques, administracions i institucions, agents socials i professionals. Millorar l'accés a l'habitatge, especialment dels joves, millorar les condicions del parc d'habitatges, millorar l'allotjament de la gent gran i persones amb diversitat funcional, prevenir l'exclusió social residencial i garantir un habitatge digne i adequat per a les llars mal allotjades són els objectius compartits que van propiciar la signatura d'aquest pacte i alhora també els cinc reptes enumerats en el propi pacte.

Deia que compartim la preocupació per les dificultats d'accés a l'habitatge, especialment de col·lectius o sectors més vulnerables. El que no compartim, però, és que aquesta proposició de llei, de millora, de deducció fiscal per al lloguer d'habitatge habitual en l'IRPF, sigui ara una bona mesura per fer-hi front. En canvi, sí que suposaria altres problemes per l'impacte de la pròpia mesura. Cal dir que la situació econòmica actual no és l'apropiada per augmentar els impostos, però tampoc per realitzar mesures fiscals a la baixa si volem que els estabilitzadors automàtics puguin funcionar contra els cicles sense generar un dèficit excessiu.

Tampoc el marc general de l'estructura fiscal ni la situació actual del model de finançament de la Generalitat aconsellen modificacions impositives sobre la figura fiscal més important del sistema. Una reflexió sobre la reforma puntual d'aquest impost s'hauria de fer amb una visió global sobre quina és l'estructura fiscal que necessita el país quan tinguem el nou model de finançament, un model estable.

A més, s'ha de tenir en compte que la justificació per a aquesta modificació normativa es fonamenta en elements de caràcter conjuntural quan els efectes de la mateixa modificació no serien aplicables fins a la declaració de la renda de l'exercici actual, 2009, que es produeix al juny de l'any vinent, el 2010, ja que de la modificació normativa no en poden sortir modificats a la baixa els pressupostos de la Generalitat per a l'exercici vigent.

Propostes de fiscalitat van ser incorporades també al Pacte nacional per a l'habitatge, del qual parlava abans, presentades pels agents econòmics i socials, amb l'acord també de crear una comissió de treball per a estudiar les propostes relatives a eventuais modificacions en la normativa tributària fiscal que recau sobre el sector.

En l'annex II del pacte es detallen aquestes mesures per a un tractament fiscal favorable i estimulador en matèria de promoció d'habitatge protegit amb destinació al lloguer o cessió d'ús en règim cooperatiu i d'oferta de lloguer i també en matèria de rehabilitació. Mesures com l'impuls del tipus superreduït, del 4 per cent, de l'impost sobre el valor afegit, l'impuls de l'aplicació a les societats de lloguer, l'equiparació del tractament fiscal dels habitatges protegits de lloguer a llarg termini als habitatges protegits en cessió d'ús en tots els tributs depenents de la legislació estatal, un millor tractament fiscal en l'impost sobre béns immobles dels habitatges en lloguer per incentivar la posada a disposició del mercat d'habitatges desocupats i també l'equiparació fiscal entre els petits

propietaris d'habitatges de lloguer i el tractament aplicat a les societats de lloguer.

Els reptes són clars: millorar l'accés a l'habitatge, especialment dels joves –ja ho he dit abans–, mitjançant la provisió d'un volum suficient d'habitatges accessibles i d'ajuts al pagament de l'allotjament, millorar l'allotjament de la gent gran i de persones amb diversitat funcional mitjançant mesures d'accessibilitat i també de suport econòmic.

Respecte a la mobilització del parc desocupat, l'objectiu és continuar una política decidida, com la que fa la Generalitat, de mediació amb els propietaris d'habitatges desocupats per tal d'aconseguir un triple objectiu: evitar la degradació del parc d'habitatges, optimitzar els recursos i, sobretot, un increment del parc d'habitatges socials assequibles. Aquesta política, basada en garanties, en avals i ajuts als propietaris, s'ha articulada a través de borses de mediació per al lloguer, municipals o comarcals bàsicament, perquè són els ajuntaments i els consells comarcals les administracions més properes als ciutadans i es pot articular millor així, des de la proximitat, la implementació d'aquest tipus de mesures.

El Pacte nacional per a l'habitatge recull, també, actuacions per tal de mobilitzar els sòls de l'Administració de l'Estat per destinar-los a habitatges amb protecció oficial, amb el compromís de propiciar la signatura de convenis amb l'Administració de l'Estat i les seves empreses públiques, per a la posada de sòls i habitatges en desús en el mercat de lloguer protegit, així com per impulsar, també, la transferència de la titularitat d'aquests béns a la Generalitat o a les administracions locals en el seu cas.

Altres mesures en la implementació poden ser: el conveni signat entre el Departament de Medi Ambient i Habitatges i el Departament de Política Territorial i Obres Públiques amb l'Institut Català de Finances per al finançament de promocions d'habitatges de lloguer i de compra i/o urbanitzacions amb sòl per a promocions d'habitatges de protecció; algunes figures de protecció per als llogaters, com l'aval lloguer, decret que estableix un règim de cobertures de les rendes de l'arrendament dels contractes de lloguer d'habitatges, o també, per què no?, tot i les greus dificultats que la situació econòmica causa per a la seva aplicació real, el mateix conveni de col·laboració, al qual vostè feia referència anteriorment, entre el Departament de Medi Ambient i Habitatge i divuit entitats financeres per a establir línies de finançament preferencials per a l'adquisició d'habitatge protegit i per a obres de rehabilitació protegides.

Per tant, coincidim en la preocupació però no en la mesura a aplicar. I per tots els motius que he exposat els grups de l'Entesa presentem aquesta esmena a la totalitat, i, per tant, no donarem suport a la seua proposició.

Moltes gràcies, senyors diputats; moltes gràcies, senyor president.

El president

Senyor Sala...

El Sr. Sala i Roca

Moltes gràcies, senyor president. Com que abans poder he abusat una mica del temps de què disposava, seré realment breu en la utilització del que dispo en aquest moment. *(Veus de fons.)*

Quan he baixat de la tribuna se m'ha comentat: «I la proposició de llei?» Home, jo crec que, doncs, era evident el que es proposava. Crec que tothom, tots els il·lustres diputats i diputades que omplim aquesta cambra tenim capacitat de saber llegir i entendre i comprendre quina era la proposta de Convergència i Unió. Era evident. També és tan evident com que la persona que m'ha respost, en nom dels grups que donen suport al Govern, ha estat molt evident que ha fet un «xorreg» de mesures que també..., algunes d'elles molt poc tenien a veure amb la proposició de llei que nosaltres els hem presentat en aquesta cambra, aquí. Per tant, no entenc el tema de la queixa.

Vostè, bàsicament, senyora diputada, ens ha vingut a dir que no podien donar suport a la mesura perquè no era moment adequat, des del punt de vista d'entorn econòmic, de fer rebaixes fiscals.

Escolti, els economistes més seriosos –i ara no parlo liberals, no lliberals–, economistes de totes les tendències ideològiques fan una aposta molt ferma per una reducció selectiva d'aquells impostos que reporten en definitiva, a l'hora de la veritat, un benefici davant la societat. I aquest nosaltres l'hem seleccionat perquè crèiem que, en definitiva –i n'estem convençuts–, que més enllà de la política de la subvenció de la senyora Chacón, per exemple, era més factible fer –i, en aquest cas, seria acumulatiu– aquest tipus de mesura diferent del de la subvenció.

Vostè ens ha explicat tota una sèrie de possibles mesures fiscals, que ha de treballar, ha de pensar o ens ha de proposar una comissió de treball que està previst al Pacte per a l'habitatge. Ens agradaria saber si aquesta comissió s'ha reunit mai i quines són aquestes mesures fiscals que aquesta comissió de treball..., que hauria d'haver-se constituït, perquè ja fa més d'un any del Pacte per a l'habitatge, doncs, quines són les mesures fiscals que es proposen. De la mateixa manera que esperem en seu parlamentària la constitució de la comissió que ha de retre comptes de quina és l'evolució del Pacte nacional per a l'habitatge als grups parlamentaris –als grups parlamentaris– que no vam signar-lo en el seu moment. Jo crec que, per respecte al compliment del pacte i per cortesia parlamentària, seria qüestió de complir amb allò que tots vostès o part de vostès, amb bona part també de la societat civil catalana, van signar i ens expliquessin en quin punt es troba el compliment del pacte.

Lamentem, tot i que ho prevèiem, que no puguin donar suport o no vulguin donar suport a aquesta proposició de llei. No ho compartim, ni molt menys, en absolut –no ho compartim en absolut–, perquè si el president del Govern estatal és capaç, en situació de desacceleració, segons ell, econòmica, de reduir d'una forma lineal quatre-cents euros anuals de l'IRPF a tots els ciutadans de l'Estat espanyol, doncs, no entenc... –i aquesta és una

mesura que se segueix mantenint tot i la situació i la greu situació econòmica actual—, no entenc que, davant d'una situació lineal com aquesta, que afecta més qui cobra més que no pas aquells que no poden beneficiar-se'n, aquells que no poden fer la declaració de renda, no entenc per què vostès ens diuen, davant d'una selecció de la rebaixa d'un impost com aquest, que aquest no i, en canvi, una rebaixa no selectiva, sinó general, a tothom, al que cobra seixanta mil i al que en cobra vint mil, de quatre-cents euros anuals, aquesta sí.

Crec que és una incongruència molt gran. Però, en tot cas, vostès tenen el Govern o vostès són els grups parlamentaris que donen el suport al Govern, i, per tant, són vostès qui prenen la decisió. I, com he dit al començament de la intervenció, vostès en el seu moment seran qui hauran de retre comptes a la ciutadania de per què aquesta sí i aquestes no. De la mateixa manera que nosaltres haurem d'explicar per què vam votar o per què no vam votar la Llei de l'habitatge o per què vam signar o per què no vam signar el Pacte nacional per a l'habitatge.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Aragonès.

El Sr. Aragonès i Garcia

Gràcies, senyor president. Diputades, diputats, en aquest Ple és la segona vegada que parlem avui d'habitatge. És de celebrar que en parlem i que discutim les polítiques d'habitatge, que discutim mesures necessàries per facilitar l'accés a l'habitatge. Però, de la mateixa manera que hi ha pel·lícules en què les segones parts són bones, hi ha pel·lícules en què les segones parts són dolentes. I vostès avui ens presenten una segona part, perquè la proposició de llei que avui ens presenten ja la vam discutir fa menys de quatre mesos en aquest Parlament com una esmena a la Llei d'acompanyament dels pressupostos de la Generalitat. Per tant, en aquest cas, parlem d'una segona part que, al nostre entendre, no és bona.

Per què la presenten ara? I segurament vostès en la seva intervenció, però també quan en facin la comunicació pertinent, a través dels seus canals de comunicació, diran: «Per una qüestió de conjuntura.» Després en parlarem, de la conjuntura, i com podria afectar aquesta mesura a la conjuntura. Vostè donava per descomptat que ens havíem llegit la proposició de llei, només faltaria! I com que ho ha fet i com que vostè no ha explicat les deduccions i quins canvis hi han, i no ho ha explicat amb detall, ja li ho faré jo.

En primer lloc, vostè..., bé, la proposta que vostès fan evidentment modifica el règim de les deduccions previstes per lloguer en el tram autonòmic de l'IRPF, modifica dues lleis, la 31/2002, que va ser la primera vegada en què es van introduir, doncs, deduccions en el tram autonòmic de l'IRPF per al lloguer; i, també, la modificació de la Llei 5/2007, on es van introduir alguns

canvis, alguns fonamentals, com que aquells vint mil euros de base imposable màxima ho fossin una vegada descomptat el mínim personal i familiar, i, per tant, arribessin realment als «mileuristes», que necessiten, doncs, aquestes deduccions.

Què proposa, vostè? Vostè proposa, en primer lloc, augmentar la base imposable màxima de les rendes que puguin acollir-se a aquestes deduccions de vint mil a quaranta mil, descomptant, evidentment, el mínim personal i familiar, i a seixanta mil en cas de tributació conjunta. Vostès també proposen augmentar, en el cas del criteri juvenil que posen, doncs, per poder-se acollir a aquestes deduccions, l'edat màxima de trenta-dos a trenta-cinc anys. I també proposen augmentar l'import màxim de deducció de tres-cents a sis-cents euros i fins a nou-cents euros en cas de tributació conjunta.

Evidentment, l'ampliació de totes aquestes deduccions vostès són coneixedors que pot tenir un impacte important en la recaptació final dels impostos de la Generalitat de Catalunya via IRPF. En aquests moments vint-i-cinc mil persones a Catalunya s'acullen a aquestes deduccions, que suposen una minoració d'ingressos de la Generalitat de 7 milions d'euros. L'aplicació de la proposició de llei que avui vostès proposen evidentment no significaria multiplicar per dos les rendes que s'hi podrien acollir, sinó multiplicar per més, per bastant més de dos, i, per tant, tindria un impacte molt més gran sobre les finances de la Generalitat.

Vostè deia: «Podem assumir aquest impacte perquè el senyor Zapatero aplica la deducció lineal de quatre-cents euros.» Bé. En primer lloc, hi ha una diferència: el senyor Zapatero no té un dèficit fiscal de 19.000 milions d'euros anuals com sí que tenen les institucions d'aquest país. A més, estem en un context de reducció d'ingressos tributaris de la Generalitat. La Generalitat obté els ingressos d'una sèrie d'impostos, entre ells l'impost de transmissions patrimonials, que són extremadament sensibles als cicles de determinats mercats, que són també alhora extremadament sensibles a les dinàmiques especulatives, com és l'impost de transmissions patrimonials per al que fa referència al mercat de l'habitatge.

Per tant, nosaltres per responsabilitat creiem que cal filar molt prim en quines deduccions noves introduïm fins que no hi hagi un nou finançament, tenint en compte que el finançament, que vindrà per l'Estatut, com deia abans el conseller Huguet, esperem que sigui un pedaç, perquè no podem tenir tenir vestit nou, en comptes dels sargits que es feien abans. Per tant, nosaltres en aquest context creiem que, malgrat que ens agradaria molt poder aprovar la seva proposició de llei perquè, evidentment, a tothom li agrada dir «fem deduccions d'impostos», creiem que cal establir prioritats. En aquest cas, les prioritats nosaltres creiem que van per una altra banda, perquè les deduccions continuades, com les deduccions que es proposen aquí, serveixen no només o no fonamentalment per alleujar la càrrega econòmica a les famílies, sinó sobretot per incentivar l'accés via lloguer i no pas via compra. Perquè, evidentment, l'impacte absolut per a una família és petit i perquè tindria efecte el juny de 2010.

Per tant, els pressupostos que utilitzen cada... «pressupostos», faig servir una paraula potser molt administrativa, molt financera, no?, però als comptes que fan cada família a final de mes, la seva mesura no tindria cap impacte –cap impacte–, perquè els sis-cents euros els arribarien de cop el juny del 2010, i en un context de crisi anirien canalitzats cap a l'estalvi i no cap al consum. Per tant, tampoc seria una mesura que podríem considerar contracíclica, no?

Per altra banda, i en aquest sentit també, perquè la gent, els agents econòmics, es mouen per expectatives; ja ho deia Keynes, això, i ja ho deia quan es proposaven en una situació de crisi, doncs, que l'Estat s'apartés de l'economia i que la mà invisible ho tornaria arreglar tot. Al contrari, en situació de crisi necessitem pressupostos expansius i que l'Estat incentivés, faci polítiques contracíclics.

I, per tant, nosaltres creiem que cal prioritzar. I preferim les ajudes al lloguer, que s'han de fer bé, que a Catalunya les fem bé, malgrat la situació de precarietat financera de les nostres institucions. No passa el mateix, evidentment, amb les ajudes del Ministeri d'Habitatge; la setmana passada les Joventuts d'Esquerra Republicana tenien un informe que deia que set de cada deu joves que han sol·licitat aquestes mesures encara no les han rebut. Però en l'àmbit de la Generalitat, malgrat la situació de precarietat financera, cada mes es cobra, o intentem que cada mes es cobri. I, per tant, creiem que això sí, aquest tipus d'ajudes que reben cada mes, sí que fa molt més còmode el pressupost amb què es mouen les famílies a final de mes.

I perquè són més elevades, perquè preferim donar aquestes ajudes, que al cap de l'any signifiquen molts més diners, que no pas les deduccions, l'ampliació de les deduccions que vostè proposa.

I sobretot perquè creiem que en un moment de crisi no podem reduir els ingressos de la Generalitat, perquè volem seguir aplicant polítiques per protegir les persones que avui es poden trobar més excloses, encara, de l'accés a l'habitatge. I no li faré una ruixada de propostes, però permeti'm que li'n citi algunes: la mobilització de sòl per a la construcció d'habitatge protegit; els 60 milions d'euros d'ajudes al lloguer que es faran, que es produiran aquest any; l'ampliació de la quantia de les hipoteques que es poden acollir, doncs, a la moratòria protegida per part de les administracions públiques... L'Estat estableix, doncs, un màxim de 170.000 euros; a Catalunya la situació és diferent i, per tant, ho estem estudiant –i creiem que finalment, doncs, hi haurà les condicions per poder-ho portar a terme– fins a 220.000 euros, perquè tenim una situació diferent. I continuar impulsant mesures per estimular que aquells habitatges que en aquests moments estan buits passin al mercat de lloguer.

I finalment, i per acabar, m'agradaria fer alguns comentaris sobre algunes dades que vostè ha fet. Ens ha ensenyat un gràfic, que està molt bé, el gràfic, però vostè també sap que durant tots aquests anys el que feia la Generalitat de Catalunya era aplicar només el que preveia el Pla estatal de vivienda, i no hi havia aportació de recursos propis. Per tant, d'aquelles gràfiques que pujaven tant, d'aquelles gràfiques, la responsabilitat és

de l'Estat, que ho adoptava com a mesura purament contracíclica en una situació de crisi, i ho demostra el fet que, en el moment que va començar la recuperació econòmica, la construcció d'habitatges protegits va quedar molt baixa. I, per tant, això demostra que vostès el que feien, simplement, era agafar els diners finalistes que els donava l'Estat i construir habitatge protegit.

Nosaltres ho fem d'una altra manera. A vostè li agraden molt els eslògans d'Esquerra Republicana –ho celebrego, que li agradin les nostres campanyes– i parlava d'aquesta campanya en què diem «Guanya la banca», no? Doncs, miri, jo li parlaré d'un altre lema, d'un lema que potser ja deu fer quatre o cinc anys que van fer i que era un lema no d'Esquerra Republicana, però de les Joventuts d'Esquerra Republicana. I vam fer una campanya que no es deia «Guanya la banca», sinó que es deia «Construïm l'estat català, social, democràtic i del benestar». Doncs, precisament el que fem, responsabilitzant a càrrec dels pressupostos de la Generalitat, aportant recursos propis, no només aplicant els recursos del Pla estatal d'habitatge a polítiques d'habitatge, això és construir l'estat català del benestar.

Per aquests motius, perquè volem seguir construint l'estat del benestar, l'estat català del benestar, nosaltres creiem que en un moment de crisi cal prioritzar, cal ser responsables, i la prioritat d'avui és ampliar, millorar les ajudes al lloguer, i no fer deduccions que anirien, doncs, per l'ampliació de la base màxima imposable, a beneficiar alguns col·lectius que realment no són els prioritaris en aquests moments, en el marc de les polítiques per prevenir l'exclusió del dret a l'habitatge.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Ángeles Olano.

La Sra. Olano i García

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, el nostre grup donarà suport a la proposta de modificació que planteja Convergència i Unió i, per tant, no donarà suport, no coincideix amb les esmenes presentades pels grups que donen suport al Govern. Sobretot perquè nosaltres no tenim el mateix model que vostès, nosaltres no coincidim amb el mateix model de vostès, ni pel que fa referència al tema del sistema impositiu, ni tampoc pel que fa referència a les polítiques d'habitatge. I aquí radiquen substancialment la distància i la manera de preveure quin pes poden tenir els impostos en la política catalana.

Nosaltres considerem que la proposta, doncs, planteja i va adreçada directament a una de les qüestions que tenen més pes dintre del que són les necessitats de les famílies i de les persones –estem parlant de deduccions que van directament a parlar de l'habitatge habitual– i fa una sèrie de punts detallats, concretats, amb percentatge, i també amb el límit sobre el qual s'apliquen, que considerem que és la manera idònia de fer-ho.

I sempre que es planteja pels grups de l'oposició, doncs, qualsevol plantejament tant en el tram d'esmenes als pressupostos, a les mesures financeres, com si es presenten a través d'una modificació de llei o una proposició, sempre ens plantegen el mateix debat: utilitzar el tram normatiu per abaixar percentatges suposa posar en qüestió l'estat del benestar social.

Doncs no, escolti'm, no ho tornin a repetir, no és veritat, perquè no hi ha pitjor situació que no reconèixer en quina situació es troben les famílies catalanes, que no es tant les que han d'accedir a l'habitatge, sinó les que han de mantenir-lo, que la gent que ja té la hipoteca concedida té problemes per arribar a final de mes. I aquesta mesura que ens planteja avui el Grup de Convergència i Unió va adreçada directament també que en el tram autonòmic, amb l'impost de l'IRPF, es pugui incrementar amb els supòsits que ens planteja, menors de trenta-cinc anys que estiguin més de 183 dies a l'atur, famílies nombroses, i, quan hi hagi més d'un contribuent que es trobi dintre d'aquestes situacions, poder aplicar la deducció.

I quan ens parlen dels recursos de la Generalitat, sembla que s'oblidin que són de tots els catalans i que contribuïm que es tinguin quan paguem els nostres impostos. Però és que, clar, hi ha un petit risc social, i és que, si vostès no ajuden les famílies també posant elements que d'alguna manera els motivin a continuar pagant els seus impostos, vostès el que passa és que estan allunyant la ciutadania de la seva obligació de contribuir a l'estat del benestar social, de contribuir amb el que es fa i es construeix cada dia Catalunya i els serveis que es presten a Catalunya.

Per tant, deixin de plantejar el debat dels bons i els dolents perquè tinguem models diferents, perquè estan dient una mentida. Per aplicar una política responsable d'utilització d'una competència que és nostra en el tram normatiu, no posem en perill, en cap cas, el sistema del benestar social a Catalunya. Es posa en perill quan els recursos no s'utilitzen de manera correcta, i no cal que sigui a través d'un sistema impositiu. Cada vegada que es gasta un euro quan no procedeix, s'està posant en qüestió el sistema del benestar social a Catalunya. I quan es diu sempre que no a la modificació a través del tram autonòmic i quan s'aproven lleis com la Llei de prestacions socials i resulta que després no s'apliquen, s'està posant en qüestió el sistema de benestar social de Catalunya. Per tant, aquest discurs, cada vegada que algun grup de l'oposició planteja, doncs, una modificació del tram autonòmic no té cap sentit.

Com tampoc té cap sentit que ens tornin a treure el debat del finançament. Tots els diputats tenim clar que volem un millor finançament per a Catalunya, però és que el tema no és aquest en aquests moments, perquè si vostè planteja als ciutadans de Catalunya quin és un dels principals problemes que tenen en aquests moments al cap és, primer, mantenir la feina –primer, mantenir la feina–, i segon, com arribar a final de mes. Després, a més, farem les reivindicacions pertinents, però aquesta mesura que avui se'ns planteja precisament va adreçada que moltes famílies puguin veure... Sí que ens diu...,

això no tindrà una mesura immediata, naturalment; però amb l'impost vindrà, i ens veiem obligats a plantejar-la amb aquests tipus d'iniciatives perquè quan arriben pressupostos, com he dit anteriorment, no són observades pel Govern, i els grups de l'oposició no tenim una altra manera de fer arribar que es prenguin en consideració per part de la cambra.

Per tant, aquests debats s'han d'acotar en aquest context. I sí que és veritat, com s'ha mencionat..., ha fet referència, el senyor Sala, al xec del senyor Zapatero, dels quatre-cents euros, i d'altres mesures que sí que tenien una correspondència directa amb la butxaca, però que no només ha estat un error prendre aquesta mesura, sinó també d'altres, com el fons que s'ha utilitzat directament als ajuntaments dient que es crearien llocs de treball, que després s'han modificat molts dels plantejaments i que ja veurem quin resultat objectiu tindrà per a la despesa, perquè també, com ja han dit algunes persones acreditades, està posant en qüestió inclús la capacitat econòmica per pagar pensions en un futur.

Per tant, sí que és veritat que qualsevol mesura d'aquest tipus té una incidència econòmica transversal, que afecta tot l'estat del benestar social, però no estem especialment pitjor a Catalunya, eh?, perquè si veiem com està l'economia espanyola i pensem que el pitjor problema que tenim és el sistema fiscal, doncs, jo li diria que no. El pitjor problema que tenim a l'economia espanyola és el diferencial de compte corrent, que és el que s'està cada dia hipotecant d'una manera dràstica i perillosa cap al futur.

Per tant, més que mai el que hem de traslladar a la ciutadania és que som capaços d'aportar propostes, propostes que incideixin en aquests temes clau que els interessa als ciutadans de Catalunya i propostes que són perfectament compatibles amb mesures que vagin adreçades a l'accés de l'habitatge o mesures que vagin adreçades a impulsar polítiques de lloguer. Són perfectament compatibles; només depèn de quin model econòmic i quin model impositiu vulguin aplicar els governs de torn.

El nostre partit coincideix perfectament amb la proposició plantejada per Convergència i Unió, amb la modificació a través d'aquesta proposició de llei. Considerem que no està plantejada d'una manera genèrica, està plantejada d'una manera molt específica, adreçada sobretot a l'habitatge habitual i sobretot a aquelles parts de la societat que poden trobar-se amb més càrregues socials i, per tant, han de ser les més recolzades per part del Govern de Catalunya. I en aquest sentit considerem que és una mesura idònia i que esperem que els grups que estan representats a la cambra li puguin donar suport. El nostre grup sí que l'hi donarà.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Senyors diputades, senyors diputats... Bé, intentaré centrar-me en el punt de l'ordre del dia, perquè vostè ha vingut aquí, ha dit que ja ens hauríem d'haver llegit la proposició de llei... Evidentment que ens l'hem llegit, ens l'hem mirat i hem emès opinió. Però normalment la funció dels diputats és venir aquí, defensar i intentar convèncer de les seves propostes. Però, clar, ve aquí, fa una andanada sobre les polítiques d'habitatge, i resulta que vostè ens ha fet una proposta molt puntual i concreta.

Anem, doncs, a debatre ja avui la segona proposta de deduccions a la quota de l'impost sobre la renda de les persones físiques; al migdia parlàvem de salut i les despeses de sanitat privada, i ara parlem d'habitatge. Aquesta proposició de llei vol incrementar l'import màxim de la deducció que ja existeix en la declaració individual en un 100 per cent, passant de tres-cents a sis-cents euros, i en el cas de declaració conjunta, en un 50 per cent. I els hem de tornar a donar part dels arguments que donàvem aquest matí quan parlàvem de salut i de deduccions fiscals. Aquestes propostes entenem que poden ser atractives, cridaneres fins i tot, però tornen a formar part d'aquesta mirada parcial de la política fiscal; una mirada parcial de la situació econòmica i financera de la Generalitat, i també de la política d'habitatge. I no podem valorar aïlladament aquestes propostes, perquè seria irresponsable i incoherent. I, a més a més, en l'actual situació en què vivim, d'escassetat de recursos, de la necessitat que el sector públic hagi de fer front a enormes reptes socials, hem de prioritzar i veure globalment quina és la millor manera d'intervenir.

La senyora Olano deia que no afectaven les deduccions al sector públic. Doncs, ja em dirà si el pressupost de la Generalitat no té alguna cosa a veure amb el nivell de serveis que es presten perquè, si no, que m'ho expliqui.

Però també..., no només la situació fiscal, però també hem de tenir en compte el full de ruta que marca el Pacte nacional per a l'habitatge i el Pla de mesures per fer front a la crisi, i també veure en quin context es troba ara el mercat immobiliari perquè les coses han canviat.

Segons el seu model fiscal i, sobretot, el del Partit Popular, deia que les polítiques haurien d'incentivar que la gent pagués més impostos, oblidant-se completament de la funció redistribuïdora, és a dir, aquells que més paguen els hem de premiar perquè, si no, s'allunyaran de la política fiscal. Realment, és una manera de mercantilitzar la fiscalitat del sistema. Mai havia vist... Clar, per això ens allunyem tant del Partit Popular..., sobre perquè serveix la política fiscal en aquest país.

Però, tornant a la seva proposta... No, els quatre-cents euros, si vol, hi entrem perquè nosaltres aquí i a Madrid sempre hem defensat i hem estat en contra d'aquest tipus de propostes de xecs. Però, tornant a la seva proposta, que nosaltres sí que hi volem entrar, els increments que vostès proposen suposen, en primer lloc, un impacte molt gran al pressupost de la Generalitat, no només perquè amplien l'import màxim de la deducció,

sinó perquè ara, precisament, proposen augmentar la base imposable.

Però, escolti'm, segurament, tal com estan les coses i com evolucionaran, el que passarà és que hi haurà molta més gent que no superarà la base imposable fixada actualment. Per tant, haurem de fer front també a aquesta davallada d'ingressos en aquest sentit i el que cal és cobrir, precisament, la gent que té menys ingressos.

Però és una proposta, per tant, que no té en compte restriccions pressupostàries. No té en compte l'estructura fiscal global ni el dèficit ni la manca de finançament, quan estem en un moment com l'actual. Un moment on estem exigint el compliment de l'Estatut i també hi té a veure aquest acord de finançament –perquè, si fem propostes que disminueixen pressupostos, alguna cosa hi tindrà a veure el finançament de la Generalitat–, buscant l'acord amb el Govern de l'Estat que incompleix els seus compromisos, incompleix la llei i posposa amb excuses de mal pagador, mai millor dit.

Ara no ens ho podem permetre i, escolti'm, mai defensarem xecs per a tothom –ho he dit i ho torno a dir. Però, a més, els hem de recordar que hi ha un marc precisament per concertar i acordar les polítiques d'habitatge. Tenim una llei per al dret a l'habitatge i un pacte nacional per a l'habitatge que, precisament, permeten, després d'anys de deixadesa, dur a terme una veritable política integral i pública d'habitatge. I a vostès aquí no els trobem.

La signatura d'aquest pacte preveu un horitzó fins al 2016, respon al convenciment del Govern de donar resposta immediata a la demanda creixent i a les necessitats ciutadanes en aquest àmbit. Per això ha estat fonamental el consens de la major part dels interlocutors.

El pacte suposa un important compromís per part de tots els sectors implicats però especialment del Govern de la Generalitat i parteix de les necessitats clares i planteja accions concretes que s'estructuren en cinc reptes i un d'aquests aborda un dels objectius de la seva proposta: millorar l'accés a l'habitatge i especialment per als joves.

Propostes concretes: preparació de sòl per a 250.000 habitatges, construcció de 160.000 habitatges, mobilització de fins a 62.000 habitatges del parc desocupat, concessió d'ajuts a 140.000 llars per al pagament de l'habitatge, bàsicament del lloguer.

És cert, el mercat ara està aturat, però abans estava descontrolat, desregulat i amb una manca de polítiques públiques d'habitatge, perquè no ho consideraven un dret i ara sí, perquè per això tenim una llei que parla del dret de l'habitatge.

Però, clar, vostès vénen aquí fent una andanada d'aquesta bateria de propostes i polítiques concretes, quan en el *boom* immobiliari, quan el mercat no estava aturat, vostès no es van dignar a intervenir-hi, i ara vénen, en una situació de crisi, quan el Govern està actuant i pressupostant per fer política d'habitatge..., ens vénen a donar lliçons. Doncs, ara són poc creïbles.

El pacte nacional, amb el seu conjunt de propostes, pretén aconseguir un parc suficient d'habitatges per

a polítiques socials i també facilitar ajudes al lloguer. I aquesta sí que és una opció molt més estructural que les deduccions fiscals que vostès contínuament proposen.

Vostès no hi van voler ser en aquell pacte, en aquest acord global per garantir l'accés a l'habitatge, i vénen aquí fent propostes parcials, obviant l'existència d'un marc de diàleg també per fer aquestes propostes fiscals.

Però és que la ineficàcia i, segurament, la marginalitat de la seva proposta ho ha demostrat en la seva intervenció, és que ni s'ha dedicat a defensar-la; simplement, ha parlat de la política general de l'habitatge i miri que ha tingut temps aquest matí, que em consta que també ho ha fet.

Bé, però si no estem d'acord amb la proposta que es defensa és perquè els recursos són escassos i necessitem aquests ingressos per fer front i per intervenir en polítiques de xoc que es demostrin eficaces per ajudar molta gent jove, famílies i persones amb risc d'exclusió per garantir el dret a l'habitatge.

Algunes d'aquestes mesures van també per reactivar l'economia, com el foment de la rehabilitació d'habitatges. Alguns exemples: mesures ja presents anteriorment com la del lloguer, per protegir llogaters; creació de noves figures d'habitatge concertat i habitatge de lloguer amb opció a compra; garantia de cinc mesos als propietaris d'un habitatge davant situacions d'impagament del lloguer i l'Institut Català de Finances també oferirà una línia de préstecs de 100 milions d'euros per finançar promocions d'habitatges de lloguer.

És d'aquí, des de la política integral d'habitatge, on ens trobarem i en el pacte també hi estan convidats.

Per tant, la situació a l'habitatge és complicada, no ho neguem. Per això hi ha molta gent treballant amb mesures per fer front a aquesta conjuntura, però també d'altres més estructurals, no només conjunturals, perquè l'herència no ha estat bona.

Els espais per debatre alternatives estan creats. Per tant, és en aquests espais i amb aquest mètode que anirem avançant i no venint aquí a criticar. Al costat dels actors implicats, de tots els que són responsables en política d'habitatge, és amb qui treballarem i no amb mesures puntuals i desconnexes de la realitat com les que plantegen ara mateix.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta esmena a la totalitat.

Gràcies, president, senyors diputats, senyores diputades.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Antonio Robles.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputadas, diputados, las medidas fiscales que la Proposición de ley de mejora de la deducción fiscal para alquiler de vivienda habitual nos

propone Convergència i Unió nos son recurrentes –hay que reconocerlo–, muy pegadas al corpus ideológico de Convergència i Unió, aunque no necesariamente por eso tengan que ser sistemáticamente eficaces.

Mi grupo parlamentario está de acuerdo con el punto de partida de la exposición de motivos: «L'habitatge és un dels problemes més importants de la nostra societat.» En efecto. De hecho, nosotros pensamos exactamente lo mismo. Nosotros consideramos que el problema de la vivienda habitual, vamos, la que la gente necesita para vivir, y las altas tasas de desempleo son los dos problemas más graves que tiene actualmente nuestra sociedad.

Nos va en ello el bienestar, la seguridad, incluso, la paz social. Saber encontrar resquicios, sea como sea, en este caso fiscales o de cualquier otro tipo, vadear la situación económica en espera de tiempos de bonanza y solventar las crisis de confianza con las entidades bancarias y los mercados son emergencias que habrían de ocupar nuestras más importantes tareas políticas.

Por eso, en este enclave, en lo que hemos intervenido todos nosotros, resulta esperpéntica la fotografía del vicepresidente Carod-Rovira con un jefe indígena en Ecuador, derrochando dinero público catalán –1 millón de euros– para promocionar el bilingüismo, que no respeta aquí o que no promociona aquí, y lo hace al otro lado del mundo, en comunidades, que le recuerdo, que maldita la gracia les debe hacer que no tienen muchas veces ni una sanidad mínima ni una educación mínima y, a veces, ni siquiera para alimentarse correctamente, y le van con un viaje de este tipo con ocurrencias que a mí se me antojan de niño de familia bien en viaje exótico.

Yo creo, señores diputados, que no es serio que nos estemos planteando cosas tan serias como esta y, sin embargo, a la vez, ocurran cosas como las que acabo de relatar.

Volviendo a la proposición de ley. Habríamos de considerar que el problema de la vivienda no se solucionará ni depende únicamente de una ley o de una reforma, ni siquiera de los distintos planes globales que se pueden elaborar y aprobar por los distintos gobiernos ni de los pactos; nada en este tema se soluciona de la noche a la mañana, mas cuando los excesos del pasado más reciente se han de pagar.

La frivolidad y el pelotazo de un sector como la vivienda, finalmente, nos han empezado a pasar factura y no nos ha dejado resquicios para poder pagarla.

Por eso digo, ninguna de las medidas es definitiva, pero muchas pueden ayudar a paliar el desastre actual, también el de las deducciones fiscales con tiento que nos propone CiU.

La crisis ha hecho que las transacciones de compra venta de viviendas bajen un 70 por ciento, mientras que las del alquiler de apartamentos y pisos suben entorno al 30 por ciento. Lo primero nos sitúa en la dimensión del problema, lo segundo nos ayudará a corregir un déficit sociológico muy nuestro en el negocio del alquiler.

Para Ciudadanos, la vivienda ha de ser un bien y un derecho universal cuyo uso, al igual que la educación o la sanidad, debe estar al alcance de toda la ciudadanía, cualquiera que sea su situación social o sus recursos económicos. Por eso, desde el principio, hemos abogado por asegurarlo pero sin sacralizar la propiedad.

Hemos seguido de cerca las sociedades más avanzadas de Europa y hemos comprobado que el alquiler es una opción dignísima, segura y muy adaptativa. Por eso, estas medidas no nos vienen de nuevo.

Creemos que nos debemos mover en unos parámetros de alquiler similares a los europeos. Por ejemplo, Holanda tiene el 35 por ciento, 26 por ciento Alemania, 23 por ciento Austria y 22 por ciento Suecia; en el resto de Europa se mueve alrededor del 30 por ciento en el mercado global de la vivienda. Sin embargo, en Cataluña únicamente alcanza el 10 por ciento; muy bajo.

Es preciso llegar a una política de vivienda que contemple la cultura del alquiler como una opción prioritaria, sobre todo para aquellos que más dificultades tienen. Pero para eso deben bajar y, cuando digo «bajar», digo «bajar», al menos, un 3 por ciento el precio del alquiler, independientemente de las deducciones fiscales que se nos están proponiendo aquí. No puede ser que pagar un alquiler pueda llegar a ser más gravoso que pagar una hipoteca por la compra de la vivienda; la comparación siempre nos hace ir hacia la compra.

Ciudadanos ya propuso en el programa electoral de las elecciones generales igualdad de tratamiento fiscal de la adquisición de vivienda habitual el alquiler, priorizando estas desgravaciones para ingresos brutos inferiores a sesenta mil euros.

Estas facilidades deberían ser universales, independientemente de la edad o cualquier otra circunstancia personal, ya que el derecho a la vivienda es también universal.

No acaba de gustarnos, sin embargo, tirar de medidas fiscales, de medidas –hay que reconocerlo, no nos gusta– legales, de reglamentos, de políticas de Gobierno, pero, como la necesidad aprieta, aceptaremos estas medidas fiscales cuyo fin esperemos que ayuden a tres cuestiones: potenciar la cultura del alquiler; facilitar el acceso a una vivienda y la emancipación de los jóvenes, y tres, y porque, si las dos hipótesis primeras se cumplen, también ayudarán a superar la crisis.

Veamos los precios y las deducciones que Convergència i Unió nos propone y pongámoslos en relación con la carestía del mercado.

El precio medio del alquiler en Barcelona capital está en 13,7 euros metro cuadrado. En ciudades de la provincia está situado entre el 8 y el 12 por ciento. Si se toma como valor medio diez euros / metro cuadrado y suponiendo una superficie media de los pisos de unos sesenta metros cuadrados, resulta un valor de 600 euros/mes como precio medio del alquiler de una vivienda, tal y como establece la ley.

Un 10 por ciento de esta cantidad daría como resultado un derecho de deducción de 720 euros, tal como nos propone Convergència i Unió en esta modificación de ley.

Pero, como se establece un límite máximo de 600 euros, el porcentaje a devolver resultaría inferior al 10 por ciento; exactamente un 8,3 por ciento. Solo en caso de que el piso fuero compartido por dos o más personas, y el alquiler no superase, evidentemente, los 9.000 euros, se tendría derecho a una deducción del 10 por ciento, de acuerdo con el artículo 1.5 de la proposición que nos presentan de ley de mejora de devolución fiscal para el alquiler de una vivienda habitual.

Pero, en Barcelona capital, el precio medio de un piso de 60 metros cuadrados es de 9.864 euros, por lo que la deducción resultaría también inferior al 10 por ciento. Con lo cual la propuesta de modificación es más retórica que real.

Por tanto, parece que sería más justo establecer los porcentajes de deducción en función de la situación geográfica del inmueble y los ingresos brutos del beneficiario, sin discriminación de la edad, situación laboral, discapacidad o estado civil, aspectos que deberían ser, como ya son, objeto de otro tipo de ayudas.

No olvidemos que vivir bajo techo es necesidad imprescindible para una familia y, aunque en la última década la hemos confundido con una inversión especulativa, no debemos olvidar que la naturaleza inicial de una vivienda, sea de alquiler o compra, es usarla para convivir, para vivir.

Por tanto, vamos a dar paso, sin entusiasmo, pero vamos a dar paso a la propuesta que nos ponen; esperemos que estas y otras medidas, también las de gobierno, hagan algo por la vida social de este país.

Gracias.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Anem a trucar per votar...

(Pausa llarga.)

El president

Posem, doncs, a votació aquesta esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat és 71 vots a favor, 60 vots en contra.

Atès que l'esmena a la totalitat, de devolució de la proposició de llei, ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, aquesta iniciativa legislativa queda rebutjada.

Proposició de llei

de modificació dels apartats 3.4.4 i 3.4.5 de l'annex 1 de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya (debat de totalitat) (tram. 202-00042/08)

El sisè punt de l'ordre del dia és el debat sobre la Proposició de llei de modificació dels apartats 3.4.4 i 3.4.5 de l'annex 1 de la Llei 5/1998, de 17 d'abril, de ports de Catalunya.

Té la paraula per presentar la iniciativa, d'acord amb l'article 105.2, l'excel·lentíssim senyor Rafel Luna, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

(Pausa.)

El vicepresident primer

Endavant, senyor Luna, si us plau.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, avui el Grup Parlamentari Popular presenta una proposició de llei dintre ja d'una bateria que tenim d'iniciatives que tenen com a fi, realment, portar a terme aquelles qüestions que puguin vindre a paliar la situació econòmica i la crisi en la qual se troba el nostre país.

Per tant, a ningú se li escapa (*remor de veus*) que la crisi econòmica ja és un tema endèmic, és un tema que té una preocupació important, i per nosaltres...

El vicepresident primer

Perdoni, senyor Luna, un moment si us plau. Prego silenci. (Pausa.) Gràcies.

Pot continuar.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. I fins ara l'hem estat basant completament en el que han estat els grans sectors, com han sigut el sector immobiliari, la construcció, el transport o la logística, però no s'ha entrat o per part del Govern no s'ha entrat en profunditat en aquelles qüestions que tenen a veure amb aquells sectors forts o que ens pensàvem que eren forts davant de la crisi, és a dir, resistents, en termes de dir-ho d'alguna manera, al que és la crisi econòmica.

I aquests sectors són en els que el Grup Parlamentari Popular ha iniciat aquestes actuacions. Vull recordar que fa pocs dies presentàvem unes mocions subsegüents a una interpel·lació que havíem fet amb comerç, que anaven encaminades també al sector del comerç com un sector realment important dintre del teixit productiu, dintre del teixit econòmic i diria també social de Catalunya.

Doncs, bé, avui el que pretenem fer és arribar a un altre sector també de summa importància per a Catalunya com és el sector pesquer. Per tant, aquesta proposició de llei el que persegueix d'alguna manera és aportar o

beneficiar el sector pesquer, realment, en aquesta situació en la qual també se troba en crisi.

Què persegueix aquesta proposta, aquesta proposició de llei? En primer lloc, vull fer dos aclariments –dos aclariments–, perquè per part del grup que dona suport al Govern o dels grups que donen suport al Govern han presentat una esmena a la totalitat. Per tant, vull fer dos aclariments concrets i precisos abans de passar en profunditat i al rovell de l'ou del que serà o del que és aquesta proposta de llei.

És veritat que aquesta proposta de llei no afecta d'una manera directa les confraries de pescadors, això és ben cert, sinó que va molt dirigida, completament, al que és el sector de la comercialització i al que és el sector, realment, al final, que és el consumidor.

Per tant, aquesta és la primera puntualització que nosaltres volem fer. I la volem fer perquè, possiblement, quan tinguem la intervenció els grups que donen suport al Govern, diguin, d'alguna manera, que això no els agrada a les confraries de pescadors. Doncs bé, nosaltres ja diem abans que va dirigit, molt dirigit, a qui realment paga aquesta tarifa del G-4, que són realment els comerciants, que són els que compren a les llotges, que són els que distribueixen als comerços, als establiments que es dediquen a la venda del que és el peix fresc.

Però també és ben cert que el Govern no pot caure al parany de dir que, perquè estem reduint o demanem que se redueixin un 50 per cent totes les tarifes que tenen a veure amb el G-4, això repercutirà que el Govern no podrà donar diners o no podrà destinar diners a les llotges o a les confraries de pescadors. No és veritat, això no és cert. El Govern ha de donar la garantia i la qualitat dels serveis a les llotges i als ports de Catalunya. I ho pot fer igualment –i ho pot fer igualment. Després ja arribaré als dos sistemes que avui, en el debat que hem tingut de totes les propostes i iniciatives que s'han presentat, quedaven molt clars, i queden molt clars dos sistemes molt diferents d'entendre el que és la crisi econòmica.

Per tant, torno a dir i a reiterar que encara que no va dirigit al que són les confraries, no perjudica en absolut les confraries i no es pot fer creure a les confraries que, al rebre menys diners la Generalitat, se veuran perjudicades en alguna mesura en el que és les millores, la qualitat del servei als ports. I després diré per què no és així. Per tant, no caiguem en aquest parany.

I segona, i ja ho anticipo –ja ho anticipo–, el nostre grup parlamentari té previst d'aquí a uns dies presentar una interpel·lació al conseller d'Agricultura, pesca i ramaderia per presentar una bateria d'iniciatives que aniran dirigides completament al que són les confraries de pescadors. Per tant, això ja queda aclarit per part nostra, i, d'alguna manera, anticipat al que se podria presentar com el motiu, sens dubte, per què se presenta una esmena a la totalitat.

Per tant, aclarits aquests dos punts, anem realment a parlar del que nosaltres fem. Mirin, durant tot el debat que avui s'ha tingut, s'han vist dos models diferents de funcionament, dos –dos–: un rebaixar els impostos, rebaixar les tarifes, rebaixar els cànon; l'altre, és el model del Govern tripartit i dels grups que donen suport

al Govern tripartit, és mantindre els tipus d'impostos, mantindre els tipus de cànon i mantindre els tipus de tarifes, i en alguns casos apujar-los, a costelles d'aquells que estan aguantant com poden la crisi per sortir-ne endavant. Aquest és un model, escolti'm, com pot ser un altre model.

El model que nosaltres defensem és el model que ja al seu dia, a la pràctica, va funcionar i va anar bé, abaixar els impostos, abaixar les tarifes, abaixar els cànon, fer possible realment que les empreses que avui ho estan passant malament puguin mantindre's i continuar endavant, però al mateix temps una segona part. I la segona part de tot això és que puguin ser més les empreses que puguin entrar realment en el que és l'activitat productiva i el que és l'activitat econòmica. Dos models diferenciats, dos models molt clars: els que aposten per apujar els impostos a costelles dels pobres que estan aguantant aquesta crisi i els que pensem realment que s'han d'abaixar els impostos, els cànon i les tarifes perquè puguin subsistir, continuar endavant i que sigui alguna empresa que s'animi, que ja és difícil, a poder entrar a l'aventura d'obrir un negoci.

Doncs, aquí és on està clar el que nosaltres presentem. I el que nosaltres presentem és, en primer lloc, que se redueixin totes les tarifes del G-4 un 50 per cent. Això què provoca? Això el que motiva realment és: els que se dediquen a la comercialització, que tinguin més facilitats, que els sigui més fàcil poder comprar els productes.

Segona, en qui repercuteix al final? En els consumidors —en els consumidors. Si s'abaixa el cost, realment, d'unes taxes o d'unes tarifes que té ficades la Generalitat de Catalunya..., qui beneficia al final? El final de l'esglaó és el consumidor. Si el consumidor pot comprar més barat, què està...? Incentivant la compra de peix fresc.

I aquí, senyors, és quan, realment, això, senyor conseller, per molta gràcia que li faci, repercuteix també en les confraries de pescadors, perquè realment podran vendre més peix i no carregar els peixos una altra vegada al que són les seves cambres frigorífiques perquè no els poden vendre.

Aquesta és la situació: si hi ha més consum, hi ha més demanda; si hi ha més demanda..., sense dubtes de cap classe beneficia més tot el sector en el seu conjunt. I aquest és l'esperit que nosaltres estem portant amb aquesta concreta proposició de llei: és rebaixar les tarifes, és rebaixar realment el cost que han de suportar, d'alguna manera, els comerciants, els que es dediquen a la comercialització de peix, que després repercuteix sense dubte en aquells consumidors que compren el peix fresc, que compren el peix a les botigues o que realment s'utilitza o se consumeix en temes de restauració, que a Catalunya té el protagonisme que té.

Per tant, aquesta és l'orientació que nosaltres tenim. Vull dir —i ho torno a reiterar—, són dos models diferents: els models de manteniment d'impostos, que realment estan perjudicant que avui l'economia o el sector econòmic pugui tirar endavant, i els que apostem per, realment, que es poden abaixar els impostos.

El Govern del Partit Popular en el seu moment ho va demostrar, que abaixant els impostos se pot crear més riquesa, se poden crear més llocs de treball. Perquè en el que consisteix és que no siguin vint, els que hagin d'aguantar la càrrega impositiva de la Generalitat de Catalunya, sinó que siguin dos-cents realment, els que hagin de repartir-se aquesta càrrega, però seran dos-cents més que estaran dintre per treballar i dintre per poder fer les coses.

I això com se fa? Doncs, d'una manera molt fàcil: abaixant els impostos i fent atractiu realment que la gent pugui prendre la iniciativa de poder entrar al sector productiu i de poder incentivar el que és aquest sector realment tan important, com és la pesca.

I vull acabar i vull reiterar-ho per última vegada: no nos faran creure que la reducció d'aquests impostos repercuteix d'alguna manera en el que són els ajuts que se poden donar a les confraries o el que se pot donar al que són les obres, o les reformes, o les millores, o els serveis dels ports de la Generalitat de Catalunya. Per què? Per una qüestió òbvia: perquè la Generalitat de Catalunya té l'obligació de mantindre la mínima qualitat de serveis en el que són les confraries de pescadors, que bastants problemes tenen amb una llei que és un *bodrio*, com és la Llei o el Projecte de llei de pesca marítima.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Té la paraula, per a la defensa de l'esmena a la totalitat presentada pels grups de Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, el senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies. Gràcies, president. Intervinc en nom dels tres grups que donen suport al Govern, i, per tant, amb la meua intervenció també, senyor president, reuneixo el temps o reuneixo la intervenció que havien de fer el senyor Salvador Milà i el senyor Pere Vigo, per allò que se'n diu «l'economia processal», eh?, en aquest cas.

El vicepresident primer

En prenc nota, senyor Labandera. Gràcies.

El Sr. Labandera Ganachipi

Molt bé. Una de les qüestions importants en aquest debat és que el senyor Luna, d'una manera habitual en la seva dialèctica, barreja diversos conceptes. Presenta una cosa específica, concreta, que és el tema de la reducció de les tarifes de l'activitat pesquera, i després continua amb el debat fiscal, amb qui està suportant el tema fiscal, introdueix alguns elements del tema de la pesca... Però, senyor Rafael Luna, jo li contestaré exclusivament a això que vostè presenta, que exposa a l'exposició de motius de la seva iniciativa, basant-nos fonamentalment en el tema que aquesta proposta de reducció que vostè planteja en aquestes taxes..., els efectes que pot tenir sobre la capacitat financera de l'autoritat portuària, i,

d'altra banda, també un altre element que vostè fica sobre la taula i posa en aquest debat, que estava en aquesta proposició de llei, que està signada el juny del 2008, que parla d'un tema que ja és radicalment diferent, com és el tema del preu del gasoil.

Dels dos apartats importants que hi ha en la justificació de motius d'aquesta proposició, un ha decaigut. Ha decaigut perquè el preu del gasoli avui està al nivell del 2007, i, per tant, ja no són allò dels cent dòlars/barril, sinó que està a quaranta-cinc dòlars/barril, almenys estava així el divendres passat; no sé què ha passat ahir, però aquesta tendència a la baixada del gasoli és un element important. Per tant, aquesta primera premissa en el debat decau, aquesta primera premissa ja no és una premissa que puguem tenir en compte.

La segona. Vostè parla d'un tema que és aquesta reducció de tarifes, bàsicament, per això que significaria una rebaixa i un benefici per al sector pesquer. El 2 per cent d'aquesta tarifa, la G-4, que a més a més significa que la tarifa d'amarratge, com la d'entrada a port, la G-1 i la G-2, qui paga la G-4 durant un mes està exonerat de pagar-les, aquesta tarifa G-4 no repercuteix en el primer comprador. Per tant, de fet, el sector pesquer, diguéssim que el deixem exactament igual; és a dir, no és un benefici per al sector pesquer. Per què? Perquè els beneficis d'aquesta taxa, en tot cas..., vostè ha assenyalat ara el sector comercial, però vostè ho defensa com dient: «Ajudarem el sector pesquer, que es troba en una situació difícil.» Per tant, no és certa, aquesta afirmació. L'afirmació real és que aquesta tarifa és repercutida sobre el primer comprador, diguéssim, és revertida passivament al primer comprador de la pesca fresca que hi ha aquí. Per tant, aquesta és una de les qüestions importants.

Després ens planteja també una rebaixa d'una altra tarifa que fa referència a les entrades per terra. Aquesta reducció que vostè planteja, tampoc veiem absolutament que vagi en benefici del sector pesquer, perquè va bàsicament en benefici d'un sector que són les grans empreses –vostè feia aquest discurs dels pobres que paguen la crisi...–, de les grans empreses, eh?, del sector de l'aqüicultura.

Per tant, senyor Rafael Luna, hem trobat aquí unes contradiccions que segurament són fruit de la passió que li ha posat al tema, per no dir de la demagògia que ha volgut lluir en algun moment, sinó la passió que li posa al tema i la seva estimació pel sector pesquer. Però ni l'una ni l'altra –ni l'una ni l'altra, eh?– van en la direcció que vostè pretén en la seva exposició de motius.

Després ens ha fet una altra observació important; ens ha dit: «Que ningú ens vingui a dir que això pot perjudicar el nivell d'inversions en els ports de Catalunya, és a dir, la reducció tarifària, aquesta perjudiqui la inversió.» Jo li vull assenyalar que els últims vint anys la inversió dels diversos governs de la Generalitat en aquest tema portuari arriba als 70 milions d'euros. I d'aquests 70 milions d'euros, coberts per aquesta tarifa o coberts per les tarifes dels sectors que fan ús dels ports, són els 48 milions d'euros.

Per tant, aquesta diferència que s'ha estat cobrint fins al dia d'avui en matèria d'inversions en els ports de Catalunya, per descomptat, per mantenir això que diu vostè, la qualitat dels ports, la modernització del sistema dels ports, tot això s'ha fet exactament igual. Per tant, no és que el Govern vingui a dir que ara, perquè no es paguin les taxes o les tarifes, deixarà d'invertir. No, no, no, ja ho està fent, ja està invertint.

És més, senyor Luna –i vostè ho sap perfectament–, fa poques setmanes s'ha presentat el Pla de ports i les inversions que corresponen a aquest període proper, per valor de 147 milions d'euros; un esforç extraordinari, un creixement de la inversió en matèria portuària d'un 23 per cent amb relació a exercicis anteriors. Això sí que ajuda el sector.

Miri, al sector no l'ajuda la rebaixa fiscal exclusivament, i entraré aquí en el que vostè diu. Vostè ha assenyalat: «S'ha vist clarament una diferència de models.» I clar que sí, tenim models molt diferents: el del seu partit i els dels grups que donem suport al Govern en aquesta matèria. No cal venir aquí, no es pot venir aquí a dir: «Fem les rebaixes tarifàries, però d'un altre cantó, d'una altra manera, mantingui vostè el nivell inversor i la capacitat econòmica de l'autoritat portuària.» Perquè és que hi ha alguna cosa que no casa. Aquest és un discurs que vostès fan cada dia: menys impostos però més prestacions. En això hi ha un punt de desequilibri absolut.

Jo formo part d'un partit..., i els partits que donen suport al Govern creiem que el sistema impositiu ha de ser just, però que ha d'existir, i que la rebaixa fiscal no és cap finalitat en ella mateixa i, per tant, no ajuda en aquest cas a la millora de la situació del sector. El que ajuda a la millora del sector són les inversions que s'han de fer amb recursos europeus, per exemple, per a la reducció i la modernització de la flota pesquera; això sí que és un ajut important per al sector. O un ajut per a la millora dels sistemes de comercialització. Però no abaixar el preu exclusivament perquè abaixem la tarifa.

Per tant, és un parany..., és propi d'un polític conservador, com és vostè, amb una filosofia conservadora en matèria de política econòmica, que digui: «menys impostos». Perquè darrere de menys impostos ve allò de dir: «Prioritzaré les prestacions socials.» I alerta –alerta–, senyor Luna, perquè generar dèficit no és progressista, generar dèficit en les institucions públiques no ajuda al desenvolupament social. Les institucions fortes, l'estat fort, les administracions que realment tenen capacitat financera, aquestes són la garantia perquè els sistemes econòmics puguin funcionar.

És absolutament a l'inrevés del que vostè ha plantejat com ho veiem els grups que donem suport al Govern: una autoritat portuària amb capacitat econòmica, que, allà on no arriba el sistema fiscal i tarifari per cobrir la modernització i l'adequació i l'adaptació a les noves necessitats, arriba amb inversions que d'algun lloc han de sortir, amb inversions del Govern de la Generalitat, i, per altra banda, l'ajut i el millor ajut per al sector és que hi hagi unes instal·lacions adequades i modernes, un bon sistema de comercialització i de promoció dels seus productes, però mai exclusivament la rebaixa fiscal.

De rebaixa fiscal en rebaixa fiscal tenim exemples a Europa que sistemes públics importantíssims... Recordo, per exemple –i podem posar aquí un exemple ben clar–, aquella mesura «extraordinària» –entre cometes– del president Aznar, quan va dir: «Es deixarà de pagar l'IAE a nivell de les empreses en els municipis», i va deixar els municipis sense una font d'ingressos. Clar que després s'ha hagut de compensar en base a negociacions. Aquesta política de dir: «A vostè no li cobro impostos, perquè vostè crearà ocupació» tampoc és real ni és certa, perquè no van crear en aquella ocasió, senyor Rafael Luna, no van crear exactament aquest efecte en el mercat laboral; ho va crear l'evolució econòmica, la dinàmica econòmica. I, a més a més, van ser impostos que van ser trets, senyor Rafael Luna, en una època de creixement econòmic –encara menys justificats.

Però, de totes formes... Però aquest no és el camí, senyor Luna, que nosaltres seguirem, els grups que donem suport al Govern, perquè el que necessiten els sectors econòmics no és pagar menys, sinó que estiguin estimulats i tractats com correspon.

Ara, de totes formes, vostè ha anunciat en aquesta matèria que vostè presentaria una bateria de propostes al sector de la pesca –en tot cas, és un altre debat–, però creiem que aquí hi ha un element fonamental de la responsabilitat també de l'Administració pública, dels grups que donem suport al Govern, i que hauria de ser responsabilitat dels grups de l'oposició, que és com mantenim el sistema d'autofinançament del sistema portuari català. I vostè això s'ho passa absolutament com si realment vostè no tingués, de cap de les maneres, una responsabilitat també política en el fet que el sistema portuari català i la capacitat inversora de l'entitat portuària no siguin un tema important. O és que no són un objectiu per a vostè, per al seu partit i per al seu plantejament? Vostè vol ports de tercera?, amb pescadors que tinguin una instal·lació de tercera? Aquest és el camí que vostè ens està assenyalant. La desinversió pública és exclusivament el camí de l'empobriment de les institucions de control, d'inspecció, i, a més a més, les que donen suport a aquests sectors econòmics. Aquesta és la nostra concepció i com veiem les coses.

Per tant, jo li diria que dels quatre punts, dels quals, evidentment, discrepem amb vostè, tenim la variació substancial del preu del gasoli; ja no és un argument –ho era fa deu mesos, no ho és ara. El caràcter finalista de la recaptació de tributs o cànons sobre l'activitat pesquera; és que això va directament al finançament del sistema portuari. A més a més m'ho ha de reconèixer: l'Administració pública ha fet aquest pla d'inversions en ports 2009-2012 amb quasi 150 milions d'euros, també perquè hi hagi qualitat en el sector, forma part de la qualitat de l'activitat al sector. El fet que aquest 2 per cent la G-4 es repercuteix en el primer comprador..., però no ho paga el sector pesquer. I una concepció, senyor Luna, radicalment diferent la que tenen els grups que donen suport al Govern de la seva –radicalment diferent– de la que planteja el Partit Popular en les seves mesures anticrisi, que es redueixen a això, a un esquema absolutament liberal, però del liberalisme de la Thatcher, eh?, no del liberalisme del segle XIX; «thatcherià» absolutament. Un exemple extraordinari del liberalisme va ser

com van deixar acabar a Anglaterra el sistema ferroviari, també sense ajuts, baixades d'impostos, i finalment què ha passat?, doncs que el sistema el van privatitzar, i el perill darrere aquestes polítiques que vostè planteja és quan la institució pública estigui deteriorada, quan la institució pública no tingui capacitat econòmica vindrà algú que dirà «s'ha de privatitzar», i ja comencen, doncs, els lobbys discrecionals, legítims, segurament, discrecionals a fer la seva feina.

Així que, senyor Luna, amb tota cordialitat li dic que des de la diferència de models de desenvolupament econòmic, aquesta proposta, aquesta proposició de llei, no la hi podem acceptar, i per això nosaltres mantenim la nostra esmena a la totalitat. Votarem a favor d'aquesta esmena per tal que aquesta proposta no continuï el seu camí. I no em faci la trampa de dir que estem en contra del sector pesquer, no li ho admetré, perquè com que vostè ho ha vist amb tota claredat, eh?, vostè vol fer la trampa de la demagògia de dir «no em vingui vostè que no farà inversions perquè no hi ha taxes suficients o hi ha rebaixes en les taxes». I jo dic no em faci vostè la trampa de dir-me que d'aquesta manera volem ofegar un sector econòmic determinat.

I és per això, senyor Luna, que, en nom dels tres grups que donen suport al Govern, jo li manifesto la nostra oposició a aquesta proposició.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixar la... Senyor Luna, digui'm. Endavant, té la paraula.

El Sr. Luna i Vivas

Moltes gràcies, senyor president. Miri, senyor Labandera, m'ha deixat bocabadat. Comença i em diu que he fet demagògia, jo no sé què haurà fet vostè, però la veritat és que ha fet tot el que ha pogut i més del que ha pogut, però, miri, ho retiro. Sap què ha fet vostè? *El talante* –el *talante*–, que ja no es creu ningú. Vostè ha vingut i ha dit una cosa, diu: «Escolti'm, és que vostè ha parlat d'economia, ha parlat de dos sistemes diferents de fer les coses, però no ha tocat el rovell de l'ou, que jo deia abans, del que és la proposició de llei.» I, vostè, què ha fet tota l'estona? Vostè ha estat parlant d'economia, de crisi i de coses incongruents.

Miri, perquè vegi que vostè no ha dit la veritat. Vostè ha acusat el Govern del Partit Popular i el Govern de José María Aznar dient que havia rebaixat impostos, dient que realment no havia tret l'IAE a les empreses... Vostè no s'ho ha mirat bé això. Miri, el 1996, quan arriba el Partit Popular al Govern: població ocupada, 12.590.000 persones; quan nosaltres ho vam deixar n'hi havia disset milions. Vam crear tres milions de llocs de treball. Li sembla poc?

Miri, li dono una altra dada, per no entrar i continuar. El 1996 –quan el Govern que diu vostè del senyor Aznar, el Govern del Partit Popular entra– hi havia a Catalunya autònoms que pagaven l'IAE, i eren 307.677. Quan nosaltres ens en vam anar en vam deixar zero. Nosaltres vam abaixar els impostos dues vegades, el que és la re-

baixa de l'IRPF, dues vegades, consecutives, i vam se capaçs de fer una reactivació econòmica a través de les fórmules que jo li estic dient a vostè, que és abaixar els impostos, no carregar més el contribuent, no carregar més els impostos que han de pagar els empresaris i permetre que les empreses puguin tirar endavant i que es puguin crear nous llocs de treball.

Per tant, vostè diu: «És que vostè ha parlat d'economia, vostè ha parlat del sistema impositiu, i vostè no es relaciona realment amb el que vostè està aportant com una iniciativa parlamentària que és una proposició de llei.» Evident, perquè és el fi per al qual nosaltres presentem aquesta proposició de llei, la presentem perquè hi ha una situació de crisi econòmica que repercuteix en dos models que són diferents: el de vostès, amb el senyor Felipe González, que no va funcionar i que va ser la ruïna del país, i la del Govern del senyor Aznar, que va fer possible que poguéssim tirar endavant realment l'economia d'aquest país amb uns resultats extraordinaris, i no els els lleigeix tots, solament aquesta «xuleta» és més que suficient per recordar el que va passar el 1995 i va passar el 2004. Jo sempre la porto al damunt, perquè em fa recordar, realment, les coses quan se fan bé. Ho dic perquè vostè ho ha tret a col·lació, fins i tot se n'ha anat a Anglaterra i se n'ha anat a uns altres llocs.

I continuant amb el que vostè diu: «El problema del gasoil s'ha resolt.» Sí, ara em farà creure que ha sigut gràcies al senyor Zapatero. El problema del gasoil s'ha solucionat perquè ha baixat el preu del gasoil i perquè, d'alguna manera, ha suavitzat, realment, la situació en què els pescadors se trobaven. Però així i tot, senyor Labandera, no es perdi que del cost total que tenen els pescadors el 40 o 45 continua sent el preu del combustible –continua sent el preu del combustible. Per tant, això ja marca un camí i una ruta que continua sent un dels costos més importants que tenen realment els pescadors.

Diu vostè que «jo no he parlat del sector pesquer». Bé, si per a vostè, realment, la comercialització del peix no entra dintre del sector pesquer, doncs, vull dir, solament queden els pescadors que surten a la mar i que el peix se queda a les llotges i no hi ha ningú que el porti a cap lloc. Vostè no ha dit això? Diu: «Escolti, senyor Luna, vostè ha parlat del sector pesquer?», no ha parlat del sector pesquer, ha parlat de la comercialització.» Jo li he dit: «Escolti, la comercialització no està dintre del sector pesquer?» Evidentment que hi és i que té una importància tremenda en aquest concepte. Per tant, el sector pesquer és des que es pesca fins que se consumeix, tot això pertany al sector pesquer. I el sector de comercialització del peix és importantíssim en aquest sentit, però molt important. I vostè ja ha fet la trampa que jo ja havia anticipat que vostès farien –perquè sé que la farien. Ho farien dient: «Si vostès redueixen el 50 per cent de totes les tarifes, ara no podrem donar un bon servei als ports.» En aquesta trampa no caurem. Jo els he dit a vostès clarament que han de garantir el mínim de qualitat de serveis als ports de la Generalitat. I, torno a dir-li, això no perjudica en absolut les confraries de pescadors, perquè a elles no les afecta el 2 per cent –quan dic confraries parlo dels pescadors–, però sí que els repercuteix que si som capaços de rebaixar el

50 per cent de les tarifes del G-4 al que és la comercialització del peix es podran vendre els productes més barats, hi haurà més demanda de productes de peix fresc i això revertirà, sens dubte, als pescadors, als que surten a la mar per poder-ho fer. Evidentment que això és així.

Per tant, en aquesta trampa no caurem, ni molt menys, ja li he dit que ja entraran en unes altres iniciatives que aniran molt encaminades al que és el pescador, el que surt a la mar, i de primera mà, valgui la redundància, és qui agafa el peix, ja hi aniran encaminades; ja veurem de quina manera ho presentarem, perquè és clar, amb això, amb el Projecte de llei de pesca marítima que s'ha presentat, la veritat és que no s'agafa ni amb pines.

Per tant, li torno a dir que nosaltres, i la nostra política és aquesta: ho vam fer en el seu moment, va funcionar; avui també ens han fet unes proposicions de llei aquí sobre habitatge que també anaven pel mateix camí d'abaijar la pressió fiscal i els impostos per reactivar l'economia. Vostès no, vostès aposten realment per mantenir els impostos i, si pot ser, apujar-los més, escanyar més la situació econòmica i la crisi econòmica que està patint el nostre país, encara més. I després ja no em torni a ficar més exemples del Govern d'Aznar perquè ja li he dit que el Govern d'Aznar, del Partit Popular, va salvar realment la situació caòtica que el Govern del Partit Socialista del senyor Felipe González –i ara del senyor Zapatero– està en aquesta situació. Perquè, escolti, la gent ja està cansada de l'escola del *talante*. El *talante* ja no ven, el *talante* ja hem vist que s'ha quedat sol. Sap el que són? Cortines de fum, de crear il·lusions a les persones que després no es fan realitat. I això no és demagogia, això, senyor Labandera, és una realitat. I analitzin-ho.

Jo, l'única cosa que li dic, amb tots els respectes a la seua persona, és que nosaltres continuarem fent això, aportant aquestes polítiques, perquè aquestes polítiques han demostrat que són viables, que funcionen i que realment contribueixen a sectors que avui, per la situació en què es troben, estan passant uns moments tremendament delicats.

Han vist els grans sectors i ara toca aquests petits, que realment sembla que el Govern de la Generalitat de Catalunya els té oblidats o, almenys, no es fa o no es donen les facilitats perquè puguin sortir endavant i puguin créixer.

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Luna. Senyor Labandera, deu ser per a al·lusions? (*Pausa.*) Es fa molt difícil en un debat d'esmena a la totalitat, de rèplica i contrarèplica, que no hi hagi al·lusions. En tot cas, li dono un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies president. Senyor Luna, miri, vostè parla del sector pesquer, però el que escriu en la seva exposició de motius diu: «La disminució d'aquesta tarifa –diu– servirà per reduir les càrregues que suporten els pescadors...» Ho diu vostè, i això és fals, perquè la G-4

es repercuteix sobre la primera compra. Ho diu vostè. I jo el que li he vingut a dir és les dues coses, el primer text, el preu del gasoli, i el preu del gasoli, senyor Rafa Luna, en aquests moments és un 60 per cent més barat que quan vostè va escriure aquesta iniciativa, que potser tenia algun principi de raó, però que vostè després parla «de les càrregues que suporten els pescadors», i jo m'he referit a les càrregues que suporten els pescadors. Per tant, no faci de prestidigitador, de canviar les coses unes per altres.

I quant al tema de les polítiques del senyor Aznar «de aquellos polvos vienen estos lodos», o és que la crisi immobiliària no la va provocar aquella història que «tot es pot urbanitzar» I qui es va enriquir? Van ser els sectors vinculats als sectors socials més pobres? No. Els que van quedar enxampats van ser els pobres davant de l'especulador immobiliari, mogut per les polítiques del Govern del senyor Aznar.

El vicepresident primer

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies. Senyor Luna, amb això acabarem les al·lusions. Té un minut.

El Sr. Luna i Vivas

Senyor Labandera, miri, potser té raó vostè que han passat sis mesos, però el que fem és que al final ho presentem, cosa que al Govern a vegades els informes se'ls hauran de demanar per la via penal perquè no els aporta al Parlament quan se'ls demanen. Segon, no parli més d'immobiliària. Miri, la millor justícia social que pot fer és que quan nosaltres vam arribar al Govern no hi havia garanties de pensions i quan ens en vam anar vam deixar les arques ben plenes per garantir les pensions. No vagi a l'immobiliari, vagi al social, que els hem donat a vostès lliçons.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Luna. Per fixar la posició, en nom del grup de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre diputat senyor Joan Morell.

El Sr. Morell i Comas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, després d'aquest encreuament un ja no sap aquí de què hem de parlar, però ens cenyirem al que aquesta Proposició de llei de modificació comportava. El que pretén, o volem entendre que volia pretendre aquesta Proposició de llei de modificació, era ajudar el sector pesquer, i això entenem que és bo. Nosaltres no acusarem, ni farem trampes, ni demagògia, nosaltres això ho veiem com una oportunitat, una oportunitat

pragmàtica real de poder ajudar i donar un cop de mà al sector pesquer, i així ho enfocarem.

És evident que el sector pesquer, i amb això no diem res de nou, suposo que tots ho sabem, el sector pesquer del nostre país té molts problemes, el sector pesquer del nostre país pateix una situació molt difícil, el sector pesquer del nostre país pateix una profunda crisi. Això em sembla que ho sabem tots, tot i que encara a vegades des del Govern no ho sembla.

Aquesta profunda crisi és deguda a molts aspectes, que ara seria llarg comentar-los, però no podem oblidar que hi han aspectes estructurals, també hi han aspectes deguts a la dimensió de flotes, al tema de disminució dels caladors, competència per preus per part dels peixos que vénen d'altres països, és evident que s'ha disparat el cost econòmic d'aquesta activitat productiva i també és cert que, de manera molt especial, tenia incidència en el preu dels carburants, que ara, per sort, diríem que poder no afecta tant, però en les temporades que afectà molt, pràcticament no s'havia pres cap mesura per ajudar els pescadors en aquesta qüestió.

La situació aquesta, en general, esdevé molt difícil per a tot aquest sector dels pescadors, un sector molt important per al nostre país aquí, a Catalunya. Els pescadors, i suposo que ho saben, estan veritablement molt preocupats. Hi ha un profund, jo diria un gran malestar en tot aquest sector perquè cada vegada se'ls complica més tota la seva activitat.

I el més preocupant d'aquesta preocupació saben què és? Que des del Govern no s'adopten, al nostre entendre, solucions; no s'adopta cap solució. Han de saber escoltar més, s'ha d'escoltar més. Pensin que el sector ens demana suport, i bàsicament ens demanen suport als grups de l'oposició, però també n'han demanat als grups que donen suport al Govern; demanen comprensió, i el que volen és que els atenguem, els atenguin, però sobretot que els entenguin, que els atenguin ja es queixen, i, com poden comprendre, es queixen molt més del fet que vostès no els entenguin. I també que se'ls escolti. A vegades no n'hi prou amb sentir, sinó amb la voluntat, amb la predisposició de poder escoltar. I el sector ens demana ajudes. I ara, amb aquesta proposició de llei, amb aquesta modificació, pot ser una oportunitat per poder-los fer una ajuda.

I quines ajudes ens demanen? Bàsicament les podríem centralitzar o resumir en dues: ajudes per tal de poder-los facilitar la seva adaptació i la competitivitat en aquest moment delicat que tenen, i sobretot per poder seguir fent la seva feina, la seva activitat que han triat, amb dignitat. Demanen i ens exigeixen solucions. I què fa el Govern Montilla? Mirar cap a un altre costat, res de res.

Aquí em sembla que només veig un diputat que forma part de la comissió que estem tractant ara la Llei de pesca marítima, i suposo que tampoc hi ha cap conseller, però els deuen haver fet arribar, o ho han llegit, o els ho han explicat, el que van explicar els pescadors en seu, aquí, parlamentària, en les seves compareixences, per tant, tot el que van demanar i el que van reclamar. I permeteu-me que, a nivell de resum, ho podien dir

més alt, perquè ho podien dir cridant, però no ens ho podien dir més clar, més clar és impossible. Això, també és veritat que ho parlarem el dia que toqui.

Dit tot això, i entenent les puntualitzacions que ha fet el senyor Luna d'això de la tarifa del G-4, etcètera, nosaltres podem entendre, podem compartir, fins i tot, la bona intenció que hi ha darrere aquesta proposta per millorar el sector.

Però també els hem de dir una cosa, que nosaltres no podem estar a favor d'aquesta reducció que es proposa en les tarifes del G-4, tant en el punt 3.4.5, com en el punt 3.4.4 d'aquesta Llei 5 del 98, del 17 d'abril, pel que fa referència a ports de Catalunya, perquè com molt bé ha dit el diputat..., ens ha recordat que diu el tenor literal que l'import d'aquesta tarifa ha de ser repercutit sobre el primer comprador de la pesca. Per tant, entenem, i suposo que, amb els comentaris que hem fet, tots plegats ho entenem, que aquesta reducció, aquesta bonificació o aquesta ajuda, que seria el sentit positiu d'aquesta proposició de llei, s'ha de fer als pescadors.

Aquesta proposició de llei, tal com la proposa el Partit Popular, entenem que queda curta, que és incompleta, no modifica ni millora, al nostre entendre, la tarifa que volen regular, que és la del G-4.

I, per altra banda, nosaltres, com a grup parlamentari, demanem als grups que donen el suport al Govern que la deixin tramitar. Molt ens temem, per la defensa que s'ha fet, que presentaran una esmena a la totalitat. I nosaltres el que els agrairíem és que deixessin tramitar aquesta llei. Si bé ja reconeixem que possiblement en la forma o en el que es demana pot ser modificada, el que entenem és que, en aquest tràmit parlamentari que hi hauria, tots plegats, tots els grups, els que donen suport al Govern i els de l'oposició, la podríem millorar, hi podríem fer aportacions i poder-la ampliar amb l'únic objectiu d'intentar aportar alguna solució, alguna ajuda a aquest sector de la pesca, com bé hem explicat de forma resumida, tant afectat.

Nosaltres proposaríem esmenes a l'articulat a fi i efecte de poder matisar i perfilar quins serien els nostres plantejaments. Per tant, ens manifestem a favor que aquesta tramitació pugui tirar endavant.

I per què? Doncs, simplement per tal de poder posar algunes ajudes a aquest sector dels pescadors, que falta els fa. Se'ls ha de concedir ajudes urgents i ràpides, perquè són molt necessàries per al sector i així ens ho demanen. Cert és que s'està tramitant la Llei de pesca marítima, però jo entenc que no podríem deixar passar aquesta oportunitat de poder donar algunes ajudes i solucions a aquest sector.

Per tots aquests motius i per coherència amb el que hem explicat, si no permeten que aquesta llei segueixi el seu tràmit, el nostre grup parlamentari ja els anunciem que votarem en contra de l'esmena a la totalitat, de retorn, que els grups que donen suport al Govern proposen.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Gracias, señor presidente. Ilustres diputados y diputadas, en primer lugar, agradecer las aclaraciones formuladas por el señor Luna, ilustre diputado Rafel Luna, en la medida en que han permitido concretar el ámbito del debate. Una de las razones que justificaban la enmienda a la totalidad del señor Labandera era, efectivamente, el hecho del error que contenía la exposición de motivos en lo que hace referencia a que el afectado por la tarifa, es decir, el sujeto pasivo de la tarifa, no es la cofradía de pescadores, no son los pescadores, sino que es el primer comprador, en cuanto que repercute en ella..., el importe de la tarifa. No siempre, porque cuando el pescado no se vende el afectado y el sujeto pasivo en estos casos es el pescador. Y eso también hay que tenerlo en cuenta.

En todo caso, nuestro grupo parlamentario, Ciudadans, desde luego, aprecia con buen fin el contenido de la proposición de ley, si bien entendemos y denunciemos que la proposición en sí peca de limitada y parte de su planteamiento, como ya se ha señalado, quedó desfasado en lo que hace referencia a los precios del gasoil; no así en lo que hace referencia a la crisis, que sigue vigente y con los dientes muy afilados y pegando mordiscos.

Pero, evidentemente, entendemos que decimos..., y cuando decimos que es limitada..., en cuanto que la reactivación del sector pesquero, desde luego, no pasa solo por el contenido de esta proposición de ley, sino que necesita una mayor reactivación, que, desde luego, tampoco la vemos en el Proyecto de ley de pesca marítima que en estos momentos se está debatiendo en la cámara, en la medida en que en vez de facilitar la reactivación puede llevar a una cierta parálisis del mismo, en cuanto que se incurre en un excesivo intervencionismo, en la creación de nuevas trabas administrativas, como es la licencia de pesca específica que en el mismo se contiene. Y de ahí que nuestro grupo parlamentario en su día presentara enmienda a la totalidad contra el proyecto de ley.

Pero, en concreto, y en lo que hace referencia a la proposición de ley aquí debatida, nuestro grupo parlamentario se abstendrá en esta proposición de ley. Y lo hará, fundamentalmente, en primer lugar, porque nos parece insuficiente. Desde luego, quizá que está bien, a lo mejor, efectuar algunas rebajas de la tarifa, tal como se plantean, pero es evidente que la comercialización del pescado no depende fundamentalmente del importe de la tarifa. En su día..., y es una de las causas por las que la existencia de esta tarifa daba lugar a la venta del pescado fuera de lonja. En estos momentos ya no es así, pero sí que somos conscientes, desde luego, que la evolución del precio no va a ser determinada por la reducción de la tarifa, aun cuando pueda afectar de una manera indirecta, pero no substancial.

En definitiva, en el actual contexto de crisis nosotros creemos que es factible abordar desde el punto de vista fiscal las necesarias reformas, pero estas no son sufi-

cientes tal como se han planteado en la proposición de ley.

En todo caso, tendremos ocasión de verlas integralmente en la interpelación que ya ha anunciado en esta sede el diputado señor Luna, cuando veamos, y lo esperamos ansiosamente, el marco integral que se planteará en la interpelación en cuanto a la reactivación del sector pesquero; un sector, desde luego, fundamentalmente necesitado, no solamente de reformas fiscales, sino fundamentalmente de una inyección de liquidez, que ese realmente es el actual problema, no solamente de los emprendedores y de los armadores y de los pescadores, sino fundamentalmente de la mayoría de la empresa catalana.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Gràcies, senyor diputat. Doncs, cridarem a votació.

(Pausa llarga.)

Posaríem, doncs, a votació l'esmena a la totalitat, presentada pels grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Comença la votació.

El resultat ha estat: 69 vots a favor, 59 vots en contra i 2 abstencions. Atès que l'esmena a la totalitat ha estat aprovada, de conformitat amb l'article 105.6 del Reglament, la iniciativa legislativa queda rebutjada.

Interpel·lació

al Govern sobre l'objectiu del futur projecte de llei del cinema (tram. 300-00191/08)

Passem al setè punt de l'ordre del dia, i aquest vespre encara farem un altre punt de l'ordre del dia, per tant, farem dues interpellacions abans de començar demà a les deu.

Aquesta és la interpel·lació sobre l'objectiu del futur projecte de llei del cinema. Té la paraula per a la seva exposició, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor Antonio Robles.

(Pausa.)

Senyor Robles...

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Diputados, diputadas... Señor *conseller* de Cultura, ¿de qué hablamos cuando hablamos de la ley del cine de Cataluña? Pregunta ociosa si se toma literal pero imprescindible si queremos saber el verdadero motivo de esta nueva ofensiva de Esquerra Republicana de Catalunya para lograr imponer eso que el consejero de Cultura i Mitjans de Comunicació, el señor Tresserras llama «espacio de comunicación catalán». No ha sido la regulación de un sector para incentivar o importar talento, no; no ha sido para incorporar y dotar al viejo formato técnico del cine con las nuevas

herramientas de internet y los últimos adelantos técnicos o informáticos, no; tampoco para contagiar a las nuevas generaciones con la magia del cine de distracción, del cine educativo o científico, no; ni mucho menos para ayudar a productores, guionistas, distribuidores, dobladores, actores, directores, etcétera –al contrario, algunos de estos sectores sufrirán sus consecuencias. La ley del cine solo es la última disculpa para proseguir con la cruzada nacional por imponer su –su– lengua propia como única.

Pero déjenme que haga algunas consideraciones sobre el propósito real de esta ley en sus dos principales propuestas a propósito de las bases. Uno, de todas las películas que se distribuyen en Cataluña, al menos el 50 por ciento han de estar dobladas o subtituladas al catalán. Dos, se creará una red de salas de producción públicas y salas privadas contratadas, sostenidas con fondos públicos, para asegurar una cuota de cine en catalán.

Ya en 1998..., perdón, 88... –98, perdón–, Convergència i Unió intentó hacer lo mismo con el Decreto 237/1998, de 8 de septiembre. Las *majors* y el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña se lo impidieron. Y ahora vienen ustedes armados con la amenaza de una ley con capacidad para imponer sanciones que aquel decreto no tenía. Por entonces la Federación de Distribuidores Cinematográficos, Fedecine, que representa a las principales distribuidoras, fue amenazada con sanciones si no cumplía el decreto. La respuesta de las *majors* fue recurrir a los tribunales; también lo hizo Convivencia Cívica de Cataluña. Y el Tribunal Superior de Justicia de Cataluña sentenció contra el Gobierno nacionalista de CiU, al suspender los dos artículos del decreto, 14 y 15, donde se contemplaba la imposición de sanciones. «Son clara» –dice–, «ostensible y manifiestamente nulos de pleno derecho al contravenir una disposición de rango superior, la Ley catalana de política lingüística.»

Señor *conseller*, como entonces, todo el sector se ha revuelto ante esta nueva intromisión. Luis Fernández de Carlos, presidente de Fedecine, dice: «Si aceptamos doblar al catalán al día siguiente otros territorios reclamarán igual trato y en poco tiempo tendremos que traducir cada película a tres o cuatro idiomas.» ¿Quién lo pagará, todo eso, señor *conseller*? El presidente de Filmmax, Julio Fernández, ha declarado sentirse muy preocupado por no saber quién asumirá los gastos. La Secretaría de Acción Sindical de la Asociación de Actores y Directores Profesionales de Cataluña, Pilar Casas, ha denunciado que se está deslocalizando el trabajo de doblador a Madrid. Increíble paradoja; el mismo presidente Montilla, que dice trabajar para evitar que no se deslocalicen empresas de Cataluña, avala una ley del cine que deslocaliza cientos de trabajadores dobladores.

Tengo entendido, señor *conseller*, que su departamento está dispuesto a subvencionar el coste total del doblaje, aunque hay voces del Departamento de Cultura..., han dicho que en la futura ley serán las distribuidoras las que tendrán que costear el doblaje al catalán. Y seguramente también deberán pagar una tasa si optan por el doblaje en lugar de por la versión original subtitulada. Los exhibidores, por el contrario, recibirían incentivos si optan por copias dobladas o subtituladas en catalán.

¿Saben, señores diputados, cuánto cuesta el doblar una película? Alrededor de ocho mil, nueve mil euros. Si el pasado 2007 se estrenó en Cataluña 450 películas, el gasto del doblaje del 50 por ciento de las películas que exige la ley ascendería a 1.850.000 euros. Como si el sector del cine no tuviera otras necesidades. Una cosa es segura, pagaríamos de nuestro bolsillo lo que ahora nos cuesta gratis.

Habría razones, sin embargo, para ir paulatinamente sustituyendo el doblaje de películas por la subtitulación. Ninguna de tales razones coincidiría con la íntima y oculta intención de su departamento de utilizar la justificación de la subtitulación para disminuir drásticamente la presencia del castellano en el cine. Cualquier idioma extranjero antes que el castellano –cualquier idioma extranjero antes que el castellano; lo digo en serio. Esa es la cuestión. Salvada esta sutil apreciación, sabemos por experiencia que aquellos países que subtitulan las películas en vez de doblarlas logran dos virtudes muy a tener en cuenta. La primera, una, respetarían la versión original de sus creadores, y, dos, ayudarían a las nuevas generaciones a familiarizarse con los idiomas originales y les facilitarían su aprendizaje.

No es, por tanto, señor *conseller*, cuestión ahora de reivindicar una técnica anticuada y muy cara como es el doblaje, sino de ir incorporando al mercado de forma progresiva películas subtituladas en versión original. Hoy por hoy solo se exhiben subtituladas en castellano el 6,5 por ciento del total y un 0,5 en catalán. Frente a esa escasa oferta en versión original, hay un 90 por ciento dobladas al castellano y un 3 por ciento solamente en catalán. Una costumbre difícil de modificar pero que habrá que modificar. Solo Alemania, Italia y España desatienden de forma generalizada las ventajas de la versión original, obligadas por una tradición de doblajes nacida en épocas totalitarias para controlar lo que se podía o no decir en las pantallas. A pesar de que España inició los doblajes en 1932, en plena República, había sido Benito Mussolini en 1930 quien promulgara por primera vez una ley patriótica en defensa del idioma italiano. Este patriotismo lingüístico del fascismo de Mussolini lo incorporó el nacionalsocialismo en Alemania y Franco lo hizo en 1941 en España. En realidad lo que trataban era controlar los mensajes que se transmitían, además de imponer una lengua nacional. Es famosa la manipulación de la película *Mogambo*, en plena mojigatería franquista, donde se hacía pasar a los dos amantes adúlteros por hermanos.

Ese origen totalitario, sin embargo, con el correr del tiempo y la llegada de la democracia en estos países se ha convertido en hábito para la inmensa mayoría de la población. Digamos que no sabemos, nos da pereza o no queremos consumir películas en versión original. Por ello forzar esa práctica, sostienen distribuidores y exhibidores, puede ocasionar la disminución sensible del número de espectadores, una verdadera catástrofe en una época donde las salas tradicionales de cine pierden continuamente espectadores. «Ninguna ley» –nos alerta Enrique González Nacho, responsable de la distribuidora y exhibidora Alta Films–, «por muy potente, bien intencionada y generadora de subvenciones múltiples que sea, cambiará los hábitos de la noche a la mañana.»

Lo mismo nos dice a propósito del cine doblado al catalán: «Simplemente la gente acude menos cuando está doblada al catalán que si lo está en castellano.» No es una situación buena pero es así. El ejemplo más claro lo tenemos en la película subvencionada –subvencionadísima– *Vicky Cristina Barcelona*. Esa película de Woody Allen con la inconfesable intención de instrumentalizar la fama internacional de su director en beneficio de la Cataluña nacionalista. Se estrenó con solo cinco copias en castellano cuarenta y una en catalán y quince en versión original subtitulada en castellano. La rentabilidad: cinco a uno, a favor en este caso del castellano.

Todos los caminos nos llevan, señor *conseller*, a dos principios: es mejor la película en versión subtitulada original, pero el cambio de la doblada a la subtitulada no se puede hacer de la noche a la mañana. Es la opción de nuestro grupo, al menos: aumentar la oferta en catalán en cualquier caso, sin violentar las reglas del mercado; hacerlo en versión original, tanto en castellano como en catalán, y hacerlo paulatinamente, sin violentar al espectador ni obligando con sanciones a empresas privadas, que tienen derecho a invertir y a arriesgar su dinero libremente.

Pero, como decía al principio, los fines de esta ley poco tienen que ver con el cine y mucho con la limpieza lingüística. Piensen, párense un instante a pensar: ¿hubiera alguien ideado una ley de cinema catalán si las películas, que actualmente están dobladas mayoritariamente al castellano, lo estuvieran mayoritariamente en catalán? Es decir, ¿hubiera alguien ideado una ley con el fin de equilibrar las dos lenguas oficiales si en lugar de ocupar el castellano la primacía en los doblajes lo ocupara el catalán? La respuesta es no.

Como siempre, no se trata de facilitar a los ciudadanos oportunidades para expresarse indistintamente en las dos lenguas oficiales, sino en conquistar todos los espacios para que sea la lengua propia del poder la única lengua del cine en Cataluña. Como en el resto de sectores institucionales, sociales y educativos; el proceso siempre ha sido el mismo: allí donde el catalán es minoritario se recurre a su debilidad para potenciar su uso. Nada que objetar; hasta que nos damos cuenta que en cuanto tal uso se equilibra o es mayoritario en catalán se impone como exclusivo, porque alegan que es el espacio natural de la lengua propia del país. Ha pasado en el callejero, en la rotulación, ha pasado en la escuela, se intenta a través de subvenciones en las privadas. Estamos en un proceso en los tribunales...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...etcétera.

No tenemos un gobierno para gobernar a 7 millones de ciudadanos, sino a los catalanes que tienen una lengua propia. O, si quieren, tenemos un gobierno que se identifica con una lengua y excluye de su buen hacer al resto que tiene otra –o también tiene otra.

Dos ejemplos bastaran para denunciar...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...la impostura. Acabo, señor presidente, en vez de con dos ejemplos, con uno solo. Decía la diputada de Esquerra Republicana aquí presente, presidenta de la Comisión de Cultura del Parlamento de Cataluña, Mercè Roca –la admirada Mercè Roca–: «Els catalans tenim dret a escollir la llengua de la pel·lícula que volem veure.» Y añadió: «Es de justicia la paridad lingüística.»

Mira tú por donde, quienes impiden el derecho a esa paridad en la escuela la exigen para el cine! De acuerdo, ¿dónde hay que firmar, señora Mercè? Encuentro razonable su queja, ahora solo hace falta que encuentre usted razonable la mía...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

...50 por ciento en el cine, 50 por ciento en la escuela. ¿Le parece?

Gracias, señor presidente.

El president

Té la paraula l'honorable senyor Joan Manuel Tresserras, conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació
(Sr. Joan Manuel Tresserras i Gaju)

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., senyor Robles, de fet, m'ha fet la meitat de la intervenció, que volia destinar a la defensa aferriada de la versió original subtitulada. De manera que veurà, quan pugui tornar a llegir el document, que una de les peces bàsiques de la proposta que hem fet consisteix justament en un canvi de política a favor de primar la versió original subtitulada.

El que hem presentat és un document de bases per elaborar una llei. Algun esforç anterior, al qual vostè ha fet referència i parlant que havia estat desautoritzat aquell esforç, perquè incloïa sancions, era un decret, no era per la via d'una llei, i, per tant, estem en un escenari completament diferent.

No es tracta d'una ofensiva d'Esquerra Republicana de Catalunya ni res semblant, del que es tracta és d'una indústria cultural fonamental com és la del cinema, que en aquests moments pateix un efecte de crisi de fa uns quants anys, que es veurà aguditzada per l'impacte de la digitalització en el sector del cinema, i que, per tant, probablement a partir del canvi tecnològic la multiplicació dels suports posarà en crisi les sales i obligarà a canviar el model de negoci. Un sector d'aquests que és vital per a Catalunya, perquè no hi haurà cultures locals que subsisteixin sense poderoses indústries audiovisuals. Les indústries audiovisuals depenen dels continguts que vehiculen, i

el cinema és el més important motor de producció de continguts, eh? No podran subsistir si no tenen aquesta potent capacitat de producció de cinema i tenen un sector fort, sanejat i viable. El que necessita és un marc normatiu per poder fer front a aquesta crisi.

El que pretenem amb aquest document en primer terme és, doncs, intentar adaptar el marc normatiu dins dels límits que marquen les nostres competències i la llei espanyola de cinema per tal de crear els mecanismes legals que permetin el sistema d'ajuts al sector per fer front a aquesta crisi de canvi que veiem com una crisi de creixement, però el canvi és complex i el sector necessitarà els ajuts. Per tant, nosaltres el que volem és crear aquest marc normatiu i, dins d'aquest marc normatiu, establir les polítiques de suport positiu per ajudar el sector a fer aquest canvi. Aquest és un dels primers objectius.

Un altre objectiu de la proposta és racionalitzar la intervenció pública en el sector, particularment al voltant de dos agents principals: la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, que no s'ha plantejat fins ara en rigor i en profunditat aquest tema a través dels contractes programa, i ara ho haurà de fer per un marc normatiu que garanteixi la bona relació, la bona conciliació amb les polítiques que es despleguen des de l'Institut Català de les Indústries Culturals. Aquests dos agents, que destinen cada any prop de 20 milions d'euros a la producció cinematogràfica, hauran de concertar la seva acció per tal de millorar-la i que realment serveixi per enfortir el conjunt del sector.

A més a més, la proposta inclou propostes de política d'internacionalització del sector, nous mecanismes de finançament, una millora dels mecanismes, també, de formació de les diverses especialitats professionals, etcètera. Per tant, hi ha un paquet de mesures orientades a millorar la intervenció pública i el suport públic al sector de la producció. El mateix pel que fa a la distribució i a l'exhibició, que, si en tinc l'oportunitat, després li ho detallaré, perquè aquesta és una proposta feta a favor del sector.

Vostè pretenia que el sector s'ha revoltat. No s'ha revoltat. El sector és un sector que està patint perquè està en crisi, i una lectura precipitada de la proposta ha fet posar l'accent en possibles mesures que el text contempla, però que no afirma contundentment i que, en tot cas, s'han d'estudiar i s'han de negociar. Però la reacció ha sigut positiva des de molts sectors i també amb alguna menció de preocupació per part d'alguns que veuen perillar interessos que consideraven fins ara consagrats i blindats. Però no hi ha hagut una reacció contrària al document, hi ha hagut una reacció de cautela amb divisió d'opinions, segons els casos i segons els interessos i la posició de cadascú. El sector, per tant, no s'ha revoltat.

La deslocalització de què vostè parla, en qualsevol cas, ja s'ha produït abans. En aquests moments, quan es planteja per part de molts agents què és diferent ara de fa deu anys, doncs, són diferents moltes coses: el conjunt del sistema català de cultura i comunicació és més fort, sobretot és molt més fort l'àmbit del cinema. En aquests moments tenim un sector de la producció

en segments d'excel·lència que té impacte a nivell internacional i que hem de saber protegir i estimular adequadament, i en això hem avançat aquests darrers deu anys, i a més a més tenim efectivament aquests anys l'impacte diferent d'aquesta crisi de canvi que afecta totes les indústries culturals.

Per tant, les circumstàncies han canviat, i ara la intervenció és més urgent. I esperem comptar, després de sentir-lo a vostè, amb la unanimitat d'aquesta cambra, perquè si vostè també estan a favor d'introduir canvis en aquella vella política heretada del model d'estat autoritari que, com vostè deia, imposa el doblatge en una única llengua buscant grans mercats homogenis i uniformes, aleshores és possible que trobem unes vies també per posar-nos d'acord.

Vostè diu que apostem pel 50 per cent, el 50 per cent del cinema en català. Això, mirant el document, veurà que és inexacte. El document contempla, justament, des d'una posició de radical respecte a l'existència de dues llengües oficials a Catalunya, que la versió original en llengua catalana i en llengua castellana no estiguin sotmeses a condicionants de cap mena. Per tant, és una norma que el que fa és afavorir la difusió del cinema produït aquí, normalment finançat amb recursos públics d'aquí, tant en català com en castellà, perquè es pugui difondre adequadament, i no com moltes vegades passa des de posicions de subordinació a interessos de grans empreses que han controlat durant tots aquests anys el mercat i que no han fet res ni pel sistema d'aquí ni per les productores d'aquí, ni per descomptat per la llengua catalana.

Vostè ha parlat també de la gratuïtat. La norma no pot entrar a fons en el tema de la pirateria. La cultura, aprofito per dir-ho aquí, no és gratis. Quan la tenim gratuïtament és perquè interessa a algú. Algú en treu profit d'alguna mena, fins i tot de vegades eventualment profit ideològic o polític, però la cultura la paga algú, i si arriba gratis a la gent és perquè beneficia algú. I nosaltres volem defensar els interessos del sector: la propietat intel·lectual i l'altra cadena d'interessos que es veuen perjudicats per la pirateria. I esperem que la norma, en la mesura del possible, pugui abordar la qüestió encara que en aquest punt ens hem posat a disposició del ministeri que és qui té la competència per tal de treballar amb ells per crear una normativa que blindi els interessos del sector davant de la pirateria, que acaba només beneficiant les empreses de telecomunicacions.

Després, vostè deia que no es poden canviar els hàbits de la nit al dia. Al contrari, el document... –per això estem d'acord–, el document el que estableix és quin ha estat el procediment històric per condicionar i construir el mercat. Legítimament nosaltres, a partir d'una norma democràtica, el que volem és poder intervenir per modificar les condicions d'aquest mercat, més ben dit, d'aquest no-mercat, perquè el mercat aquí no ha funcionat mai. Allà on ha funcionat mínimament el mercat, encara que fos des d'una oferta condicionada i minoritzada de llengua catalana en la premsa diària, en el sector del llibre, en la ràdio, en la televisió, en el teatre, en qualsevol àmbit, la tendència ha estat, quan la gent ha pogut triar, que el mercat tendia a comportar-se

amb el temps, d'acord amb la qualitat i la diversitat de l'oferta que tenia. L'excepció és el cinema i és l'excepció perquè un grup d'empreses han impedit el funcionament del mercat. Mai ha pogut funcionar realment la llibertat de tria.

Per tant, el que planteja la norma és resoldre un dèficit democràtic, és una restricció a la democràcia i a més a més una anomalia del nostre sistema cultural. I el que pretenem és, amb el màxim suport d'aquesta cambra i amb el màxim consens per part de tots els agents del sector, resoldre d'una vegada, si podem, aquests dos problemes: un de qualitat democràtica, l'altre de vigor i d'estabilitat del nostre sistema cultural.

Moltíssimes gràcies.

El president

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Robles Almeida

Gracias, señor presidente. Gracias, señor *conseller*, por la amabilidad. Celebro –lo celebro– que considere que el Grupo de Ciudadanos es razonable en sus exposiciones, incluso podemos tener puntos en común. Un aparte. Bueno, por algo empezamos, se empieza por el rozamiento.

A ver, primera cuestión, el sector está rebotado. Usted podrá decir misa, pero el sector está rebotado, todo el sector está rebotado. Lo han declarado por activa y por pasiva. ¿Por qué? Evidentemente, porque le va en ello el dinero, le va en ello sus inversiones. Yo no voy a juzgar precisamente sus inversiones, pero es evidente que cuando un distribuidor le está diciendo que tiene que hacer determinadas cosas que hasta ahora no hacía sin juzgar eso y eso le va mal para su economía, evidentemente se pone en contra.

Los dobladores, evidentemente, están de uñas. ¿Por qué? Porque están perdiendo su cuota de mercado, su cuota de trabajo, y esta ley les pondrá todavía más en contra la posibilidad de sobrevivir en este negocio.

¿Los exhibidores? Otro tanto de lo mismo. Por tanto, lo que no podemos decir es que no está ocurriendo lo que está ocurriendo. Está ocurriendo, incluso han amenazado –incluso han amenazado– con dejar de emitir sus películas aquí, y ocupan más allá del 80 por ciento de todas las películas mejores que se dan en nuestro mercado en Cataluña. Por tanto, no tomamos..., no tomemos a broma esta cuestión. Hay dos cosas que debemos entender de salida. No estamos hablando de empresas públicas, de dinero y presupuestos públicos; estamos hablando de empresas privadas que hacen con su dinero y con sus empresas lo que consideran más adecuado para sus intereses. Yo puedo estar en contra o no, lo que no puedo hacer es soslayar esa evidencia. Y el intervencionismo del Estado en este caso, la Generalitat, Estado por tanto, Estado, parte del Estado español, está interviniendo a través de esta amenaza de ley en estos negocios.

Por tanto, señor *conseller*, hablemos claro, están rebotados –están rebotados. Y no es una cuestión de déficit

democrático, es una cuestión de mercado. Nos puede gustar el mercado o no. Vuelvo a decirlo, yo no me voy a meter en ese berenjenal, pero es evidente que las *majors* tienen un problema, que si tienen que..., pero no por el catalán, sino por cualquier otro idioma, las *majors* están doblando películas a cinco idiomas, solo a cinco idiomas. Si empiezan a doblar películas...—estoy hablando por ellos ahora en este caso—, películas en todos los idiomas, que evidentemente podrían acceder a ello o querer acceder a ello, es evidente que se multiplicarían por cientos, y eso, dicen ellos, que no les sería rentable. Eso es un problema que tenemos aquí, no es que sea deseable, pero que tenemos aquí y hay que reconocerlo.

¿Quién pagará eso? Si la cuestión ni siquiera está en que lo pague la propia Generalitat, que lo pagaremos todos. No se olvide, señor *conseller*, no se olvide nunca que lo que ahora estamos pagando por los doblajes en castellano no lo pagamos nosotros, lo pagan las *majors*. ¿Por qué? Porque tenemos la inmensa suerte —la inmensa suerte— de tener uno de nuestros idiomas, el suyo también, que domina perfectamente, que es el castellano y que nos permite, como yo tengo una mano y tengo otra, que nos permite, precisamente, entender en esas películas dobladas. ¿Que si lo doblasen al catalán estaríamos más contentos? Es evidente. Pero ese es el mercado, no es una cuestión ideológica, no es una cuestión de decidir democrático.

El 50 por ciento. Me dice: «Las bases, sus bases...» (*Veus de fons*.) No, mire..., está puesto aquí, ¿eh? —está puesto aquí—, es el 50 por ciento. Pero le diré una cosa y no le voy a decir el nombre porque estamos en una Cataluña en donde los nombres ponen en peligro sus empresas. Dice: «La discriminación positiva...» (*Veus de fons*.) Sí, sí..., estoy hablando en serio, no estoy hablando en broma, estoy hablando en serio: si te opones a una determinada política en Cataluña hoy, tienes muchas posibilidades de quedarte sin trabajo en determinados sectores. Punto. (*Remor de veus*.)

Dice: «La discriminación positiva existe ya —existe ya—, más allá de esta ley.» Pero por el momento las ayudas institucionales a la producción son automáticas siempre y cuando se cumplan ciertos requisitos: rodaje en Cataluña, un número determinado de actores catalanes, ídem para el equipo técnico. Hay unos baremos. Por supuesto se incentiva el uso del catalán como lengua de rodaje aumentando la dotación económica de la ayuda, «zanahorias de cajón», dice el director o directora, y también, por supuesto, productora y autor y autora se obligan a aceptar que en Cataluña se exhiba copia catalana además de la original española. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*.) Esto ocurre ya, sin estas bases, sin este proyecto de ley, sin esta ley.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Robles Almeida

Por tanto..., sí, acabo, señor presidente, por tanto, señor *conseller*, atendamos que este problema es evidente. Yo

estoy de acuerdo que nos gustaría a todos que hubiese muchísimos más copias en catalán. Pero, de verdad, señor *conseller*, de verdad... —acabo, señor presidente—, vuelvo a repetir la pregunta de antes: si la preponderancia que tiene en el cine hoy el castellano la tuviera el catalán, ¿se presentaría esta ley?

Gracias, señor presidente.

El president

L'honorable conseller té la paraula.

El conseller de Cultura i Mitjans de Comunicació

Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Robles, vostè, que utilitza un resum molt resumit del document però no el document, fa referència a alguna reacció —permeti'm que ho digui— precipitada de qui no coneixia el document i que va fer un pronunciament de primera hora a partir d'uns apriorismes acumulats al llarg del temps sobre quina podia ser el que vostè abans en deia «la intenció oculta». Bé, com que el document és llarg, li asseguro que el que hi ha és una intenció manifesta, no oculta, que és la que he intentat exposar justament abans.

Interessos del sector és el que volem defensar. De les *majors*? Incloses les *majors*, però no pas a costa de la llibertat de la gent. La llibertat de mercat no és només la llibertat de les empreses; és la llibertat dels ciutadans també. Aquí no hi ha hagut mercat, li ho afirmo, no hi ha hagut mercat.

No és pas veritat que la mateixa gent que és capaç d'anar de tant en tant a veure teatre en català, de veure televisió en català, d'escollar ràdio en català, de comprar premsa o llibres en català i de navegar per internet en català..., aquesta gent, què passa? Que, quan entra en una sala de cinema, li surt de sobte un trauma més o menys genètic i queda inhabilitada per poder veure cinema en català?

Per què hi ha aquesta diferència entre el que passa en el sector del cinema i el que passa en totes les indústries culturals? Doncs, perquè hi ha hagut intervencionisme prèviament. No és intervencionisme el que fem ara; el que volem és establir les condicions perquè el mercat i la llibertat de tria de la gent puguin funcionar. Fins ara han estat segrestades per un joc d'interessos, una norma política sorgida a l'inici mateix del franquisme, perpetuada després, i, després, un joc d'interessos i una hegemonia, una posició de domini al mercat, que s'ha anat perpetuant i damunt la qual no s'ha pogut intervenir perquè ells han dictat la llei. Hauran de canviar el seu model de negoci d'hegemonia; anem cap a un món global, cada vegada més divers, amb mercats més flexibles, molts d'ells de caràcter multilingüe.

El públic del cinema ja no és un públic captiu, que ho tenia com a única forma de diversió i que omplia les sales necessàriament. Ara, s'haurà d'anar a buscar el client i, normalment, atenent-lo, que és el que fan els altres sectors de les altres indústries, cada vegada més produint sota comanda i adaptant-se a les demandes del mercat. Nosaltres volem que això sigui possible aquí.

Per tant, aquesta és una llei d'intervenció, de restabliment democràtic i a favor que la gent pugui triar i el mercat pugui funcionar. Fins ara, no ha pogut funcionar. Els mercats cada vegada seran més flexibles i diversos. El que oferirem a les *majors* és la possibilitat de prendre Catalunya com el laboratori model, el laboratori de la llibertat en l'etapa de la globalització, i si podem ser els primers, millor. I podran experimentar aquí la implantació de les noves tecnologies per tal de resoldre aquests problemes que, segons vostè, són tan costosos, més, fins i tot, del que deia en la intervenció anterior; el doblatge encara és una mica més car, habitualment, del que deia vostè en la seva intervenció anterior. Però la cadena de negoci ha de fer possible fer-hi front, és a dir, no pot ser que l'estalvi econòmic vagi en contra de la llibertat d'elecció, hi ha un ordre de prioritats. La llei és a favor del sector, a favor del negoci d'aquesta indústria, però no pas a costa de restringir les llibertats de la gent.

I, d'altra banda, vostè parlava de dues llengües. Dues; no som pas mancs, eh?, dues. Es tracta de crear condicions d'igualtat per a totes dues, que és el que no hi ha ara. N'hi ha per a una, que li ve donat de fa molt temps; l'altra és la proscriu, i farem la norma al servei de la proscriu.

I, d'altra banda, quin país no estableix normes a favor de la indústria local? Nosaltres també. I aquí ho fem amb mesures positives estimuladores del català en aquesta indústria però donem suport constantment i sistemàticament a la producció local que es fa també en llengua castellana. I espero que aviat ho podrem fer amb la producció local que es faci en altres llengües.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula...

Interpel·lació

al Govern sobre la situació de la sanitat pública (tram. 300-00192/08)

...per fer el vuitè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre la situació de la sanitat pública, i en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, la il·lustre senyora María Belén Pajares.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyor president. Honorable consellera, senyores i senyors diputats, fa uns dies va presentar vostè les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques i proves diagnòstiques, i el primer que cal dir és que, darrere dels números, de les mitjanes o dels percentatges, estan les persones, amb noms i cognoms, com a subjectes de dret i no com a simples perceptors de serveis. I convindrà amb mi que les polítiques que desenvolupa el seu departament afecten de manera molt directa el ciutadà.

Dins del desenvolupament d'aquestes polítiques es troba tot allò que fa referència a les infraestructures i als equipaments sanitaris i a la gestió que fan vostès d'aquests equipaments respecte a les necessitats del ciutadà. Estem parlant, honorable consellera, de centres d'atenció primària construïts però que no es posen en funcionament; canvis en els horaris per tancar a les nits o els caps de setmana, i que deixen desassistits els municipis afectats, o el retard que porten molts projectes necessaris per donar resposta als usuaris de la sanitat pública.

Jo li posaré alguns exemples de diferents municipis i ciutats de Catalunya, però que demostrin quelcom que pot ser traslladable a qualsevol indret.

Començaré per la província de Girona, la seva. El nou centre d'atenció primària de Caldes de Malavella. Miri, el febrer del 2007 es preveia que el nou centre d'atenció primària d'aquesta població estaria disponible, finalitzada l'obra i fet l'equipament, durant el mes de gener del 2008; o sigui, estem parlant que fa ja un any.

El març del 2008 ens deien que l'obra finalitzaria a finals de juliol perquè entrés en funcionament a principis del quart trimestre del 2008. I això ja suposa una demora de quasi un any respecte a la primera previsió.

Però, escolti'm, és que estem al mes de març i a hores d'ara el centre encara no està obert, a dia d'avui segueix tot igual i Caldes de Malavella, i vostè ho sap, és una població que està patint un important creixement de població, per no parlar que és una zona turística i que l'estacionalitat també influeix en aquests temes. Fins i tot, l'ajuntament preveu per als propers anys un escenari que quasi doblarà la població al municipi. A ningú se li escapa que la previsió d'un espai adequat per tal de col·locar les consultes i l'equipament tecnològic obliga a posar en funcionament un projecte com aquest. Escolti'm, la gent del poble pensa, es pregunta si vostès l'han construït per fer bonic, perquè de moment està tancat.

Ara passarem a un altre lloc, a una altra província. Badalona, la tercera ciutat de Catalunya. El conveni per a la millora dels equipaments sanitaris, que tenia un termini de l'any 2002 a l'any 2005 –a banda que el conveni encara no està renovat; segons es diu, s'està buscant el format idoni–, contemplava set centres d'atenció primària; estaven previstos aquests set centres, però en queden tres que encara no en sabem res, a hores d'ara no estan construïts. Per no parlar del conveni sociosanitari, també de l'Ajuntament de Badalona - Generalitat de Catalunya, que la veritat és que ens donaria per fer una altra interpellació.

Una altra gran ciutat, la segona ciutat de Catalunya, l'Hospitalet de Llobregat. Es troba en una situació molt semblant de la que pateix Badalona. També té un conveni firmat ajuntament-Generalitat, i es suposa que és per a la millora dels equipaments sanitaris; un conveni que no ha estat complert i que no s'han dut a terme tots els compromisos adquirits amb els ciutadans.

Li posaré un exemple concret: el centre d'urgències d'atenció primària de Rambla Marina. El mes de març, a través d'una resposta parlamentària del seu departament, març del 2008, la previsió de finalització de

l'obra era durant el primer semestre del 2008; després va passar a abans de finalitzar l'any 2008. Per fi, aquest dilluns ha començat a funcionar, però, escolti'm, sense avisar els ciutadans; per tant, quan aquest ciutadà s'adreça, per exemple, al CAP de Just Oliveres per ser atès d'urgències, vostès el deriven d'aquest CAP al nou CUAP de Rambla Marina. Ara per ara, també hem de dir-li que només atén urgències, i dels serveis diagnòstics no en tenim cap notícia.

Canviem de província, baixem una mica més, anem a Tarragona. Aquí, com a mínim, ens trobem amb trenta, amb una trentena de CAP, de nous centres sanitaris, que segueixen pendents de construcció a diferents poblacions d'aquesta província.

Un breu apunt, també, atès el temps de què dispo: el nou centre d'atenció primària d'Igualada i el nou centre de salut mental també d'aquesta població. Resulta que en aquest moment les obres estan aturades, sense acabar; l'empresa adjudicatària s'ha declarat insolvent.

I la pregunta que a mi em pertoca fer-li, honorable consellera, és com acabarà això? Hi intervinirà el Departament de Salut? Prendrà algun tipus de mesura per tal que les obres es tornin a posar en marxa a la major brevetat possible?

Miri, jo aquests dies parlava amb un regidor del nostre partit del municipi d'Igualada i ell m'explicava: «Miri, només tenim un centre d'atenció primària, que, a més d'atendre en l'horari habitual, atén les urgències de nit i els caps de setmana, i no tan sols d'Igualada, sinó també d'altres pobles de la comarca.» I, clar, ell em deia: «És que aquest equipament és totalment necessari, no tan sols per a la mateixa ciutat d'Igualada, sinó per a tots aquells pobles que fan servir aquest centre d'atenció primària o que farien servir aquest nou centre d'atenció primària.»

I penso que és obvi, i ho convindrà amb mi, que, si l'atenció primària no és resolutiva, si no disposa de mitjans ni humans ni tecnològics, les urgències hospitalàries es col·lapsen, perquè davant de certes situacions el ciutadà el que vol és resposta, el que vol és solucions i, per això, acaba acudint al sistema hospitalari.

Això, també..., val a dir que quan troba aquest sistema hospitalari, perquè en aquest aspecte també ens trobem amb molts retards en l'execució dels plans d'infraestructures o fins i tot ja directament amb obres que no es posen en marxa i que, de fet, ni tan sols s'han començat a construir.

I, a mi, haig de dir-li que em fa certa gràcia quan vostès publiquen aquests llibres d'autopropaganda. Suposo que això més d'un diputat del meu grup parlamentari ja li ho haurà ensenyat. Això és el *Dos anys enfortint el Govern*, on surten –traurem el *post-it*– les imatges idíl·liques, com aquesta fotografia. Això és el servei d'urgències de pediatria de l'Hospital de Terrassa. Honorable consellera, aquesta imatge, ni tan sols el dia que es va inaugurar: buides.

Clar, després, d'aquesta sanitat virtual ens traslladem a la sanitat real i veiem titulars com aquests, molt diferents: «La epidemia de gripe satura las urgencias de los hospitales en el peor invierno en cuatro años.»

I el mateix personal de l'Hospital de Terrassa deien: «Tiene una ocupación del 200 por ciento, con muchos pacientes pendientes de ingresos a los que prestamos asistencia en los pasillos.» O sigui, ens traslladem de la virtualitat a la realitat. I no tan sols és perquè surti al *Diari de Terrassa*; escolti, estem parlant que quan parlem amb les persones d'aquests municipis tot allò, aquelles imatges que veiem hivern rere hivern es tornen a reproduir.

Un altre exemple, l'Hospital de Montcada, que té..., bé, que hauria de donar, millor dit, servei a cinc municipis del Vallès. El 2004 vostè mateixa va anunciar que la seva construcció s'iniciaria l'any 2008 i entraria en funcionament l'any 2011. De moment, ara, no s'ha començat ni tan sols a construir i es retarda fins el 2013, i, a sobre, es donen un marge de dos anys; o sigui, parlem del 2015. I són paraules seves, honorable consellera, en una roda de premsa a Sabadell. I estem parlant d'una comarca, i vostè ho sap perfectament, que ha patit un increment de població molt important. I, clar, si aquest hospital no es construeix, s'accentua la deficiència en l'atenció sanitària i no pot ser que els equipaments de què disposem no estiguin adequats a l'augment de població.

Un altre exemple, l'Hospital de la Vall d'Hebron, hospital de referència no tan sols a Catalunya, sinó també a tot Espanya. Les obres del pla d'infraestructura porten un retard molt importantíssim. Si parlem dels equipaments tecnològics i li parlo del PET-TAC, que estava previst en el pla d'infraestructura d'aquest hospital, ha quedat en no res. I estem parlant de l'Hospital de la Vall d'Hebron, un centre oncològic de referència; no disposa d'aquest aparell. I com vostè sap, com a metge i a més a més com a consellera, es tracta d'una prova diagnòstica que fa que el tractament posterior al diagnòstic del càncer sigui molt més precís, i comporta que, amb aquesta prova, el tractament sigui més acurat i, per exemple, el pacient estigui menys sotmès a radiació.

Clar, nosaltres..., i penso que tots vostès, senyores i senyors diputats, el que veuran és un seguit d'incompliments en el pla d'infraestructures, allò que vostès anomenaven en període electoral «els mil dies invertint en salut». Se'n recorda, que ho van presentar l'agost del 2006?

I torno a repetir-li-ho, davant de les dades i les xifres que envolten, i és lògic, qualsevol projecte, estan les persones i estan els ciutadans que el que volen és uns equipaments que estan esperant des de fa molt temps per tenir una assistència de qualitat.

I, miri, pensem que les seves previsions han fet fallida. Vostès governen des de fa cinc anys; les previsions de targetes sanitàries per a l'any 2011, que estaven contemplades al Pla de govern 2007-2011, han estat a bastament superades per la realitat, perquè el juny del 2008 ja les superaven en setze mil targetes.

I penso que el debat de l'increment de la població ja fa molt temps que es reproduïx, fins i tot quan vostès no governaven, i el pressupost de la Generalitat s'ha incrementat d'una manera molt significativa, ha duplicat el seu pressupost, però això tampoc es reflecteix en els

pressupostos del Departament de Sanitat, que perd pes anys rere any.

Per tant, ja no em queda temps, honorable consellera; jo li he posat exemples molt concrets, però penso que són traslladables a qualsevol indret de Catalunya, i l'únic que evidencia tot això que jo li he explicat és un clar incompliment dels compromisos del seu Govern respecte als ciutadans.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable senyora Marina Geli, consellera de Salut.

La consellera de Salut (Sra. Marina Geli i Fàbrega)

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Senyora diputada, vostè sap que molt puntualment el Departament de Salut dóna nivell d'execució de totes les actuacions de les inversions, així com també justificació perquè aquelles que estaven previstes en el temps no s'han fet.

Si vol recórrerem Catalunya, jo, saben que si alguna cosa sé és geografia. Nosaltres, l'any 2004 –i vostè ho sap–, vàrem fer un pla d'inversions –que ara li'n presentaré els números, i vostè els té, em sembla– totalment ambiciós, perquè era una total necessitat, 2004-2012, que ara l'hem revisat fins al 2015, que, en aquell moment parlàvem de 878 actuacions amb un pressupost de 5.281 milions d'euros. Estic parlant sempre de consultoris locals, de CAP, d'hospitals, de sociosanitari i salut mental, tant de noves obres com de reformes a vegades altament estructurals, sobretot també els grans hospitals, però també molts centres de salut i consultoris.

El nivell d'execució d'aquest moment, senyora diputada –parlo de desembre del 2008. Desembre del 2008, dels 5.285 milions d'euros pressupostats s'ha executat el 51,5 per cent de les actuacions, 452. Estan en obres l'11 per cent, estan en projecte el 16 per cent, i, pendents d'inici, el 21 per cent.

Vostè sàpiga, a més a més, hi ha justificació en cada un dels temes que vostè m'ha parlat, que si vol els puc contestar perfectament perquè els conec. També el podria portar a passeig, per descomptat, en molts altres que ni tan sols havíem inclòs en aquell moment, i que ara s'estan executant. Si vol li ho entraré, eh? Però vostè em treu precisament exemples de territoris on el nivell d'inversió és totalment incomparable en els últims vint anys. Si vostè en troba en algun d'aquests llocs, de tots els que vostè ha dit, inclòs Badalona, l'Hospitalet, Tarragona, Igualada, Terrassa, tots aquests territoris, Caldes... Sí, estic parlant de vint anys, centre per centre a Badalona..., ha part dels dos hospitals, per descomptat, i especialment l'Hospital Germans Trias i Pujol. Si a algun lloc hem fet i estem executant una gran renovació i nous centres és a Badalona, senyora diputada. Hi ha alguns retards, a vegades justificats per temes de solars, per altres temes. Però si en algun lloc..., i vostè ho sap. L'Hospitalet, el CAP Rambla Marina està obert ja.

En fi, miraré això que vostè diu, dubto molt que ni l'Ajuntament ni nosaltres no hàgim informat els ciutadans, però, de totes maneres, ho confirmaré i demà mateix li ho diré.

Vostè diu Caldes de Malavella, hi va haver un problema del subsòl que va fer retardar l'obra i aquest és un centre que abans de l'estiu entrarà en funcionament. Igualada, no només hi hem intervingut ja evidentment, aquest CAP està pràcticament acabat. Vostè s'oblida d'una cosa molt important, que hem fet un hospital nou, a Igualada. Davant, precisament del centre de salut, inaugurat i amb ple funcionament.

Terrassa, Terrassa: cinc plantes tancades a l'Hospital de Terrassa, cinc plantes tancades. S'està executant –i ho saben perfectament perquè jo no dic mentides–, així com en altres qüestions justificaré el perquè dels retards. Si alguna cosa hem fet d'inversió ha estat totalment a l'Hospital de Terrassa, inclòs..., en fi, aquesta foto que vostè diu de les urgències és que eren pediàtriques, que era on ho ha citat.

L'Hospital de Montcada, vostè ho sap, senyora diputada, ho sap perfectament. Aquest és un hospital totalment necessari, dels més necessaris de Catalunya..., la consellera no ho ha negat mai, ni tan sols mai ningú ho havia ni imaginat, *ni imaginat*. L'àrea de Montcada, Cerdanyola, Ripollet, Barberà i Badia, dos territoris que jo en dic geografies invisibles, que la gent com que no hi va mai, diríem, és de pas, territori, estic parlant de 150.000 habitants adscrits fonamentalment al Parc Taulí, on estem precisament executant les noves obres més importants, les inversions més importants, aviat entrarà en funcionament, però que vàrem dissenyar aquest Hospital de Montcada. Necessitàvem fer, necessitaven, la Mancomunitat de Municipis, perquè allò és una zona industrial que cada dia canvia i encara no tenim ni el solar cedit. Aquest ha estat el motiu fonamental de retard de l'obra de Montcada i Reixac, però aquesta setmana..., divendres de la setmana passada en la meua visita a Sabadell vaig reunir-me amb tots els alcaldes d'aquest territori, perquè el concurs d'idees està fet, s'han triat cinc propostes i molt aviat en un mes triarem la proposta guanyadora per anar a encarregar el projecte executiu.

I així podria portar..., per descomptat. Com pot dir que no estem fent inversió a Vall d'Hebron? A l'Hospital de Vall d'Hebron estem executant una inversió de 300 milions d'euros, és més, el tema del PET l'hem discutit amb els professionals, i vostè ho sap, perquè estem en un altre plantejament molt important, si decidir si fer un nou Hospital de Vall d'Hebron. I això no ha parat la inversió molt important ni de la unitat de cremats, ni de la part quirúrgica, ni de la maternoinfantil, ni la part del general. Però aquell és un hospital molt complex, han estat tots els caps de servei de l'Hospital de Vall d'Hebron, que, amb aquesta consellera, vàrem dir «continuem executant les obres necessàries, però en tot cas també plantejem si és possible un nou hospital». Per tant, li ho tornaré a passar, poble per poble.

Però només perquè es facin una idea vostès de la magnitud de la inversió que estem fent, les coses que passaran aquest any i l'any vinent.

El nou Hospital de Sant Pau, l'any vinent, sis hospitals nous a Catalunya, més hospitals lleugers. Hospital nou a Mollet, territori totalment necessari, que substitueix un petit hospital que tenim a Mollet. Hospital nou a Sant Boi, que substitueix un petit hospital a Sant Boi. Hospital nou a Sant Joan Despí, que ja figurava en el mapa sanitari del president Tarradellas i que no s'havia fet mai. Hospital nou a Reus, i així podria anar-li dient... No vull, perquè no n'he de fer ostentació, perquè estic parlant que és la meva obligació, és veritat, estem executant la més gran inversió en poc temps de la història, perquè hi havia molts edificis vells. Estem fent, a més, un nou model d'hospital que entronca amb el que en diem hospitals lleugers, Vila-seca, Salou, Cambrils. Cambrils, abans de l'estiu entrarà en funcionament. Són hospitals molt més flexibles, perquè la població evidentment de l'estiu..., la de l'hivern és molt diferent, que depenen d'un altre hospital, en el cas de l'Hospital de Cambrils dependrà de l'Hospital de Reus; l'Hospital de la Tecla, que ja està començant i a punt l'obra, l'inici de l'obra dependrà de l'Hospital de la Tecla, de Tarragona, Vila-seca, i l'hospital que s'està també acabant la primera fase en aquells territoris. Igualment com ja està decidit fer un hospital lleuger en la zona de Rubí - Sant Cugat, que vostè sap que també és una zona d'un creixement molt, molt important, que en aquest cas el farà Mútua de Terrassa.

I el podria portar de consultori municipal a consultori municipal de tot Catalunya. I evidentment, no li ho nego, aquests anys 2007 i 2008 els increments del pressupost del Departament de Salut, per raons de la crisi econòmica i de la caiguda d'ingressos, no han seguit el ritme de creixement que portàvem els anteriors anys. El Departament de Salut, del 2004 al 2009, ha crescut, el seu pressupost, un 70 per cent. Ha passat d'una *capita* de 860 euros per persona i any a 1.250. Per cert, és de les comunitats grans d'Espanya que amb esforços del Govern gasta més en salut. De les grans, per damunt de Madrid, per damunt d'Andalusia.

Estic satisfeta? De cap manera. Estem incomplint allò que vam dissenyar, imaginar i somniat l'any 2004, d'arribar a 1.600 euros per persona i any, que era la mitjana de les regions que nosaltres podíem aspirar a nivell europeu o el que gasta avui Extremadura o La Rioja? Hi anàvem anant, però la crisi i la caiguda d'ingressos ha fet que hi anem amb un ritme més lent. I per això el debat del finançament és un debat de les persones, i el nou model de finançament que emana de l'Estatut ha d'ajudar també a poder continuar creixent.

Ara vostè ha parlat d'inversions, jo, hi insisteixo, li puc portar perquè si alguna em conec –em sembla– és el que estem fent i el que hem fet amb retard també, que no vull eludir-ho, i em sembla que totes les respostes parlamentàries que fem a la seva demanda o per iniciativa nostra..., perquè nosaltres pengem al web, ordinàriament, execució, centre per centre, poble per poble, de totes les nostres inversions.

El president

Senyora diputada, pot fer la rèplica.

La Sra. Pajares i Ribas

Moltes gràcies, senyora presidenta. Honorable consellera, en aquest segon torn, anem a veure, jo puc estar d'acord que el seu departament és un departament cabdal i, a més, com es diu en castellà «no le arriendo la ganancia», perquè per pressupost i per número de recursos humans és com una gran empresa, i crec que cal tenir molt clares les prioritats. Però, escolti'm, els ciutadans el que volen és una sanitat que funcioni, i el que no volen són anuncis o rodes de premsa explicant, per exemple, que de l'Hospital de Rubí s'ha col·locat la primera pedra el 2006 i, a més, diverses vegades, i que, en canvi, l'Hospital de Rubí encara no està construït.

Per exemple, vostè parlava, l'Hospital de Montcada és un hospital necessari. Totalment d'acord, ho compartim, però, és clar, a banda de compartir-ho i de dir-ho, també cal posar-lo en marxa. I, en aquest cas, fins i tot els municipis implicats han hagut de fer una aportació, amb els problemes que tenen els ajuntaments, per tal de posar en marxa el concurs d'idees. I escolti'm, estem parlant d'un anunci del 2004, que finalment no se sap si es construirà el 2013 o, a sobre, es posen un marge de dos anys més. O sigui, parlem del 2015. I, escolti'm, el pressupost és una cosa, i l'execució d'aquest pressupost és una altra, i aquí és on està el quid de la qüestió.

Jo crec, per exemple, el CAP de Badalona, tots els CAP de Badalona, que tinc aquí, he fet un resum de tots. Set CAP, n'hi ha tres que no se'n sap res. Per exemple, el CAP del Progrés, primera previsió de funcionament, gener 2009. Passem a l'octubre del 2009, o sigui estem parlant d'un any de retard. El de Sant Crist i del Gorg, pendents de construcció, i precisament el del Gorg, les persones d'aquesta àrea bàsica de salut les han traslladat a uns barracons. Han muntat uns barracons en un CAP i allà van les persones que haurien de tenir construït un CAP que no està construït.

Miri, jo penso que, a vegades, vostès no prioritzen, i escolti'm, governar no és cap altra cosa que saber gestionar les prioritats que tenim sobre la taula, i cal saber on hem d'adreçar els nostres esforços, tant de mitjans humans, tecnològics o els pressupostaris. I jo li trasllado una pregunta, honorable consellera, respecte al tema de les prioritats, i amb tot el respecte cap a les persones, però vostè pensa que les operacions de canvi de sexe, ara per ara, són una prioritat del seu govern? Perquè, escolti'm, davant les deficiències i les mancances que pateix la sanitat pública catalana i els catalans que fan ús d'aquesta sanitat, penso que vostè hauria de donar un cop d'ull a aquestes prioritats i, en qualsevol cas, reformular-les.

I escolti'm, no em contesti que són compromisos del Pla de govern 2007-2011, perquè també ho són els audiòfons o les ulleres per a les persones amb renda baixa, o les implantacions coclears, i, d'això, no en sabem res.

Un altre exemple, les llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, no n'hem parlat, només han disminuït dos dies. No m'estendré més, perquè sinó no tindrè temps de dir-li més coses. Però, és clar, aquí cal sumar tot un seguit de dies: els dies per accedir a l'especialista, el dia per accedir a la prova diagnòstica, que tot surti bé

a la primera, tornar a l'especialista, la prescripció de la mateixa intervenció quirúrgica. El total de dies és demolidor. Hi tornem una altra vegada, abans de dir-ho, també cal fer les coses.

Escolti'm, a la regió sanitària de Barcelona, envoltada d'hospitals de referència, i a la Catalunya central ja supera els sis mesos, se superen els sis mesos de garantia o que estan garantits per decret, perquè el decret per si sol no serveix de res, ja li ho dic ara.

Els retards en els projectes de la Vall d'Hebron, tirant pel cap baix, estem parlant d'un retard, com a mínim, d'un any i mig, dos anys. I, escolti'm, penso que són actuacions que no poden esperar a decidir si es construeix el nou hospital o no, perquè la vida a l'Hospital de la Vall d'Hebron continua. I respecte al PET-TAC de la Vall d'Hebron, escolti, aquesta era una previsió del Pla d'infraestructures de Vall d'Hebron, amb disponibilitat per a aquest any, per al 2009. I, en aquests moments els pacients que ho necessiten s'han de desplaçar a Bellvitge. I escolti'm, vostès van tenir una bona idea, li ho he de dir, proposar un concurs per a la contractació dels serveis, per a la realització d'aquestes proves, tal com ens permet el nostre sistema mixt de provisió, però és que pocs dies després de la convocatòria, resulta que aquest concurs s'ha suspès, s'ha deixat sense efecte de licitació i ens contesten que hi ha un error administratiu, que han propiciat la publicació del concurs.

Escolti'm, ho faran? No ho faran? Ho posaran en marxa? Perquè, a més, una de les idees d'aquest concurs era la proximitat de les persones que havien d'entrar a concurs públic de Vall d'Hebron, això era una ajuda a les persones que s'han de desplaçar a Bellvitge, doncs, anar a un lloc més cèntric i més a prop de l'Hospital de Vall d'Hebron, perquè, escolti'm, el que no s'entén és que l'Hospital de la Vall d'Hebron no disposi d'aquest aparell de diagnosi.

El president

Senyora diputada.

La Sra. Pajares i Ribas

Penso que no li puc dir cap cosa més, volia parlar-li de les ampliacions d'horaris que després es converteixen en disminucions d'horaris en alguns pobles, com és Sant Sadurní d'Anoia, però, en qualsevol cas, totes aquestes propostes ja les plantejarem a la nostra moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable consellera.

La consellera de Salut

Abans no he tingut temps de contestar. Bé. El tema del PET, de la proposta que varem fer inicialment, era treure-ho a concurs, i ja és evident, vostè ho sap, no cal amagar-ho perquè tothom sap que la Quirón està al costat del Vall d'Hebron, no? I, per tant, no cal que ens amaguem, dirfem..., la possibilitat que en horari de

matí... –i continua en peu això, eh?–, en horari de matí, mentre decidim, finalment, si equitem el Vall d'Hebron amb un PET –de totes maneres, li he de dir que no hi ha cap llista d'espera ni d'un dia en els PET que es fan al sector públic–, doncs, que fos el mateix personal, doncs, de l'Hospital de Vall d'Hebron que anés a utilitzar els matins el PET-Scan de la Quirón, no? I això estem en un debat amb els professionals, que vostè ho sap.

Un altre flaix important del model d'urgència, és a dir, «vostès tanquen...» No, no..., no és que tanquem centres així com perquè ara nosaltres... Vostè sap que estem davant d'un model de reordenació de les urgències en base a la resolució i en alguns casos de concentració, i vostè ho sap perfectament, en horari nocturn i en horari de cap de setmana. I això respon al model, doncs, de l'Alt Empordà o del centre del Güell del Girona, o, evidentment, el que vostè deia «d'altres que es podran anar fent».

Un altre element important, eh?, el tema de les llistes d'espera. Vostè sap que el tema de l'accessibilitat amb un sistema nacional de salut, sense cap filtre d'entrada, és el gran debat. Les garanties de temps raonable, que tothom tingui clar quines són les seves possibilitats... Miri, amb dues xifres només, eh?, de l'any 2003 a l'any 2008..., hem augmentat l'activitat amb els catorze procediments quirúrgics garantits de 140.000..., és a dir, hem passat de fer 142.000 intervencions quirúrgiques a 160.000. I han disminuït el nombre de persones en llista d'espera de 66.000 a 50.000. Suficient? Sí, és clar, encara insuficient.

Ara, tothom sap que a partir dels sis mesos pot canviar de lloc i ésser intervingut en un altre lloc i ho financem. La gent no canvia en general, no vol canviar, perquè vol continuar amb el seu metge o amb el seu centre. Ha millorat moltíssim –moltíssim– l'equitat territorial. A per tot...? No, perquè li ho estic dient, perquè, si no, aquesta consellera no hagués dissenyat tanta estructura hospitalària, tants nous quiròfans..., l'Hospital de Viladecans amb els nous quiròfans que entraran en funcionament aquest any, el bloc quirúrgic de l'Hospital de Bellvitge, el nou Hospital de Sant Joan Despí, el nou Hospital de Sant Boi..., només per parlar-li del Baix Llobregat i de l'àrea de l'Hospitalet, només per parlar-li d'un territori que, per cert, és una prioritat.

Vostè sap que nosaltres varem mirar el país real, el 2004, i varem decidir quins eren els llocs, els territoris, on calia fer més inversió, tant sigui en personal com sigui, per descomptat, en infraestructures. El Baix Llobregat va ser el primer pla sanitari que varem fer, el segon va ser, vostè ho sap, els Vallesos, tant el Vallès Oriental com el Vallès Occidental.

Anem al Vallès Oriental, una inversió com mai a l'Hospital de Granollers. Insuficient? Sí..., insuficient, però, perdoni, estem refent el passat, eh? Hospital nou a Mollet, molta millora a l'Hospital de Sant Celoni, per parlar del Vallès Oriental, un dels territoris de més creixement.

Al Vallès Occidental, pràcticament tot ha acabat a l'Hospital de Terrassa, Mútua de Terrassa, i a l'Hospital de Rubí i Sant Cugat, que vostè sap que ara ho hem decidit

i el començarà a fer la Mútua de Terrassa. I, a l'altra banda, a la banda de Sabadell, una inversió molt important de l'Hospital del Parc Taulí més, doncs, el nou Hospital de Montcada, que ja li he explicat el motiu del retard: el problema de sòl, eh?, de reconversió d'un sòl industrial a un sòl de serveis, complex, en una zona que vostè coneix com jo, molt complicada, on la Mancomunitat de Municipis ha hagut de fer molts procediments d'expropiació, etcètera, d'un sòl que era industrial i que ara és de serveis, i molts altres elements.

Jo..., vostè..., a la ciutat de Barcelona, per posar una idea, és que aquí hi ha despesa corrent i només li vull donar algunes dades, tant d'inversió com, per descomptat, de despesa corrent. Del 2003 al 2008 ha crescut 1.000 milions d'euros la despesa corrent en atenció sanitària a la ciutat de Barcelona –1.000 milions d'euros, 50 per cent. I la inversió que s'està executant..., s'han quedat 800 milions d'euros a la ciutat de Barcelona, perquè la ciutat de Barcelona, que és la gran desconeguda, que té grans estructures hospitalàries..., l'Hospital del Mar, que l'estem fent pràcticament nou; l'Hospital de Sant Pau, que l'inaugurarem el 7 de juliol; l'Hospital Clínic que l'hem hagut de traspasar, i estem fent un pla d'inversions per reconstruir, per dir-ho així, tot l'Hospital Clínic i l'Hospital del Vall d'Hebron, estem executant 300 milions d'euros i pendent la decisió, doncs, de fer

o no un nou hospital. Però podria portar-los el districte per districte, que ho tinc. Per tant, hi ha, de veritat, amb insuficiència per un problema estrictament financer, una millora.

(Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.)

I acabo només amb dir-li que, malgrat tot...

El president

Honorable consellera...

La consellera de Salut

...la nota que donen els ciutadans de Catalunya al sistema sanitari públic, no hi ha cap altre servei públic al qual la hi donin.

El president

Doncs, moltes gràcies.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les deu del dematí.

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i sis minuts.